BASKAN
KLASİĞİ BİLİM DİZİSİ

YILDIZLARIN DÖNÜŞÜ

322 22 10 563
206

STANISLAW LEM

STANISLAW
LEM

ÇEVİREN
Sevil Cerit

Yıldızlardan Dönüş

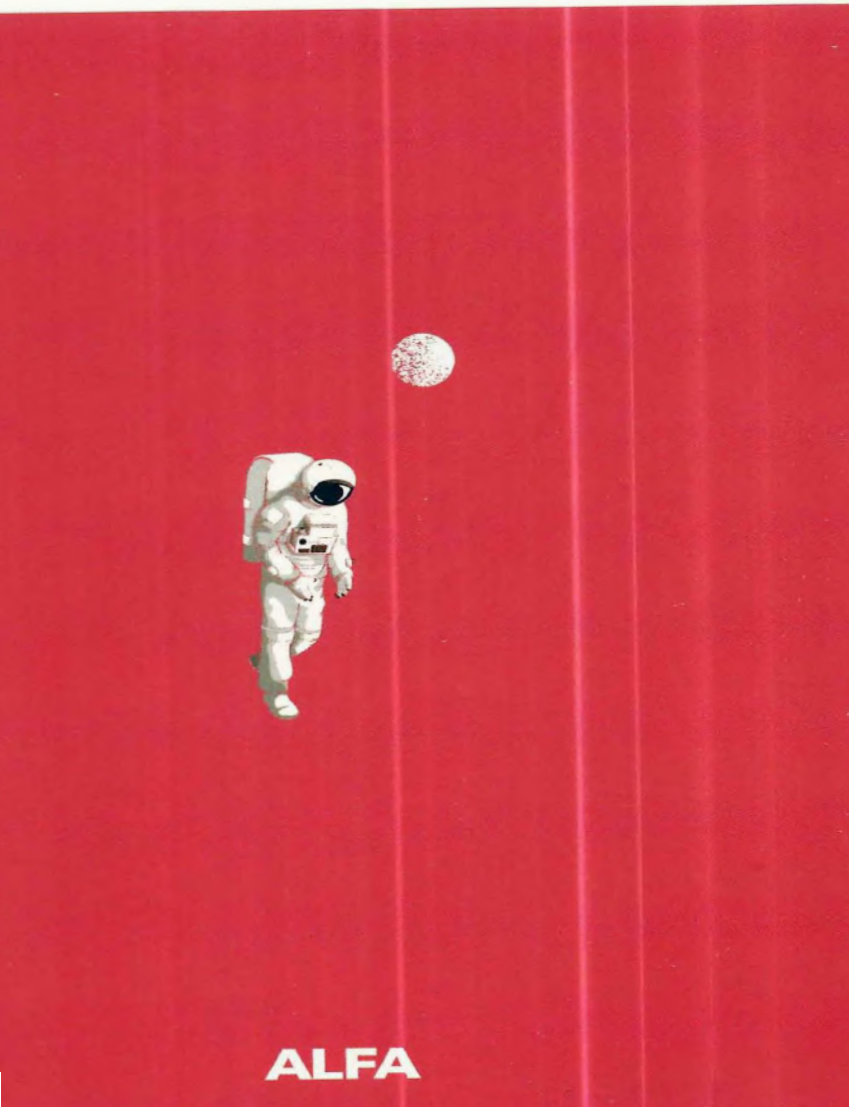

ALFA

3806 | ALFA | EDEBİYAT | 400

YILDIZLARDAN DÖNÜŞ

STANISLAW LEM (1921-2006)

Polonya'nın Lwow kentinde doğdu. Tıp öğrenimini savaş dolayısıyla yarıda bıraktı. 1951'de ilk bilimkurgu romanı *Astronauci*'yi (*Astronotlar*) yazdı. 1955'te yazdığı *Oblok Magellan* (*Magellan Nebulası*) onun klasik bilimkurgucu olduğu kadar toplumcu gerçekçi-yergici anlayışını da sergiler. Bu anlayışa bağlı olarak yazan Lem, *Bajki Robotow* (*Robot Masalları*) ve *Cyberiada* (*Siberdestan*) ile en olgun eserlerini verdi. *Solaris* adlı eseri Andrey Tarkovski tarafından sinemaya da aktarılmıştır.

SEVİL CERİT (1940-2013)

Arkeoloji alanında eğitim aldıktan sonra demografi alanında uzmanlaştı. Ankara'da Hacettepe Üniversitesi Nüfus Etütleri Enstitüsünde çalıştığı 1970'ler ve 80'lerde ülke çapında gerçekleştirilen nüfus sayımlarında ve ilgili saha araştırmalarında yer aldı.

Türkiye'de nüfus yapısı, nüfus sorunları, doğurganlık ve ölümler, çocuk ölümleri, iç göçler, kır-kent ayrımı, kadınlarda evlilik oranları ve ilk evlilik yaşı ile gelecekteki Türkiye nüfusu konularında çalışmalara ve yayınlara katkıda bulundu ve 1989'da bu konulara odaklanan *Türkiye'de Nüfus Doğurganlık Ölümlülük* adlı çalışmasını yayımladı.

Sevil Cerit çok sayıda dil biliyor ve düzenli olarak yeni diller öğrenmek için çalışıyordu. Nüfus Etütleri Enstitüsünden doçent unvanıyla emekli olduktan sonraki yıllarda yazarlık ve çevirmenlik yaptı. Stanislaw Lem'ın *Kör Talih*, *Yıldız Güncesi*, *Dünya'da Barış*, *Yıldızlardan Dönüş*, *Soruşturma*, *Dönüşüm Hastanesi* yapıtlarının yanı sıra Douglas Adams'ın *Kutsal Dedektiflik Bürosu*, *Ruhun Uzun Karanlık Çay Saati*, Oscar Wilde'ın *Lord Arthur Savile'in Suçu* ve *Vera veya Nihilistler* ile Philip K. Dick'in *Doktor Gelecek* ve *E. M. Forster'ın Manzaralı Bir Oda* adı eserlerini Türkçeye kazandırdı.

Yıldızlardan Dönüş
© 2017, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Powrót z Gwiazd
© 2020, Tomasz Lem

Yazarın temsilcilerinin onayıyla İngilizceden çevrilmiştir.

Kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak
Genel Müdür Vedat Bayrak
Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu
Çeviren Sevil Cerit
Kitap Editörü Özlem Öztemel
Kapak Tasarımı Füsun Turcan Elmasoğlu
Sayfa Tasarımı Zuhal Turan

ISBN 978-605-038-159-7
1. Basım: Şubat 2020

Baskı ve Cilt
Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa-İstanbul
Tel: 0(212) 674 97 23 Faks: 0(212) 674 97 29
Sertifika no: 45099

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Alemdar Mahallesi Ticarethane Sokak No: 15 34410 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: 0(212) 511 53 03 (pbx) Faks: 0(212) 519 33 00
www.alfakitap.com – info@alfakitap.com
Sertifika no: 43949

STANISLAW LEM

SL2

Yıldızlardan Dönüş

ALFA

STANISLAW LEM

Yıldızlardan Dönüş

ÇEVİREN
Sevil Cerit

ALFA

BİRİNCİ BÖLÜM

Yanıma hiçbir şey, bir palto bile almadım. Zahmete değmez, dediler. Siyah kazağımı giymeme izin verdiler. Ne var ki, gömlek için kavga etmek zorunda kaldım. Bagajsız yolculuk etmeye yavaş yavaş alışacağımı söyledim. Rampada, geminin karnının altında, itiş kakış kalabalık içinde ayakta dururken, Abs halden anlar bir gülümsemeyle bana elini uzattı:

"Dikkatli ol..."

Bunu da hatırladım. Adamın parmaklarını ezmedim. Çok sakindim. Abs bir şeyler daha söylemek istedi. Sanki farketmemiş gibi sırtımı dönerek onu bu dertten kurtardım ve merdiveni çıkıp içeriye girdim. Hostes beni sıraların arasından geçirerek öne doğru götürdü. Ayrı bir kabin istememiştim. Ona söylemişler miydi acaba? Koltuğum gürültüsüzce açıldı. Kız arkasını düzeltti, bana gülümsedi ve gitti. Oturdum. Yastıklar, her yerde olduğu gibi içine gömülecek kadar yumuşaktı. Koltuğumun arkası o kadar yüksekti ki diğer yolcuları güçlükle görebiliyordum. Kadınların parlak renkli giysilerine artık

alışmıştım; fakat mantıksız da olsa, erkeklerinkini tuhaf bulmaya devam ediyordum ve normal giyimli birine rastgeleceğim diye de gizli bir umudum vardı – acınası bir refleks. İnsanlar çabucak yerlerine oturdular, kimsenin bagajı yoktu. Ne bir evrak çantası ne de bir paket. Kadınlar için de durum aynıydı. Onların sayısı daha fazla görünüyordu. Önümdeki sırada rengârenk, kuş tüyü gibi kabartılmış kürkler içinde iki melez kadın oturuyordu – görünüşe bakılırsa, bu tarz kuş stili modaydı. Daha ileride çocuklu bir çift vardı. Platformların ve tünellerin cafcaflı selenyum ışıklarından ve sokaklardaki bitkilerin o dayanılmaz keskin parlaklığından sonra, içbükey tavanın ışığı daha az rahatsız ediciydi. Ellerimle ne yapacağımı bilemiyordum, bu yüzden onları dizlerimin üzerine koydum. Artık herkes oturmuştu. Sekiz sıra gri renkli koltuk, çam kokulu hafif bir esinti, seslerde bir alçalma. Kalkışımızla ilgili bir duyuru, bir işaret, bir kemerleri bağlama uyarısı bekliyordum fakat hiçbir şey olmadı. Mat renkli tavanda önden arkaya doğru, kâğıttan kuşlara benzeyen, soluk gölgeler hareket etmeye başladı. Bu kuşlar neyin nesi, diye şaşkınlık içinde düşündüm. Bir anlamı var mıydı? Yanlış bir şey yapmamaya çalışmanın verdiği gerginlik yüzünden her tarafım tutulmuştu. Tam dört gündür bu haldeydim. İlk andan beri. Olup biten her şeyin gerisindeydim ve sürekli olarak en basit konuşmayı veya durumu anlama gayreti bu gerilimi umutsuzluğa çok benzer bir duyguya dönüştürüyordu. Diğerlerinin de aynı şeyler hissettiğinden emindim; fakat yalnız başımıza olduğumuz

vakit bile bu konuda konuşmamıştık. Sadece adalelerimizle, sahip olmayı sürdürdüğümüz muazzam gücümüzle ilgili şakalar yapmıştık ve gerçekten de dikkatli olmak zorundaydık – başlangıçta, ayağa kalkmak isterken tavana doğru fırlıyordum ve elimde tuttuğum herhangi bir şey kâğıttan yapılmış ve içi boş geliyordu. Bununla birlikte vücudumu kullanmayı çabucak öğrenmiştim. İnsanların elini sıkarken artık onların parmaklarını ezmiyordum. Bu işin kolay fakat ne yazık ki en önemsiz tarafıydı.

Sol tarafımdaki komşum –şişman teni güneş yanığı, aşırı parlak gözlü (nedeni kontakt lensler miydi acaba?)– ansızın ortadan kayboldu; koltuğunun yan tarafları genişlemeye başlamış ve bunlar havaya kalkıp birleşerek yumurta şeklinde bir koza meydana getirmişti. Birkaç kişi daha buna benzer hücrelerin içinde kayboldu. Şişkin lahitler. Onların içinde ne yapıyorlardı? Ne var ki, bu gibi şeylerle sürekli olarak karşılaşıyordum ve eğer doğrudan doğruya benimle bir ilgisi yoksa bakmamaya özen gösteriyordum. Kim olduğumuzu öğrendikleri zaman ağızları açık kalan kişilere, ne tuhaf ki, aldırmıyordum. Bu tepkinin içinde bir damla bile hayranlık olmadığını hemen anlamama rağmen onların şaşkınlığı beni pek ilgilendirmiyordu. Asıl beni sinirlendirenler bizimle ilgilenen kimselerdi: Uyum Sağlama Merkezi'nin elemanları. Özellikle de Dr. Abs, zira adam bana, bir doktor anormal bir hastaya nasıl davranırsa öyle, sanki normal birisiymişim gibi davranıyordu ve bu işte de başarılıydı. Bunu yapması mümkün olmadığı vakit, işi şakaya çeviriyordu. Onun pata-

vatsız tavırlarından ve neşeli halinden bıkmıştım. Sokaktaki adam, eğer sorulursa Olaf'ın ve benim kendisine benzediğimizi söyleyecekti (veya en azından ben böyle düşünüyordum) – ona çok yabancı değildik, sadece geçmiş hayatımız sıra dışıydı. Diğer taraftan Dr. Abs ve Uyum Sağlama Merkezi'nin bütün elemanları işin doğrusunu, yani bizim çok farklı olduğumuzu biliyorlardı. Bu farklılık bir üstünlük sağlamıyordu, sadece iletişim kurmaya, en basit bir kelime alışverişine veya bir kapı açmaya engel teşkil ediyordu, zira kapı tokmakları –galiba elli veya altmış yıl önce– ortadan kaybolmuştu.

Kalkış beklenmedik bir şekilde meydana geldi. Yerçekiminde bir değişiklik yoktu, dışarıyla tamamen bağlantısı kesilmiş olan iç kısma bir gürültü gelmiyordu ve gölgeler düzenli bir şekilde tavanda yüzüyordu. Belli bir anda uzayda olduğumuzu bana söyleyen şey, yıllar boyunca kazanmış olduğum bir alışkanlık, eski bir içgüdü olabilirdi, çünkü bu bir tahmin değil, kesin bir kanıydı.

Ne var ki, zihnimi işgal eden başka bir şey daha vardı. Yarı yatar şekilde, bacaklarımı uzatmış, hareketsiz oturdum. İstediğim gibi davranmama çok kolay razı olmuşlardı. Oswamm bile kararıma fazla itiraz etmemişti. Ondan ve Abs'den gelen karşı itirazlar inandırıcı değildi – ben, tek başıma, daha iyisini yapabilirdim. Sadece tek bir şeyde ısrar etmişlerdi: Ayrı ayrı uçacaktık. Olaf'ı isyan etmeye kışkırttığım için bile bana kızmamışlardı (çünkü eğer ben olmasaydım, o, hiç şüphesiz, daha uzun bir süre kalmaya razı olacaktı). Bu işte bir terslik vardı.

İşlerin karışmasını, son dakikada bir şeyin planımı bozmasını beklemiştim, fakat bir şey olmamıştı ve şu anda uçuyordum. Bu son yolculuk on beş dakika içinde sona erecekti.

Açıkçası, planladığım şey ve tuttuğum yol, yani karşılarına daha erken ayrılmamı tartışmak için çıkmış olmam onları şaşırtmamıştı. Bu tip bir tepkiyi daha önceden biliyor olmalıydılar; bu benim gibi gözü pek birinden beklenen, onların psikoteknik tablolarında uygun bir sıra numarası olan bir davranış şekliydi. Uçmama izin vermişlerdi – niçin? Benim tek başıma yapamayacağımı tecrübelerinden biliyor oldukları için mi? Eğer bu "bağımsızlık" kaçamağı bir hava limanından diğerine uçmaktan ibaretse, gittiğim yerde Uyum Sağlama Merkezi'nin Dünya şubesinden birisi bekliyor olacaksa ve bütün yapmam gereken şey adamı önceden kararlaştırılmış bir yerde bulmaksa, bu durum nasıl meydana gelebilirdi?

Bir şeyler oldu. Seslerin yükseldiğini duydum. Koltuğumdan eğildim. Birkaç sıra önümde oturan bir kadın, hostesi iterek uzaklaştırdı ve kız sanki bu itmenin neden olduğu –oysa itiş o kadar sert değildi– yavaş ve mekanik bir hareketle koridorda geri geri gitti ve kadın yeniden "Buna katlanamam! O şeyin bana dokunmasını istemiyorum" dedi. Konuşanın yüzünü göremedim. Yanında oturan kişi kadını kolundan çekti ve onu sakinleştirecek bir şeyler söylemeye başladı. Bu küçük sahnenin anlamı neydi? Diğer yolcular kadına aldırış bile etmediler. Yüzüncü defa inanılmaz bir yabancılaşma

duygusu yüreğimi sardı. Yanımda duran ve eskisi gibi gülümseyen hostese baktım. Bu sadece resmi bir nezaket gülümsemesi, rahatsız edici bir olayı örtmek için kullanılan bir gülümseme değildi. Sakinmiş gibi görünmeye çalışmıyordu, gerçekten sakindi.

"İçecek bir şey ister misiniz? Prum, ekstran, morr, elma şarabı?"

Ahenkli bir ses. Başımla hayır dedim. Ona hoş bir şeyler söylemek istiyordum, ama bütün bulabildiğim basmakalıp bir soru oldu:

"Ne zaman iniyoruz?"

"Altı dakika içinde. Bir şey yemek ister misiniz? Acele etmenize gerek yok. İndikten sonra içeride kalabilirsiniz."

"Hayır, teşekkür ederim."

Kız uzaklaştı. Tam gözlerimin karşısında havada, önümdeki koltuğun sırt hizasında, STRATO kelimesi, sanki bir sigaranın yanan ucuyla yazılmış gibi aydınlandı. Bu işaretin nereden geldiğini anlamak için öne doğru eğildim ve irkildim. Koltuğumun arkası omuzlarımla birlikte hareket etmiş ve onlara esnek bir şekilde yapışmıştı. Eşyanın vücudun duruşundaki her bir değişikliğe uyum sağladığını daha önce öğrenmiştim, fakat unutup duruyordum. Hoş bir duygu değildi, sanki birisi bütün hareketlerimi takip ediyormuş gibiydi. Eski durumuma dönmek istedim fakat görünüşe göre aşırıya kaçmıştım. Koltuk yanlış anladı ve neredeyse bir yatak gibi kendisini düzleştirdi. Sıçrayarak kalktım. Aptalca bir durumdu. Daha kontrollü ha-

reketlerle sonunda oturdum. STRATO kelimesinin pembe harfleri titredi ve yerlerine başkaları geldi: TERMİNAL. Ne bir sarsıntı, ne bir önceden uyarı ne de bir düdük sesi. Hiçbir şey. Uzaktan arabacı borusuna benzeyen bir ses geldi, koridorun sonunda dört oval kapı açıldı ve deniz sesini andıran boğuk bir uğultu hızla içeriye dalıp her şeyi sardı. Koltuklarından kalkan yolcuların gürültüsü bu sesin içinde duyulmaz oldu. Onlar çıkarken ben oturmayı sürdürdüm. Dışardaki ışıkların önünde dalgalanan bir sıra yeşil, leylak rengi ve mor siluet gibiydiler – gerçek bir maskeli balo. Daha sonra gittiler. Ayağa kalktım. Düşünmeden kazağımı düzelttim. Ellerim boş olduğu için kendimi biraz aptal hissediyordum. Açık kapıdan daha serin bir hava geliyordu. Döndüm. Hostes ara bölmenin yanında dayanmadan duruyordu. Yüzündeki o değişmeyen sakin gülümseme boş koltuk sıralarına çevrilmişti. Koltuklar ise o sırada kendi kendilerine, etli çiçekler gibi, bazıları daha hızlı, bazıları daha yavaş dönmeye ve katlanmaya başlamıştı – bu, oval kapılardan içeriye dolan, insanın aklına denizi getiren ve her şeyi saran o kısık uğultunun içindeki tek hareketti. "O şeyin bana dokunmasını istemiyorum!" Birden kızın gülümsemesinde yolunda gitmeyen bir şeyin farkına vardım. Çıkıştan seslendim.

"Hoşçakalın..."

"Emrinizdeyim."

Genç ve güzel bir kızın dudaklarından çıkan böylesi bir sözün ne anlama geldiğini hemen kavrayamadım, zira yanıt, sırtım dönük ve tam kapıdan

çıkmak üzereyken gelmişti. Ayağımı basamağa atmak istedim, fakat ortada basamak yoktu. Roketin madeni gövdesiyle platformun kenarı arasında bir metre genişliğinde bir boşluk vardı. Böylesi bir tuzağa hazırlıklı olmadığım için dengemi kaybettim, beceriksizce bir atlayış yaptım, tam orta yerdeyken görülmez bir güç sanki beni alttan yakaladı, böylece boşluğun üzerinde uçtum ve esnek beyaz bir zemin üzerine yumuşakça bırakıldım. Bu uçuş sırasında yüzümde aptalca bir ifade belirmiş olsa gerekti, çünkü bazı alaycı bakışlar hissettim veya bana öyle geldi. Hemen sırtımı döndüm ve platform boyunca yürümeye başladım. İçinde yolculuk etmiş olduğum roket derin bir limanda duruyordu ve platformun kenarından korunmasız bir uçurumla ayrılmıştı. Bu boşluğa, sanki niyetim bu değilmiş gibi yaklaştım ve beyaz sınırdan geçmemi engelleyen görünmez elastikiyeti ikinci defa hissettim. Bu tuhaf gücün kaynağını bulmak istedim, fakat ansızın, sanki uykudan uyanıyormuşum gibi aklıma geldi: Dünya'daydım.

Yayaların bir dalgası beni içine aldı, itip kakıştırdı; kalabalık içinde ileriye doğru hareket ettim. Salonun büyüklüğünü tam olarak anlamak biraz vaktimi aldı. Acaba tek bir salon mu vardı? Duvarlar yoktu, daha ziyade bir çeşit izdüşüm: Beyaz, parlak ve yükseklere uzanan; herhangi bir maddeden değil, baş döndürücü hareketten meydana gelmiş sütunlarla kanatlanmış bir açılım. Acaba bu sütunlar sudan daha koyu ve rengârenk ışıklarla aydınlatmış bir sıvının hızla fışkırdığı çok büyük fıskiyeler

miydi? Yoksa içinde pek iyi seçilmeyen araç dizilerinin yukarıya doğru yarıştığı camdan yapılmış dikey tüneller miydi? Artık tam anlamıyla şaşkınlığa düşmüştüm. Kaynaşan kalabalığın içinde durmadan itilip kakılarak boş bir yere gitmeye çalıştım fakat ortada boş yer yoktu. Çevremdekilerden biraz daha uzun olduğum için boş roketin uzaklaştığını görebildim – hayır, bütün platformla birlikte ileriye doğru kayan bizlerdik. Yukarıda parlak ışıklar vardı ve insanlar bunun içinde pırıl pırıldılar. Üzerinde tıkış tıkış durduğumuz yüzey artık yukarıya doğru harekete başlamıştı ve aşağıda, uzakta, üzerleri insan dolu beyaz renkli çift şeritler ve hareketsiz gemi gövdelerinin yanında siyah uçurumlar gördüm – çünkü bizimkine benzeyen düzinelerce gemi vardı. Hareket eden platform bir dönüş yaptı, hızını artırdı ve üstteki katların altından geçti. Gerçekdışı görülen bu üstgeçitlerin (çünkü hiçbir yere dayanmıyorlardı) üzerinden oval gölgeler hızla sarsılıp peşleri sıra rengârenk işaret ışıklarını sürükleyerek geçti ve saçlarımızı kuvvetli rüzgârla savurup dağıttı; daha sonra bizi taşıyan yüzey, farkedilmez ek yerlerinden bölünerek parçalara ayrılmaya başladı; benim üzerimde durduğum kısım, kimisi oturan, kimisi ise ayakta duran insanlarla dolu yerlerden geçti; adamların çevresini, sanki renkli havai fişek yollamakla meşgulmüşler gibi, çok sayıda yanıp sönen küçük ışık almıştı.

Ne yana bakacağımı bilmiyordum. Kürk gibi tüylü, ışık değdikçe madeni parıltılar çıkaran, bir şey giymiş bir adam önümde ayakta duruyor ve baştan

aşağıya kırmızılar giymiş bir kadını kolundan tutuyordu. Kadının giysisinin üzerinde büyük gözler, tavus kuşu gözleri vardı ve bunlar göz kırpıyordu. Bu bir aldatmaca değildi, giysideki gözler sahiden açılıp kapanıyordu. Önümdeki o çift ve bir düzine kadar insanla birlikte üzerinde durduğum yürüyen yol hızlandı. Dumanlı beyaz cam yüzeylerin arasından, saydam tavanları olan renkli aydınlık pasajlar açılıyordu, bu tavanların üzerinden, bir üst katta, durmadan yüzlerce ayak basıp geçiyordu; binlerce insan sesi ve benim için anlamsız, onlar için anlamlı başka gürültüler, nereye olduğunu bilmediğim sonu gelmez gibi görünen bu yolculuğun, peş peşe gelen tünellerinin içinde kaybolup giderken, her şeyi kavrayan uğultu bazen artıyor, bazen azalıyordu. Uzak çevremiz ne olduğunu bilmediğim araçların ışıklarıyla durmadan deliniyordu, bunlar muhtemelen uçaktı çünkü bazen yukarıya veya aşağıya doğru dönüyor, boşlukta helezonlar çiziyordu, bu yüzden, her an feci bir kaza olmasını bekliyordum, zira eğer bunlar havada giden trenler ise ne onları yönlendirecek teller ne de raylar olduğunu görmüştüm. Ne olduğu pek seçilmeyen bu hareket kasırgaları bir an için kesilince, onların arkasından ağır ağır hareket eden insan dolu, uçan yollar gibi, çok büyük yüzeyler ortaya çıkıyor, bunlar çeşitli yönlere gidiyor, birbirlerinin yanından geçiyor ve hatalı perspektif yüzünden birleşiyormuş gibi görünüyordu. Sabit duran bir şey görmek zordu çünkü mimari her tarafta sadece hareketten ve değişimden meydana gelmiş gibiydi. Daha önce kemerli tavan san-

dığım şey sadece asma katlardan ibaretti ve bunlar da daha yüksek katlara ve seviyelere açılıyordu. Ansızın mor renkli şiddetli bir ışık, sanki binanın uzak derinliklerinde bir yerlerde bir atom yangını olmuşçasına, tavanların camlarından ve esrarengiz sütunlardan içeriye sızdı ve gümüş renkli yüzeyler tarafından yansıtıldı; bu ışık her köşeye, yanımızdan geçip giden pasajların içerisine ve insanların yüz hatlarına karıştı. Durmadan sıçrayan neonların yeşili soldu; parabolik kemerlerin sütbeyaz rengi pembeleşti. Havanın bu şekilde birdenbire kızıllaşması bir felaketin habercisiydi veya bana öyle geliyordu fakat hiç kimse bu değişikliğe dikkat etmedi, ben bile ne vakit ortadan kalktı anlayamadım.

Rampamızın yan taraflarında, boşlukta asılı ışık halkaları gibi dönen yeşil daireler ortaya çıkıyordu, bu durumlarda bazı insanlar yaklaşan başka bir rampa veya yürüyen yola buralardan geçiyorlardı; insanların bu ışıkların yeşil çizgilerinin içinden, sanki sadece onlar orada yokmuş gibi rahatça geçebildiklerini gördüm.

Bir süre daha beyaz yürüme yolunun beni alıp götürmesine izin verdim, sonra belki artık havalimanının dışına çıkmış olduğumu düşündüm; eğik camın göğe doğru yükselen bu şahane manzarası belki aslında şehirdi ve geride bırakmış olduğum ise artık sadece hatıralarda yaşıyordu.

"Özür dilerim." Kürklü adamın koluna dokundum. "Neredeyiz?"

İkisi de bana baktı. Başlarını kaldırdıklarında yüzleri şaşkın bir ifade aldı. Bunun nedeninin sade-

ce boyumun uzunluğu olduğu konusunda zayıf bir umudum vardı.

"Çoklu kanalda" dedi adam. "Sizin aktarmanız hangisi?"

Anlamadım.

"Hâlâ ...havalimanının içinde miyiz?"

"Şüphesiz," diye yanıtladı adam, belli bir ihtiyatla.

"İyi ama... İç Halka nerede?"

"Onu geçmişsiniz. Geriye dönmemiz gerek."

"Merid'den gelen rast daha çok işinize yarar" dedi kadın. Giysisindeki bütün gözler şüphe ve şaşkınlık içinde bana bakıyor gibiydi.

"Rast mı?" diye tekrarladım, çaresizce.

"İşte tam orada." Kadın bana, bize doğru yaklaşmakta olan yeşil bir dairenin arkasından, yan tarafları siyah ve gümüş renkli çizgili ve üzerinde kimsenin olmadığı bir tepe gösterdi; tuhaf boyalı bir geminin yan yatmış gövdesini andırıyordu. Onlara teşekkür ettim ve yürüyen yoldan dışarıya adım attım, herhalde yanlış bir yere attım adımımı çünkü bu hareket sendelememe neden oldu. Dengemi buldum ama olduğum yerde dönmüştüm, bu yüzden hangi yöne gideceğimi şaşırdım. Ne yapacağımı düşünmeye başladım fakat o vakte kadar geçiş noktam kadının bana göstermiş olduğu siyah ve gümüş renkli tepeden epeyce uzaklaşmıştı ve onu artık bulamıyordum. Çevremdeki insanların çoğu yukarıya doğru çıkan bir rampaya geçmekte olduklarından, ben de onlar gibi yaptım. Tepesinde, havada ışıldayan çok büyük ve sabit bir işaret vardı: KANAL MER. Her

iki yanındaki harfler büyüklükleri yüzünden görünmüyordu. En azından bir kilometre uzunluğunda bir platforma sessizce taşındım. Orada mekik şeklinde, dip tarafı ışıklarla yol yol aydınlanmış bir araç kalkmak üzereydi. Belki o su canavarına benzeyen şekil bir platformdu ve ben bir "rast"ın üzerindeydim – soracak tek bir kişi bile yoktu çünkü çevrem boşalmıştı. Yanlış bir yöne sapmış olmalıydım. "Platform"umun bir tarafında ön duvarları olmayan yassı binalar vardı. Onlara yaklaşınca, içlerinde siyah makinelerin dizilmiş olduğu alçak ve az aydınlanmış hücreler gördüm. Bunların araba olabileceğini düşündüm. Ne var ki, bana en yakın olan iki tanesi ortaya çıkınca ve ben geriye adım atmaya bile vakit bulamadan çok büyük bir hızla yanımdan geçip arka plandaki parabolik eğriler içinde kaybolunca bu şeylerin ne tekerlekleri, ne camları ne de kapıları olduğunu gördüm. Aerodinamiğe uygun, çok büyük siyah sıvı damlaları. Araba veya değil – burası bir nevi park yerine benziyor, diye düşündüm. "Rast"-lar için mi acaba? Birisinin gelmesini beklemenin ve onunla birlikte gitmenin benim için daha iyi olacağına karar verdim: Hiç olmazsa bir şeyler öğrenebilirdim. Platformum yavaşça yükseldi, gerçekdışı bir uçak kanadı gibiydi ama boş kalmayı sürdürdü; sadece siyah makineler vardı, bunlar bazen teker teker, bazen daha çok sayıda, madeni inlerinden çıkıp her zaman aynı yöne doğru hızla gidiyordu. Platformun en ucuna, bir kere daha o görünmeyen esnek güç kendini hissettirip tam güvenlik içinde olduğumu gösterinceye kadar gittim. Platform gerçekten

hiçbir yere dayanmadan havada asılı duruyordu. Başımı kaldırınca, ona benzeyen çok sayıda başkalarının olduğunu gördüm, bunlar boşlukta aynı şekilde hareketsiz ve büyük ışıkları sönük olarak duruyordu; üzerlerine araçların indiği bazılarının ise ışıkları açıktı. Ne var ki, bu roketler veya fırlatıcılar beni Luna'dan getirmiş olana benzemiyordu.

Orada bir süre daha, ilerideki başka salonların arka planlarında ateşten harflerin havada düzenli bir şekilde hareket ettiğini farkedinceye kadar ayakta durdum– bununla birlikte onlar üzerinde durduğumun aynadaki yansımaları mıydı yoksa gerçek miydi, bilmiyordum. Harfler şöyleydi; SOAMA SOAMA SOAMA, biraz ara, mavimsi bir ışık ve sonra NEONAX NEONAX NEONAX. Bunlar istasyon adları olabilirdi veya belki de reklamı yapılan ürünlerdi. Bana bir şey söylemiyordu.

O benim adamı bulmamın tam sırası, diye düşündüm. Topuklarımın üzerinde döndüm ve aşağıya inen bir yürüyen yol görünce ona geçtim. Vardığım yer yanlış bir kattı, burası daha önce bulunduğum salon bile değildi: Bunu o çok büyük sütunların olmamasından anladım. Ne var ki, onlar da başka bir yere gitmiş olabilirdi, artık her şeyin mümkün olabileceğini düşünüyordum.

Kendimi bir fıskiye ormanının içinde buldum; daha ileride içerisi kadın dolu pembe beyaz bir odaya geldim. Yürürken düşünmeksizin elimi aydınlatılmış bir fıskiyenin içine soktum, belki biraz bile olsa, tanıdık gelen bir şeye rastlamak hoş bir duygu olduğundan. Ne var ki, hiçbir şey hissetme-

dim, fıskiyede su yoktu. Bir an sonra, burnuma bir çiçek kokusu gelir gibi oldu. Elimi kokladım. Aynı anda binlerce kokulu sabun gibi kokuyordu. İçgüdüsel olarak elimi pantolonuma sildim. Artık içinde kadınların, sadece kadınların bulunduğu bir odanın karşısında duruyordum. Burası bana bir kadınlar tuvaleti gibi görünmedi, fakat gerçeği bilmem mümkün değildi. Sormamayı tercih ettim, böylece oradan ayrıldım. Üzerine cıva dökülmüş ve sertleşmiş gibi görünen, kolları kabarık (veya belki köpüklü), kalçaları yapışık oturtulmuş bir şey giymiş genç bir adam, bir fıskiyenin kenarına yaslanmış olan sarışın bir kızla konuşuyordu. Kız oldukça sade görünümlü parlak bir entari giymişti, bu durum beni cesaretlendirdi, bir demet açık pembe renkli çiçek tutuyor, yüzünü onlara yaslayarak oğlana gözleriyle gülümsüyordu. Onların karşısında durduğum ve tam ağzımı konuşmak için açacağım sırada kızın çiçekleri yediğini gördüm – ve ağzım dilim tutuldu. Kız sakin bir şekilde narin yaprakları çiğniyordu, başını kaldırıp bana baktı ve duraksadı. Artık bu tepkiye alışmıştım. İç Halka'nın nerede olduğunu sordum.

Bana kalırsa oğlan, birisi başbaşa konuşmalarını kesmeye cesaret ettiği için şaşırmış, hatta öfkelenmişti. Uygunsuz bir davranışta bulunmuş olsam gerekti. Oğlan, sanki boyumun uzunluğunu açıklayacak destekler bulmayı bekliyormuş gibi, beni baştan aşağa süzdü. Tek kelime bile etmedi.

"İşte orada," diye haykırdı kız, "vukun üzerindeki rast, sizin rastınız, onu kaçıracaksınız, acele edin!"

Gösterilen yöne doğru, ne için olduğunu bilmeden, koşmaya başladım –hâlâ o baş belası rastın neye benzediği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu– ve on adım kadar sonra yüksekten aşağıya inen gümüş renkli bir silindir gördüm, bu şey beni daha önce çok şaşırtmış olan o çok büyük sütunların birinin tabanıydı. Bunlar acaba uçan sütunlar olabilir miydi? İnsanlar her yönden ona doğru koşuyordu; derken birdenbire birisiyle çarpıştım. Dengemi kaybetmedim, sadece olduğum yerde kalakaldım, fakat diğer adam, portakal renkli giysili şişman birisi yere düştü ve inanılmaz bir şey oldu: Kürk paltosu gözlerimin önünde çöktü, patlamış bir balon gibi söndü! Onun tepesinde durdum, şaşırmıştım, özür bile dileyemeyecek bir haldeydim. Adam yerden kalktı, bana öfkeli bir bakış attı fakat bir şey söylemedi; sonra döndü ve parmağıyla göğsünde bir şeye dokunarak uzaklaştı – ve paltosu yeniden kabarıp aydınlandı...

Bu arada kızın bana işaret etmiş olduğu yerde kimse kalmamıştı. Bu olaydan sonra rast, İç Halka, kanal ve aktarma aramaktan vazgeçtim ve havalimanından dışarı çıkmaya karar verdim. O vakte kadarki deneyimlerim yoldan geçenlere yanaşıp konuşmak konusunda cesaretimi kırmıştı, bu yüzden eğik olarak yukarıyı gösteren gök mavisi bir oku rastgele izledim; vücudum hiçbir şey hissetmeden havada parlayan iki işaretin içinden geçti: YEREL HATLAR. Oldukça kalabalık bir yürüyen merdivene geldim. Bir sonraki kat altın nida şeklinde damarları olan koyu bronz renginde döşenmişti.

Tavanların ve içbükey duvarların akışkan birleşimi. Üstleri parlak pudrayla örtülmüş tavansız koridorlar. Bir çeşit konaklama yerine yaklaşıyor gibiydim. Geçtiğim yer çok büyük otel lobilerini andırmaya başlamıştı – vezne pencereleri, duvarlarda nikel borular, içinde görevlilerin bulunduğu girintiler; belki bunlar döviz bozdurma büroları veya bir postaneydi. Yürümeyi sürdürdüm. Artık bunun çıkışa giden yol olmadığından ve (yukarıya çıkışın mesafesi dikkate alınacak olursa) havalimanının yüksek bir kısmında bulunduğumdan hemen hemen emindim; yine de aynı yönde gitmeyi sürdürdüm. Birdenbire çevremde kimse kalmadı. Parlak yıldızlı ahududu kaplamalar, sıra sıra kapılar. En yakındaki açıktı. İçeriye baktım. İriyarı, geniş omuzlu bir adam karşı taraftan baktı. Aynadaki görüntüm. Kapıyı biraz daha açtım. Porselen, gümüş borular ve nikel. Tuvaletler.

Biraz gülesim geldi fakat daha çok şaşırıp kaldım. Hemen sırtımı döndüm: Başka bir koridor, süt gibi beyaz, aşağıya doğru giden yollar. Yürüyen merdivenin el konulan yeri yumuşak ve ılıktı; geçtiğim katları saymadım; her basamakta duvarda büyüyen emaye kutuların önünde duran gittikçe daha çok sayıda insan; bir parmak dokunuşuyla ellerine bir şey düşüyordu; onlar bunu ceplerine koyuyor ve yürüyüp gidiyorlardı. Bilmem neden, önümde duran menekşe rengi bol paltolu adamın tam yapmış olduğu gibi yaptım; parmak ucu için ufak bir oyuk vardı, bastım ve avucuma renkli, yarı saydam ve hafifçe ılık bir tüp düştü. Onu salladım, tek gözüme yaklaştırdım; bir çeşit hap mı? Hayır. İçilecek bir şey

mi? Mantarı veya kapağı yoktu. Ne işe yarıyordu? Öteki insanlar ne yapıyorlardı? Bu şeyleri ceplerine koyuyorlardı. Tüpün üzerinde LARGAN yazıyordu. Orada durdum. İtilip kakıldım. Ve birdenbire kendimi bir dolmakalem veya çakmak verilmiş bir maymun gibi hissettim; bir an için kör bir öfkeye kapıldım; dişlerimi sıktım, gözlerimi kıstım ve omuzlarım kamburlaşmış bir şekilde yayaların seline karıştım. Koridor genişledi ve bir salona dönüştü. Ateşten harfler: GERÇEK AMMO GERÇEK AMMO.

Telaş içinde akıp gidenlerin ötesinde, onların başlarının üzerinde, uzakta bir pencere farkettim. İlk pencere. Çok geniş ve çok büyük.

Gece vaktinin gökyüzü düz bir yüzeye aksetmişti. Alevler içinde bir sisin meydana getirdiği ufuk çizgisinde – kare şeklinde renkli galaksiler, sarmal ışık kümeleri, gökdelenlerin üzerinde parlayan ışıklar, sokaklar: Işıktan meydana gelmiş gerdanlıkların dalgalanarak yavaşça ilerlemesi ve bunun üzerinde dikey olarak neon kazanlar, tüy başlıklar ve yıldırımlar, daireler, uçaklar ve alev şişeleri, iğne şeklinde işaret ışıklarından meydana gelmiş kırmızı papatyalar, kısa ömürlü güneşler ve reklamcılığın mekanik ve şiddetli kanamaları. Durdum ve seyrettim, ardımdan yüzlerce ayağın sürekli patırtısı geliyordu. Birden şehir ortadan kayboldu ve üç metre uzunluğunda çok büyük bir surat göründü.

"'Eski Başkentlerin Görüntüleri' adlı dizide yetmişli yılların haber programlarından klipler izliyordunuz. Şimdi haberler için Transtel'in Cosmolyte stüdyolarına bağlanıyoruz..."

Oradan kaçtım. Pencere değildi. Bir televizyon ekranıydı. Adımlarımı hızlandırdım. Ter içinde kalmıştım.

Aşağıya. Daha hızlı. Altın renkli ışık kareleri. İçeride, kalabalıklar, bardaklarda köpüklü, keskin yeşilimsi parıltılı siyaha çalan bir içecek –bira değil– ve gençler, oğlanlar ve kızlar, kollarını birbirlerinin omzuna atmışlar, altılı veya sekizli gruplar halinde, bütün yolu kapayarak bana doğru geldiler; bana yol açmak için ayrılmak zorunda kaldılar. Geçerken bana çarptılar. Farkına varmaksızın bir yürüme yoluna geçtim. Çok yakınımdan bir çift şaşkın bakan göz hızla geçti – güzel esmer bir kız, fosforlu bir maden gibi parlayan bir şey giymişti. Kumaş vücuduna yapışmıştı: Sanki çıplak gibiydi. Beyaz ırk, sarı ırk, birkaç uzun boylu zenci fakat en uzunları yine bendim. İnsanlar bana yol açıyorlardı. Yukarıda, dışbükey pencerelerin arkasında dağınık gölgeler hızla geçiyor, görünmeyen orkestralar çalıyordu, fakat burada tuhaf bir resmigeçit vardı; karanlık pasajlarda kadınların başsız siluetleri: Kollarını örten yumuşak tüylü madde ışık veriyordu, böylece bunun içinde sadece dik boyunları tuhaf beyaz saplar gibi görünüyordu ve saçlarında dağınık bir parlaklık –ışık veren bir pudra mı?– vardı. Dar bir geçitten bir dizi odaya geçtim. Burada kımıldadıkları, hatta hareket ettikleri için grotesk görünen heykeller vardı; kenarları kalkık geniş bir sokak kahkahayla çınlıyordu. İnsanlar eğleniyordu, fakat onları eğlendiren şey neydi – heykeller mi?

Projektörlerin altında büyük şekiller; onlardan dökülen yakut rengi, şurup gibi koyu bal rengi ışık,

renklerin olağanüstü bir şekilde bir araya gelişi. İlgisiz, gözlerim yarı kapalı, aklım başka bir yerde yürüdüm. Yukarıya doğru çıkan yeşil bir koridor, grotesk pavilyonlar, küçük köprülerle ulaşılan pagodalar, her yerde küçük kafeler, kızarmış yiyeceğin keskin ve ısrarlı kokusu, pencerelerin arkasında sıra sıra gaz alevleri, bardak sesi, madeni sesler– tekrarlanan, anlaşılmaz. Beni buraya sürüklemiş olan kalabalık bir başkasıyla çarpıştı ve sonra dağıldı; herkes üstü açık bir araca biniyordu; hayır, sadece araç saydamdı, sanki camdan yapılmış gibiydi, oturma yerleri bile cam gibiydi ama yumuşaktı. Nasıl olduğunu anlamadan kendimi içerisinde buldum – hareket ediyorduk. Araç yola koyuldu, insanlar, "Güney katı, Güney, Spiro, Atale, Blekk ve Frosom'a aktarma" diye durmadan tekrarlayan bir hoparlörün sesini bastırmak için bağırıyorlardı; aracın her tarafı ışık oklarıyla delinerek sanki eriyormuş gibiydi; duvarlar alev ve renk parçaları olarak hızla geçip gidiyordu; parabolik kemerler, beyaz platformlar, "Fortean, Fortean, Galee'ye aktarma, dış rastalara aktarma, Makra." diye söylendi hoparlör; araç durdu, sonra hızlandı. Hayret verici bir şey keşfetmiştim: Fren yapma veya hızlanma hissedilmiyordu, sanki cismin harekete karşı direnci ortadan kalkmıştı. Bu nasıl mümkün olabiliyordu? Daha sonraki üç durakta dizlerimi hafifçe bükerek kontrol ettim. Virajlarda da bir şey olmuyordu. İnsanlar indiler ve bindiler. Ön tarafta köpekli bir kadın ayakta duruyordu; hayatımda hiç böyle bir köpek görmemiştim, çok büyüktü, kafası yusyuvarlaktı ve

çok çirkindi; sakin ela gözlerinde geride kalan ve kaybolan ışık çelenkleri yansıyordu. RAMBRENT RAMBRENT. Beyaz ve mavimsi floresan tüpler, kristal parlaklığında merdivenler, siyah yüzeyler dalgalandı; parlaklık yavaş yavaş taşa dönüştü; araç durdu. İndim ve şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. İstasyonun tiyatrovari kubbesinin üzerinde ne olduğunu anladığım çok katlı bir yapı yükseliyordu; hâlâ havalimanının içindeydim, beyaz yüzeylerin gerçekdışı açılımıyla olduğundan daha büyük gösteren aynı muazzam salonun başka bir yerindeydim. Düzgün bir geometrik şekli olan oyuğun yanına gittim –araç çoktan ayrılmıştı– ve başka bir sürprizle karşılaştım. Düşünmüş olduğum gibi dipte değildim. Aslında yukarıdaydım, uçurumda görülen yürüyen yolların ve sarsılmadan kayan gümüş güverteli platformların kırk kat kadar üzerindeydim; bunların arasında uzun sessiz cisimler hareket ediyordu ve insanlar bunların içinden sıra halinde dizili kapılardan çıkıyordu; sanki canavarlar, krom kaplı balıklar, belli aralıklarla siyah ve renkli yumurtalarını bırakıyormuş gibiydi. Bütün bunların üstünde, uzaktaki sisin içinde, altın renkli harflerin tek sıra halinde hareket ettiğini gördüm:

BUGÜN GLENİANİA ROON MİMORFİK REAL KAYIDIYLA ORATORYUMDA POLİTİKACI RAPER KERX'İN ANISINA SAYGI SUNUYOR. TERMİNAL HABERLERİ: BUGÜN AMMOLEE'DE PETİFARGUE İLK ENZOMUN SYSTOLİZASYONUNU MEYDANA GETİRDİ. TANINMIŞ GRAVISTİSYENİN KONUŞMASI SAAT YİRMİ

YEDİDE YAYINLANACAK. ARRAKER ÖNDE. ARRAKER TRANSVAAL STADYUMUNDA MEVSİMİN İLK OBLİTERATÖRÜ OLARAK BAŞARISINI YENİLEDİ.

Oradan ayrıldım. Demek saati söyleme şekli bile değişmişti. İnsan kafalarının meydana getirdiği denizin üzerinde uçan devasa harflerin, ki bunlar sıralar halinde yanan ip cambazlarına benziyordu, ışığı çarpınca kadınların giysilerinin madeni kumaşları birden alevler içinde kaldı. Ben çevreme aldırmadan yürüdüm ve içimde bir şey durmaksızın tekrarlanıyordu: Demek saati söyleme şekli bile değişmişti. Bu bardağı taşıran son damla oldu. Gözlerim açık olduğu halde hiçbir şey göremiyordum. İstediğim tek bir şey vardı, uzaklaşmak, bu baş belası havalimanından bir çıkış yolu bulmak, çıplak gökyüzünün altında, açık havada olmak, yıldızları görmek, rüzgârı hissetmek.

Uzayıp giden ışıktan bir cadde dikkatimi çekti. Tavanların saydam taşı üzerinde bir şeyler –harfler– vardı, bunlar alabaş tere keskin bir alevle yazılmıştı: TELETRANS TELEPORT TELETHON. Çok sivri kemerli bir kapıdan geçerek (bu gerçekdışı bir kemerdi, kökünden kopanlmıştı, bir roket provasının ters görünüşü gibiydi) donmuş altın ateşiyle döşenmiş bir salona girdim. Duvarlar boyunca sıralanmış girintilerde yüzlerce kabin vardı; insanlar bunların içine koşarak giriyor ve sonra yine aceleyle dışarıya çıkıyorlardı; parçalanmış şeritleri –bunlar telgraf çıktıları değildi, delikleri olan başka bir şeydi– yere atıyorlardı; diğerleri bu parçaların üzerinden yürüyorlardı. Ayrılmak istedim; yanlışlıkla karanlık bir odaya girdim; geri

çıkmaya vakit bulamadan bir ses duydum, flaş lambasına benzeyen bir şey parladı ve madeni çerçeveli bir delikten, bir posta kutusunda olduğu gibi, ikiye katlanmış parlak bir kâğıt parçası çıktı. Onu aldım ve açtım, ortaya bir surat çıktı, ağzı açık, ince dudakları hafifçe bükülmüş; bana yarı kapalı gözlerle baktı: Kendim! Kâğıdı ikiye katladım ve plastik hayal ortadan kayboldu. Yavaşça kenarını açtım: Bir şey olmadı. Daha çok açtım: Tekrar göründü, nereden çıktığı belli olmayan, vücutsuz bir baş yüzünde aptalca bir ifadeyle kartonun üzerinde asılı duruyordu. Bir an için kendi yüzümü seyrettim – bu neydi, üç boyutlu bir fotoğraf mı? Kâğıdı cebime koyup oradan ayrıldım. Kalabalığın üzerine sanki altın bir cehennem inmiş gibiydi, kızgın magmadan yapılmış, gerçek olmayan, fakat sahici alevler püskürten bir tavan ve kimsenin aldırış ettiği yoktu; işi olanlar bir kabinden diğerine koşuyorlardı, daha geride, yeşil harfler sıçrıyor, dar ekranlarda rakam sütunları akıyordu; bazı kabinlerin kapı yerine kepenkleri vardı, bunlar birisi yaklaştığı vakit hemen kalkıyordu; sonunda bir çıkış buldum.

Kıvrımlı bir koridor, kimi tiyatrolarda olduğu gibi meyilli bir zemini vardı; duvarlarından stilize deniz minareleri fışkırıyordu, bunların üzerinde ise hiç ara vermeden INFOR INFOR INFOR kelimeleri hızla geçiyordu.

İnforu ilk defa Luna'da görmüştüm ve onu yapma bir çiçek sanmıştım.

Yüzümü cam göbeği rengindeki kupaya yaklaştırdım. O da daha ben ağzımı açmadan hemen hazır duruma geçti.

"Buradan nasıl dışarıya çıkabilirim?" diye sordum, aptalca.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye yanıtladı hemen, kalın ve sıcak bir kadın sesi.

"Şehre."

"Hangi bölgeye?"

"Fark etmez."

"Hangi kata?"

"Fark etmez; sadece havalimanından çıkmak istiyorum!"

"Güney, rastlar: Yüz altı, yüz on yedi, sıfır sekiz, sıfır iki. Üçlü kanal, AF, AG, AC katları, M ringi on ikinci ve on altıncı katlar, en alt kat güney yönüne gider. Orta kat – gliderler, kırmızı yerel, beyaz ekspres, A, B ve V. Ulder katı, aktarmasız, üçüncüden itibaren bütün yürüyen merdivenler..." Ahenkli bir kadın sesi okumayı sürdürdü.

İçimden yüzüme karşı böylesi bir ilgiyle eğilmiş mikrofonu duvardan söküp atmak geldi. Oradan uzaklaştım. Budala! Budala! Her adımda bu kelime içimden geçiyordu. Limon rengi bir sisle çevrilmiş bir işaret EX EX EX diye tekrarlıyordu. Çıkış mı? Dışarıya bir yol mu?

Çok büyük bir işaret EXOTAL diyordu. Ilık havanın ani bir hücumu pantolonumun paçalarını kımıldattı. Kendimi açık gökyüzünün altında buldum. Yine de, gecenin karanlığı ışıkların çokluğu yüzünden uzakta tutuluyordu. Çok büyük bir restoran. Yüzeyleri değişik renklerde ışık veren masalar, onların üzerinde alttan aydınlandıkları için biraz tuhaf gözüken derin gölgeli yüzler. Alçak koltuk-

lar, bardaklarda yeşil köpüklü siyah bir sıvı, küçük kıvılcımlar saçan fenerler, hayır, ateşböcekleri, tutuşan güve yığınları. Işıkların kaosu yıldızları görünmez yapmıştı. Başımı kaldırdığım vakit sadece siyah bir boşluk gördüm. Yine de, tuhaf bir şekilde, onun sessiz varlığı bana o anda cesaret verdi. Birisi bana süründü; bir parfüm kokusu burnuma geldi, keskin, ama aynı zamanda hafif. Genç bir çift geçti, kız adama doğru döndü, kolları ve göğüsleri yumuşak bir bulutun içindeydi; adamın kollarının arasına girdi, dans ettiler. Hâlâ dans ediyorlar, diye düşündüm. Bu iyi işte. Çift birkaç adım attı, soluk ve cıvaya benzeyen bir daire onları diğer çiftlerle birlikte havaya kaldırdı, koyu kırmızı gölgeleri bir plak gibi yavaşça dönen büyük tabağının altında hareket ediyordu. Hiçbir desteği, hatta bir ekseni bile yoktu fakat havada asılı olarak müziğe uyumlu olarak dönüyordu. Masaların arasında yürüdüm. Yumuşak plastik zemin sona erip yerini delikli taşa bıraktı. Bir ışık perdesinden geçtim ve kendimi kayalık bir mağarada buldum. Sarkıtların meydana getirdiği bir düzine veya daha fazla gotik nefe benziyordu; mağaraların ağız kısımlarına sedefli madenlerin damarlı parçaları konmuştu; insanlar bunların içinde, bacakları sarkık oturuyordu. Küçük alevler dizlerinin arasında yanıp sönüyordu ve dipte kayaların kemerlerini yansıtan bir yeraltı gölünün düz siyah yüzeyi uzanıyordu. Orada da, insanlar, derme çatma küçük sallar üzerinde, yüzleri hep aynı yöne dönük bir halde uzanmışlardı. Suyun kenarına yürüdüm ve diğer tarafta, kumun üzerin-

de, bir dansöz gördüm. Çıplak gibi görünüyordu fakat vücudunun beyazlığı doğal değildi. Kadın küçük, kararsız adımlarla suya doğru koştu; vücudu orada yansıdığı zaman, birden kollarını açtı ve eğildi –gösteri bitmişti– fakat kimse alkışlamadı; dansöz birkaç saniye kımıldamadan durdu, sonra sahilin düzgün olmayan kenarını izleyerek yavaş yavaş yürüdü. Belki benden otuz adım ötedeyken kadına bir şey oldu. Onun gülümseyen, yorgun yüzünü görüyordum, derken sanki ansızın araya bir şey girdi, kadının dış hatları titredi ve ortadan kayboldu.

"Bir raft ister misiniz, efendim?" dedi nazik bir ses, arkamdan. Döndüm; kimse yoktu, sadece aerodinamiğe uygun yapılmış ve komik bir şekilde eğri olan bacaklarının üzerinde çalımla yürüyen bir masa vardı. İleriye doğru çıktı, yan tepsilerin üzerinde sıra halinde dizilmiş ve içinde parıltılı bir sıvı olan bardaklar sallandı, bir el bana kibarca bu içkiden sunuyor, diğeri parmak deliği olan, küçük oyuk bir palete benzeyen bir tabağa uzanıyordu – bu bir robottu. Orta yerindeki küçük cam panonun arkasında transistörlü yüreğinin ışığını görebiliyordum.

Bana hizmet etmek için uzanan, almayı reddettiğim yiyeceklerle dolu, böceksi kollardan kendimi kurtardım, yapay mağaradan hakarete uğramışım gibi dişlerimi sıkarak hemen ayrıldım. Terası, s-şeklindeki masaların arasından, fenerlerin altından, ölüp parçalara ayrılan siyah ve altın renkli ateşböceklerinin toz yağmuruna tutularak, baştan aşağıya geçtim. En uçta sarımsı liken kaplı eski bir taş kenar vardı ve orada, en sonunda, gerçek rüzgârı, temiz ve

serin, hissettim. Yakında boş bir masa vardı. Sırtımı insanlara, yüzüm geceye dönük oraya ilişiverdim. Aşağıda uçsuz bucaksız, şekilsiz ve beklenmeyen bir karanlık uzanıyordu. Sadece uzakta, çok uzakta, ufuk çizgisine doğru, zayıf, yanıp sönen, sanki elektrik ışığı değilmiş gibi tuhaf bir şekilde titrek ışıklar parlıyordu ve daha uzakta gökyüzüne soğuk ve cılız ışık kılıçları –bunlar binalar mıydı yoksa sütunlar mıydı, bilmiyordum– uzanıyordu; eğer çevrelerinde ince bir şebeke ağı görmemiş olsaydım, onların projektör ışığı olduğunu sanabilirdim – bir cam silindir böyle görülebilirdi, temeli toprakta, başı bulutlardaydı ve sırasıyla içbükey ve dışbükey merceklerle doldurulmuştu. Bunlar inanılmaz derecede yüksek olmalıydı; çevrelerinde parlayan ve yanıp sönen birkaç ışık vardı, böylece bazen portakal rengi, bazen beyaza çok yakın bir pusla çevriliyordu. Hepsi bu kadardı, şehrin görüntüsü buydu, sokakları bulmaya, onların nerede olabileceğini tahmin etmeye çalıştım fakat karanlık ve cansız gibi görünen boşluk her yöne doğru yayılmıştı ve tek bir ışıkla bile aydınlanmıyordu.

"Koll...?" dendiğini duydum; büyük olasılıkla bu kelime bir kereden fazla söylenmişti fakat bana hitap edildiğini hemen anlamamıştım. Dönmeye kalkıştım, fakat benden daha hızlı olan koltuk bu işi benim için yaptı. Karşımda belki yirmi yaşlarında bir kız ayakta duruyordu, katılaşmış bir sıvı gibi vücuduna yapışmış mavi renkli bir şey giymişti; kolları ve göğüsleri aşağıya doğru indikçe saydamlığı artan koyu mavi yumuşak bir şeyle gizlenmişti. Narin ve

güzel göbeği nefes alan madenden yapılmış bir heykel gibiydi. Kulaklarında parlayan bir şeyler vardı, bunlar o kadar büyüktü ki, kulakları tamamen örtülmüştü. Kararsız bir gülümsemesi olan küçük bir ağız, boyalı dudaklar, burun delikleri de kırmızıydı – kadınların çoğunun bu şekilde boyandıklarını fark etmiştim. Kız karşımdaki koltuğun arkasını iki eliyle tuttu ve "Nasıl gidiyor, koll?" deyip oturdu.

Biraz sarhoş, diye düşündüm.

"Burası sıkıcı," diye devam etti kız, bir an sonra. "Sen de öyle düşünmüyor musun? Başka bir yere gidelim mi, koll?"

"Ben bir koll değilim..." diye söze başladım. Kız dirsekleriyle masaya yaslandı ve elini yarısı dolu bardağının üzerinde, parmaklarının çevresindeki altın zincirin ucu sıvının içine girinceye kadar hareket ettirdi. Daha da yakınlaştı. Kızın nefesini koklayabiliyordum. Eğer sarhoş ise bunun nedeni alkol değildi.

"Nasıl olur?" dedi kız. "Öylesin. Öyle olmalısın. Herkes öyledir. Ne diyorsun? Gidelim mi?"

Bütün bunların ne anlama geldiğini bir bilebilseydim.

"Pekâlâ" dedim.

Kız ayağa kalktı. Ben de rahatsız edici derecede alçak koltuktan kalktım.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu kız.

"Neyi nasıl?"

Kız bacaklarıma gözlerini dikti.

"Ayak parmaklarının üzerinde durduğunu sandım..."

Gülümsedim fakat bir şey söylemedim. Kız bana doğru geldi, kolumu tuttu ve yeniden şaşkınlığa düştü.

"Burada ne var?"

"Nerede, burada mı? Hiçbir şey."

"Şarkı söylüyorsun," dedi ve hafifçe beni dürttü. Masaların arasından yürüdük ve ben "şarkı söylemenin" ne anlama geldiğini düşündüm – acaba "benimle dalga geçiyorsun" mu demekti?

Kız beni koyu altın rengi bir duvara ve üzerinde bulunan sol anahtarına biraz benzeyen ışıklı bir işarete doğru götürdü. Biz yaklaşırken duvar açıldı. Sıcak bir hava esintisi hissettim.

Dar gümüş renkli bir yürüyen merdiven aşağıya doğru akıyordu. Yan yana ayakta durduk. Kızın boyu omzuma bile gelmiyordu. Kediye benzeyen bir kafası, mavi parıltılı siyah saçları, belki biraz keskin bir profili vardı fakat güzel bir kızdı. Bir de kırmızı burun delikleri olmasaydı... Ufak eliyle sıkıca bana tutunmuştu, yeşil boyalı tırnakları kalın kazağıma batıyordu. Bu kazağın bir zamanlar bulunduğu yeri ve bir kadının parmaklarıyla ne kadar az ilgisi olmuş olduğunu düşünerek gülümsedim. Pembeden koyu kırmızıya, koyu kırmızıdan pembeye ışık saçan yuvarlak bir kubbenin altında sokağa çıktık. Yani, ben bunun bir sokak olduğunu sandım, fakat üzerimizdeki karanlık arada sırada sanki şafak sökecekmiş gibi geçici bir süre aydınlanıyordu. Daha ilerde, otomobile çok benzeyen uzun ve alçak siluetler geçip gidiyordu fakat artık otomobillerin olmadığını biliyordum. Başka bir şey olmalıydı. Tek başı-

na bile olsam bu geniş yolu seçerdim, çünkü uzakta MERKEZE harfleri parlıyordu, yine de, hiç şüphesiz, bununla şehrin merkezi kastedilmiyordu. Her neyse, kızın beni yönlendirmesine izin verdim. Bu macera nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, kendime bir rehber bulmuştum ve o adamı, şu anda, varışımdan üç saat sonra, şehir büyüklüğündeki havalimanının bütün inforlarında beni aramakta olan o zavallı adamı –bu sefer öfke duymadan– düşündüm.

Bazı yarı boş barların ve içlerinde bir grup mankenin aynı sahneyi tekrar tekrar oynadığı vitrinlerin önünden geçtik ve ben durup onların ne yaptıklarını görmek isterdim ama kız topuklarını tıkırdatarak, neon bir surat görünceye kadar, aceleyle yürümeyi sürdürdü. Şeklin hareketli kırmızı yanakları vardı ve komik bir şekilde sarkık diliyle durmadan dudaklarını yalıyordu.

"Oh, bonslar! Bir bons ister misin?" diye bağırdı kız.

"Ya sen?" diye sordum.

"Sanırım, istiyorum."

Küçük aydınlık bir odaya girdik. Tavan yerine uzun sıralar halinde, gaz ocağının alevi gibi küçük sıcak alevler vardı. Duvarlarda tezgâhlı girintiler gördüm. Bunlardan birisine yaklaştığımız vakit, duvardan her iki yanımızda oturma yerleri ortaya çıktı; bunlar ilk önce duvardan gelişmemiş bir şekilde, tomurcuklar gibi büyümeye başladı, sonra havadayken yassılaşıp içleri oyuklaştı ve hareketsiz kaldı. Karşı karşıya oturduk; kız iki parmağıyla masanın madeni yüzeyine vurdu ve duvardan nikel bir pen-

çe fırlayıp her birimizin önüne ufak bir tabak attı ve çok hızlı iki hareketle tabaklara beyaz bir madde koydu, bu nesne köpürdü, kahverengine döndü ve sertleşti; bu arada tabağın rengi de koyulaştı. Kız daha sonra onu bir gözleme gibi ikiye katladı –zaten tabak değildi– ve yemeğe başladı.

"Oh," dedi kız, ağzı dolu, "bu kadar aç olduğumu bilmiyordum."

Ben de tıpkı kız gibi yaptım. Bonsun tadı daha önce yemiş olduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Taze pişmiş bir ekmek gibi dişlerimin arasında kıtırdadı fakat hemen ufalanıp dilimin üzerinde eridi; orta yerindeki kahverengi şey çok baharatlıydı. Bonsları seveceğim, diye düşündüm.

"Bir tane daha?" diye sordum, kız kendininkini bitirince. Gülümsedi ve başıyla hayır dedi. Dışarıya çıkarken koridorda kız iki elini birden fayans kaplı küçük bir oyuğa soktu; oradan bir ses geldi. Ben de aynı şeyi yaptım. Gıdıklayan bir esinti parmaklarımın üzerinde dolaştı ve onları geri çektiğim vakit, ellerim tamamen kuru ve temizdi. Daha sonra geniş bir yürüyen merdivenle çıktık. Hâlâ havalimanında olup olmadığımızı bilmiyordum fakat sormamayı tercih ettim. Kız beni bir duvarın içinde bulunan loş ve küçük bir kabine götürdü; üzerimizden trene benzer bir şeylerin geçtiği izlenimini aldım, zira zemin sallandı. Çok kısa bir süre karanlık oldu, altımızda bir şey, sanki demirden bir canavar ciğerlerinden hava boşaltıyormuş gibi derin bir şekilde iç çekti, ışık yeniden yandı, kız kapıyı itip açtı. Görünüşe göre gerçek bir sokaktı. Bizden başka kimse

yoktu. Kaldırımın iki yanında kısa kesilmiş çalılar vardı; daha ilerde yassı siyah makineler toplu olarak duruyordu; gölgenin içinden bir adam çıktı, bir makinenin arkasında kayboldu –adamın kapı filan açtığını görmedim, öylece yok oldu– ve araç o kadar hızla harekete geçti ki, adamı koltuğuna yapıştırmış olmalıydı. Bina görmedim, yol vardı, bir masa gibi düz ve donuk renkli madeni çizgili; kavşaklarda panjurlu, portakal rengi ve kırmızı, ışıklar asılıydı; bunlar biraz savaş zamanı ışıldaklarına benziyordu.

"Nereye gidelim?" diye sordu kız. Hâlâ beni kolumdan tutuyordu. Biraz yürüyüşünü yavaşlattı. Yüzünden kırmızı bir çizgi geçti.

"Nereye istersen."

"Benim yerime, o halde. Glidere binmeye değmez. Buraya yakın."

Yürümeyi sürdürdük. Hâlâ görünürde bina yoktu ve karanlığın içinden, çalıların ardından gelen rüzgâr açıklık bir yerde olması beklenen türdendi. Burada, havalimanının çevresinde, Merkez'de mi? Bu durum bana tuhaf göründü. Rüzgârda hafif bir çiçek kokusu vardı, onu içime zevkle çektim. Kiraz çiçekleri mi? Hayır, kiraz çiçekleri değil.

Daha sonra yürüyen bir yola geldik; onun üzerinde ayakta durduk, tuhaf bir ikiliydik. Işıklar akıp geçiyordu; arada sırada siyah metalden tek parça şeklinde yapılmış gibi görünen bir araç hızla geçip gidiyordu; bu araçların pencereleri, tekerlekleri ve hatta ışıkları yoktu, çok yüksek bir hızla sanki kör gibi yol alıyordu. Hareketli ışıklar yolun üzerinde parlıyordu, bunlar alçaktan asılmış dar dikey şekillerin

yanıklarından çıkıyordu. Bu ışıkların trafikle ve trafik kurallarıyla bir ilgisi olup olmadığını anlayamadım.

Zaman zaman, tepemizde hüzünlü bir ıslık görünmeyen göğü deliyordu. Kız ansızın hareketli yoldan dışarıya adım attı ama bunu sadece dik bir yokuşa çıkan bir başkasına geçmek için yapmıştı ve birden kendimi yüksekte buldum; bu hava yolculuğu belki yarım dakika kadar sürdü ve hafif kokulu çiçeklerin bulunduğu bir çıkıntıda sona erdi, sanki duvara yerleştirilmiş bir taşıma yoluyla karanlık bir binanın terasına veya balkonuna ulaşmıştık. Kız bu avluya girdi ve ben gözlerim artık karanlığa alışmış olduğu için, çevredeki binalarının çok büyük dış hatlarını seçebiliyordum, binalar penceresiz, karanlık ve hayat işareti yok gibi görünüyordu çünkü sadece ışıksız değildi, o siyah makinelerin sokakta geçtiğini bildiren keskin tıslama dışında, hiç ses yoktu. Hiç şüphesiz bilerek yapılmış olan bu karartmanın yanı sıra, havalimanındaki neon kargaşasından sonra, reklam işaretlerinin olmaması da beni şaşırtmıştı, fakat böylesi düşünceler için vaktim olmadı. "Gelsene, neredesin?" Kızın fısıldamasını duydum. Sadece yüzü soluk bir leke gibi görünüyordu. Kız elini kapıya koydu ve kapı açıldı fakat bir daireye değil; zemin de bizimle birlikte yavaşça hareket etti–burada tek bir adım bile atmaya imkân yok, diye düşündüm, hâlâ bacakları olması şaşılacak şey– fakat bu alaycı tavrım zayıf bir gayretti; kaynağını sürekli şaşkınlıktan, son birkaç saat içinde başıma gelen her şeyin gerçekdışı olduğu duygusundan alıyordu.

Büyük bir giriş holü veya koridor gibi bir yerdeydik, hemen hemen karanlıktı – sadece duvarların köşeleri, ışık veren boya sürülmüş olduklarından, parlıyordu. En karanlık yerde kız yeniden elini uzattı, bir kapının madeni plakasına avcunu yapıştırdı ve önden içeriye girdi. Gözlerimi kırpıştırdım. Aydınlık hol boştu; kız bir sonraki kapıya doğru yürüdü. Duvar, yanına geldiğim vakit, ansızın açıldı ve içinde bazı madeni küçük şişelerin bulunduğu bir yer ortaya çıktı. Bu o kadar ani olmuştu ki, donup kaldım.

"Gardırobumu dağıtma" dedi kız. Diğer odaya geçmişti.

Onun peşinden gittim.

Ev eşyaları –koltuklar, alçak bir kanepe, küçük masalar– camdan yapılmışa benziyordu ve yarı saydam maddenin içinde ateşböcekleri öbekler halinde serbestçe dolaşıyor, bazen dağılıyor, sonra yeniden bir araya geliyordu; sanki pembe kıvılcımlı soluk yeşil eşyanın içinde ışıklı bir kan dolaşıyormuş gibiydi.

"Niçin oturmuyorsun?"

Kız geride ayakta duruyordu. Bir koltuk beni kabul etmek için açıldı. Bundan nefret ediyordum. Camın camla ilgisi yoktu; sanki şişirilmiş yastıkların üzerinde oturuyor gibiydim ve oturma yerinin kıvrımlı kalın yüzeyinden içeriye baktığım vakit, zemini hayal meyal görebildim.

İçeriye girdiğim zaman, kapının karşısındaki duvarın camdan yapılmış olduğunu ve başka bir odaya, insanların sanki bir parti verdikleri bir yere, baktı-

ğımı sanmıştım; fakat bu insanlar normalden uzun boyluydu – ve birdenbire karşımda duvar büyüklüğünde bir televizyon ekranı olduğunu anladım. Ses kapatılmıştı. O sırada, oturduğum yerden çok büyük bir kadın yüzü gördüm, sanki koyu renk tenli dev bir kadın pencereden odayı gözetliyordu; dudakları oynadı, konuşuyordu ve kulaklarını örten kalkan büyüklüğündeki mücevherler elmas gibi parlıyordu.

Koltuğa iyice yerleştim. Kız, eli kalçasında –göbeği gerçekten gök mavisi renkte bir heykele benziyordu– beni dikkatle inceliyordu. Artık sarhoş gibi görünmüyordu. Belki bana daha önce sadece öyleymiş gibi gelmişti.

"Adın nedir?" diye sordu kız.

"Bregg. Hal Bregg. Ya senin ki?"

"Nais. Kaç yaşındasın?"

Tuhaf bir soru, diye düşündüm. Fakat, belki âdet böyleydi!

"Kırk – niçin?"

"Yok bir şey. Senin yüz yaşında olduğunu sandım."

Gülümsemek zorunda kaldım.

"Eğer istersen, öyle de olabilirim" dedim. İşin tuhafı, bu doğru, diye düşündüm.

"Sana ne ikram edebilirim?" diye sordu kız.

"İçmek için mi? Bir şey istemem, teşekkür ederim."

"Nasıl istersen."

Kız duvara doğru yürüdü ve duvar küçük bir bar gibi açıldı. Kız açılan kısmın önünde durdu. Geri geldiği vakit, üzerinde bardaklar ve iki şişe olan bir tepsi taşıyordu. Bir şişeyi hafifçe sıkarak, benim için bir bardağı tıpatıp süte benzeyen bir sıvıyla doldurdu.

"Teşekkür ederim," dedim, "ben istemiyorum..."

"Fakat sana bir şey vermiyorum" dedi kız. Şaşırmıştı.

Ne çeşit bir yanlış olduğunu bilmesem de, yanlış bir şey yapmış olduğumu anlayarak içimden söylendim ve bardağı aldım. Kız kendisi için ikinci şişeden içecek bir şey doldurdu. Bu yağlı, renksiz ve yüzeyinin altı hafifçe kabarcıklı bir sıvıydı; hemen, görünüşe göre havayla temas ettiği için, rengi koyulaştı. Kız oturdu, bardağa dudaklarıyla dokunarak kayıtsızca sordu.

"Kimsin?"

"Bir koll" diye yanıtladım. Sanki inceler gibi bardağımı kaldırdım. Bu sütün hiç kokusu yoktu. İçmedim.

"Hayır, ciddi olarak" dedi kız. "Karanlıkta yolluyorum sandın, değil mi? Ne zamandan beri! Bu sadece bir kals idi. Bir altılıyla birlikteydim, fakat çok sıkıcı oldu. Orkestra iyi değildi ve hepsi... Aramıza oturduğun vakit tam gitmek üzereydim."

Bunların bir kısmını anlayabildim: Raslantı eseri kız orada yokken onun masasına oturmuş olmalıydım, dans ediyor olabilir miydi? Diplomatça bir suskunluğu sürdürdüm.

"Uzaktan öyle bir havan vardı ki..." Kelimeyi bulamamıştı.

"Düzgün biri mi?" dedim. Kızın gözkapakları kımıldadı. Onların üzerinde de madeni bir tabaka mı vardı? Hayır, far olmalıydı. Kız başını kaldırdı.

"Ne demek bu?"

"Ee... yani... güvenebileceğin biri..."

"Tuhaf bir konuşma tarzın var. Nereden geldin?"

"Uzaktan."

"Mars mı?"

"Daha uzak."

"Uçuyor musun?"

"Uçuyordum."

"Ya şimdi?"

"Hiçbir şey. Geri döndüm."

"Fakat tekrar uçacak mısın?"

"Bilmiyorum. Herhalde hayır."

Konuşma bir şekilde sona ermiş gibiydi. Kız bana, daveti fazla düşünmeden yapmış olduğu için pişmanmış gibi geldi ve işleri onun için kolaylaştırmak istedim.

"Belki artık gitmem gerekiyor?" dedim. Ağzıma dokundurmamış olduğum içkimi hâlâ elimde tutuyordum.

"Niçin?" Kız şaşırmıştı.

"Sandım ki bu ... sana uygun gelebilir"

"Hayır" dedi kız. "Sandın – hayır, hangi nedenle? Niçin içmiyorsun?"

"İçiyorum."

Her şeye rağmen, süttü. Günün bu saatinde, bu şartlar altında! Öylesine şaşırmıştım ki, kız bunun farkına vardı.

"Ne oldu, kötü müydü?"

"Bu süt" dedim. Tam bir budala gibi görünüyor olmalıydım.

"Ne? Ne sütü? O brit..."

İçimi çektim.

"Dinle, Nais ... sanırım artık gideceğim. Gerçekten. Böylesi daha iyi olacak."

"O halde niçin içtin?" diye sordu kız.

Ona sessiz bir şekilde baktım. Konuşma dili çok fazla değişmemişti ve yine de tek kelime anlamıyordum. Tek bir kelime bile. İnsanlar değişmişti.

"Nasıl istersen" dedi kız, sonunda. "Seni tutmuyorum. Fakat şimdi bu..." Aklı karışmıştı. Limonatasını içti –parıltılı sıvıya bu adı vermiştim– ve ben yine ne söylemem gerektiğini bilemedim. Bütün bunlar ne kadar zordu.

"Bana kendinden bahset" dedim. "Bunu yapmak ister misin?"

"Tamam. Sonra da sen bana söyleyecek misin?"

"Evet."

"Cavuta'dayım, ikinci yılım. İşleri son günlerde biraz ihmal ettim, düzenli bir şekilde plast yapmıyorum ve böyle işte. Altılım çok ilginç değil. Böyle gerçekten... Kimsem yok. Bu tuhaf..."

"Ne tuhaf?"

"Yani kimsemin ol..."

Yine anlaşılmaz sözler. Kız neden söz ediyordu? Kimi yoktu? Ana babası mı? Sevgilileri mi? Tanıdıkları mı? Abss, Uyum Sağlama Merkezi'nde sekiz ay geçirmeden yapamayacağımı söylediği vakit haklıymış demek. Fakat artık, eskisinden de daha fazla, pişmanlık içinde okula geri dönmek istemiyordum.

"Daha başka?" diye sordum ve bardağı hâlâ tutmakta olduğumdan, o sütten bir yudum daha içtim. Kızın gözleri şaşkınlıktan büyüdü. Dudaklarında alaycı bir gülümsemeye benzer bir şey belirdi. Kendi bardağını dikip bitirdi, kollarındaki yumuşak örtüye elini götürdü ve onu parçaladı – düğmeleri-

ni çözmedi, üzerinden kaydırmadı, sadece parçaladı ve parçaları sanki çöpmüş gibi parmaklarından yere düşürdü.

"Fakat zaten, birbirimizi hemen hemen hiç tanımıyoruz" dedi kız. Daha rahatlamış görünüyordu. Gülümsedi. Bazı anlarda çok güzel görünüyordu, özellikle gözlerini kıstığı ve açılan alt dudağından parlak dişleri göründüğü sırada. Yüzünde Mısırlıları andıran bir şey vardı. Mısırlı bir kedi. Saçları simsiyahtı ve kürksü yumuşak maddeyi kollarından ve göğüslerinden çekip aldığı vakit, sanmış olduğum kadar zayıf olmadığını görmüştüm. Fakat niçin onu parçalamıştı? Bunun bir anlamı var mıydı?

"Konuşma sırası sende," dedi kız, bana bardağının üzerinden bakarak.

"Evet," dedim ve sözlerimin nasıl bir sonuç yaratacağını bilmediğim için kendimi rahatsız hissediyordum. "Ben... ben bir pilottum. Burada en son... korkma!"

"Hayır. Devam et!"

Gözleri parlıyordu ve dikkat kesilmişti.

"Yüz yirmi yedi yıl önceydi. Ben o zamanlar otuz yaşındaydım. Sefer... Fomalhaut'a yapılan seferde pilottum. Orası yirmi üç ışık yılı ötededir. Oraya Dünya zamanıyla yüz yirmi yedi yılda ve gemi zamanıyla on yılda gidip geldik. Dört gün önce geri döndük... Prometheus –gemim– Lima'da kaldı. Oradan buraya bugün geldim. Hepsi bu kadar."

Kız bana bakakaldı. Konuşmadı. Dudakları hareket etti, açıldı, kapandı. Gözlerinde nasıl bir ifade vardı? Şaşkınlık? Hayranlık? Korku?

"Niçin bir şey söylemiyorsun?" diye sordum. Boğazımı temizlemek zorunda kaldım.

"Yani ... gerçekte kaç yaşındasın?"

Gülümsemek zorunda kaldım; hoş bir gülümseme değildi.

"'Gerçekte' ne demek? Biyolojik olarak kırk yaşındayım, fakat Dünya zamanına göre yüz elli yedi yaşındayım..."

Uzun bir sessizlik, sonra birdenbire:

"Orada hiç kadın var mıydı?"

"Bekle" dedim. "İçecek bir şeyin var mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Etkileyici bir şey, anladın mı? Kuvvetli. Alkol... yoksa artık içmiyorlar mı?"

"Çok nadir olarak," diye yanıtladı kız, yavaşça, sanki aklı başka bir yerde gibiydi. Elleri yavaşça aşağıya inip giysisinin madeni mavisine dokundu.

"Sana biraz angehen vereceğim, ister misin? Fakat bunun ne olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

"Evet, bilmiyorum" diye yanıtladım, ani bir sertlikle. Kız bara gitti ve küçük şişkin bir şişe getirdi. Bana bir içki koydu. İçinde alkol vardı –fazla değil– fakat ayrıca tuhaf ve acı bir tadı da vardı.

"Kızma," dedim, bardağımı boşaltıp kendime bir yenisini doldurarak.

"Kızmadım. Yanıt vermedin ama belki vermek istemiyorsun?"

"Neden olmasın? Sana söyleyebilirim. İki gemide toplam yirmi üç kişi vardı. İkincisinin adı Ulysses idi. Her gemide beş pilot vardı ve gerisi bilim adamıydı. Hiç kadın yoktu."

"Niçin?"

"Çocuklar yüzünden" diye açıkladım. Bu çeşit gemilerde çocuk yetiştiremezsin ve yapabilsen bile, kimse bunu yapmak istemez. Yaşı otuzun altında olanlar uçamaz. İki diploman olması gerekir, ayrıca dört yıllık bir staj, hepsi on iki yıl. Başka bir deyişle – otuz yaşındaki kadınların genellikle çocukları olur. Ve başka... nedenler de vardı."

"Ya sen?" diye sordu kız.

"Ben bekârdım. Evli olmayanları seçiyorlardı. Yani gönüllüleri."

"Sen istedin mi..."

"Evet. Hem de nasıl!"

"Ve sen hiç..."

Cümlesini tamamlamadı. Kızın ne demek istediğini anlamıştım. Suskunluğumu korudum.

"Bu şekilde geri dönmek tuhaf bir şey olmalı" dedi kız, sanki fısıldar gibi. Titredi. Ansızın bana baktı, yanaklarının rengi koyulaşmış, yüzü kızarmıştı.

"Dinle, daha önce söylediğim şey, şakaydı, gerçekten..."

"Yüz yaş konusu mu?"

"Sadece öylesine konuşuyordum, sadece öylesine, hiç bir..."

"Yeter" diye homurdandım. "Özür dilemeyi sürdürürsen, kendimi gerçekten o kadar yaşlı hissedeceğim."

Kız sustu. Zorla bakışlarımı ondan başka bir tarafa çevirdim. Öbür odanın, o camın arkasındaki var olmayan odanın içinde çok büyük bir erkek kafası hiç ses çıkarmadan şarkı söylüyordu; boğazının

karanlık çukurunun sarfedilen gayretle titrediğini, yanaklarının terden parladığını, bütün başın sessiz bir ritimle hareket ettiğini gördüm.

"Ne yapacaksın?" diye sordu kız, sakince.

"Bilmiyorum. Henüz bilmiyorum."

"Hiç planın yok mu?"

"Hayır. Biraz bir şeyim var – bu bir ...ikramiye anlıyor musun? Bütün o süre için. Yola çıktığımız zaman, adıma bankaya konmuştu – ne kadar olduğunu bile bilmiyorum. Bildiğim bir şey yok. Dinle, bu Cavut nedir?"

Kız beni, "Cavuta mı?" diye düzeltti. "O ...bir çeşit okuldur, plast yapmak; çok önemli bir şey değil, ama bazen insan reallere çıkabiliyor..."

"Dur o halde sen tam olarak ne yapıyorsun?"

"Plast. Bunun ne demek olduğunu bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Nasıl anlatabilirim? Basitçe söylemek gerekirse kıyafet ve genel olarak giysi üretimine deniyor."

"Terzilik mi?"

"O ne demek?"

"Bir şeyler mi dikiyorsun?"

"Anlamadım."

"Tanrım! Giysi mi dizayn ediyorsun?"

"Yani ... evet, bir anlamda, evet. Dizayn etmiyorum, ben sadece yapıyorum..."

Vazgeçtim.

"Real dediğin şey nedir?"

Bu soru kızı gerçekten altüst etti. Yüzüme ilk defa sanki başka bir gezegenden gelmiş bir yaratıkmışım gibi baktı.

"Real realdir..." diye tekrarladı çaresizce. "Bunlar...hikâyelerdir. Seyretmek için."

"Şu mu?" Cam duvarı gösterdim.

"Oh, hayır, o görüntü..."

"Ne, o halde? Sinema mı? Tiyatro mu?"

"Hayır. Tiyatronun ne olduğunu biliyorum – o uzun zaman önceydi. İçinde gerçek insanlar vardı, biliyorum. Real yapay bir şeydir, ama aradaki farkı anlayamazsın. Yani, sanırım, birisinin içine girmedikçe..."

"İçine girmek mi?"

Devin kafası gözlerini döndürdü, sallandı ve sanki bu sahneyi izlemeyi çok eğlenceli buluyormuş gibi bana baktı.

"Dinle, Nais," dedim birdenbire, "ya şimdi gideyim, çünkü çok geç oldu ya da..."

"'Ya da' kısmını tercih ederim."

"Ama ne söylemek istediğimi bilmiyorsun."

"Söyle, o halde."

"Pekâlâ. Sana çeşitli şeyler hakkında başka sorular sormak istiyordum. En önemli konular hakkında bir şeyler biliyorum; Luna'da, Uyum Sağlama Merkezi'nde, dört gün geçirdim. Fakat kovada bir damla su gibi kaldı. Çalışmadığın zaman ne yaparsın?"

"İnsan bir yığın şey yapabilir" dedi kız. "Yolculuk yapabilir, sahiden veya mut ile. İyi vakit geçirebilir, reale gider, dans eder, tereo oynar, spor yapar, yüzer, uçar – canı ne isterse."

"Mut nedir?"

"Biraz real gibidir, tek farkı her şeyi elleyebilirsin. Orada dağların veya başka bir şeyin üzerinde

yürüyebilirsin – kendin görmelisin, bu tarif edebileceğim bir şey değil. Fakat bana kalırsa, sen başka bir şey sormak istiyordun?"

"Düşüncen doğru. Kadınlarla erkekler arasında durum nasıl?"

Kızın gözkapakları titredi.

"Sanırım her zaman olduğu gibi. Ne değişmiş olabilir?"

"Her şey. Yola çıktığım zaman –kötü bir anlam çıkarma– senin gibi bir kız beni bu saatte evine getirmezdi."

"Sahi mi? Niçin?"

"Çünkü bunun sadece tek bir anlamı olurdu."

Kız bir an konuşmadı.

"Öyle olmadığını nereden biliyorsun?"

Yüzümün ifadesi kızın gülümsemesine neden oldu. Ona baktım; gülümsemeyi kesti.

"Nais nasıl oluyor?" diye kekeledim. "Tamamen yabancı birisini alıyorsun ve..."

Kız suskunluğunu korudu.

"Niçin yanıt vermiyorsun?"

"Çünkü bir şey anlamıyorsun. Sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Önemli bir şey değil, anlıyor musun?"

"Aha. Önemli bir şey değil demek" diye tekrarladım. Artık yerimde duramıyordum. Ayağa kalktım. Kendimi unuttuğum için neredeyse havaya sıçrayacaktım. Kız ürktü.

"Özür dilerim," diye mırıldandım ve odada dolaşmaya başladım. Camın gerisinde sabah güneşinin altında bir park manzarası görünüyordu, göm-

lekleri zırh gibi parlayan üç delikanlı yaprakları uçuk pembe renkli ağaçların arasında yürüyordu.

"Hâlâ evlilikler var mı?"

"Şüphesiz."

"Anlamıyorum! Bunu bana açıkla. Söyle bana. Hoşuna giden bir erkek görüyorsun ve onun kim olduğunu anlamadan, hemen..."

"Ama ortada açıklanacak ne var?" dedi kız, isteksiz bir şekilde. "Senin zamanında bir kızın odasına bir erkek alamayacağı gerçekten doğru mu?"

"Alabilirdi, şüphesiz ve hatta o maksatla, fakat... onu gördükten beş dakika sonra değil..."

"O halde, kaç dakika sonra?"

Kıza baktım. Çok ciddiydi. Yani, evet, nasıl bilebilirdi? Omuz silktim.

"Bu sadece bir zaman meselesi değildi. İlk önce kız erkekte bir şeyler bulmak, onu tanımak, beğenmek zorundaydı; ilk önce birlikte gezmeye giderlerdi..."

"Bekle" dedi kız. "Hiçbir şey anlamadığın görülüyor. Sana brit verdim, öyle değil mi?"

"Ne briti? Ah, o süt mü? Ne olmuş?"

"Ne olmuş, ne demek? O zamanlar ...brit yok muydu?"

Kız gülmeye başladı, kahkaha atmaktan kırılıyordu. Daha sonra birdenbire sustu, bana baktı ve kıpkırmızı kesildi.

"Yani sen düşündün ki ... sen düşündün ki, ben... hayır!"

Oturdum. Ellerim titriyordu. Parmaklarımın arasında bir şey tutmak istedim. Cebimden bir sigara çıkarıp yaktım. Kız gözlerini açtı.

"Bu nedir?"

"Sigara. Ne – siz sigara içmez misiniz?"

"Hayatımda ilk defa görüyorum... Demek sigara dedikleri şey bu. Nasıl dumanı böyle içine çekebiliyorsun? Hayır, bekle – diğer şey daha önemli. Brit süt değildir. Onun içinde ne olduğunu bilmiyorum, fakat her zaman bir yabancıya brit verilir."

"Bir erkeğe mi?"

"Evet."

"Ne işe yarıyor?"

"Erkeğin uslu durmasını sağlıyor, onu mecbur ediyor. Belki bir biyolog bunu sana açıklayabilir."

"Biyoloğun canı cehenneme. Yani brit verdiğin bir erkek bir şey yapamıyor mu?"

"Doğal olarak."

"Ya erkek içmek istemez ise?"

"Nasıl içmek istemez?"

Bu noktada tam bir anlaşmazlığa düşmüştük.

"Fakat onu nasıl içmeye zorlayabilirsin" diye devam ettim sabırla.

"Bir deli içmeyebilir," dedi kız yavaş yavaş, "fakat hiç böyle bir şey duymadım, hiç..."

"Bu bir âdet mi?"

"Sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Etrafta çıplak dolaşmamak bir âdet midir?"

"Aha. Yani, bir anlamda – evet. Fakat plajda soyunabilirsin."

"Tamamen mi?" diye sordu kız, ani bir ilgiyle.

"Hayır. Mayo ... fakat benim zamanımda nüdist denilen insan grupları vardı."

"Biliyorum. Hayır, bu başka bir şey. Ben sanıyordum ki, siz hepiniz..."

"Hayır. Demek bunu içmek giyinmek gibi bir şey? Aynı şekilde gerekli mi?"

"Evet. Bir erkek ve bir kadın birlikte olduğu zaman."

"Peki, ya sonrası?"

"Ne sonrası?

"Bir dahaki sefer?"

Bu konuşma aptalcaydı ve kendimi çok kötü hissediyordum, fakat öğrenmek zorundaydım.

"Daha sonra mı? Değişir. Bazılarına ... her zaman brit verirsin."

"Reddedilen talip" sözünü ağzımdan kaçırdım.

"Bu ne demek?"

"Hayır, hiçbir şey. Peki, bir kız bir erkeği ziyaret ederse, o zaman ne oluyor?"

"O zaman erkek onu kendi evinde içer."

Kız bana sanki acıyormuş gibi baktı. Fakat ben inatçıydım.

"Ya evinde o şey yoksa?"

"Brit mi? Nasıl olmayabilir?"

"Ee, bitebilir. Veya adam her zaman yalan söyleyebilir."

Kız gülmeye başladı.

"Fakat ne yani sen bütün bu şişeleri burada dairemde sakladığımı mı sanıyorsun?"

"Saklamıyor musun? Nereden geliyor, o halde?"

"Nereden mi geliyor, bilmiyorum. Sizin zamanınızda, musluk suyu vardı, değil mi?"

"Vardı" dedim, asık bir yüzle. Olmayabilirdi. Şüphesiz! Rokete dosdoğru ormandan çıkıp binmiş olabilirdim. Bir an için öfkelendim ama sonra sakinleştim; bu aslında kızın kabahati değildi.

"Anlıyorsun, değil mi? – Suyun nereden geldiğini biliyor muydun...?"

"Anladım, devam etmene gerek yok. Tamam. Demek bu bir nevi güvenlik tedbiri, öyle mi? Çok tuhaf!"

"Ben öyle düşünmüyorum" dedi kız. "Orada ne var, kazağının altındaki o beyaz şey nedir?"

"Bir gömlek."

"O nedir?"

"Hiç gömlek görmedin mi? Bir çeşit, ee, giysi. Naylondan."

Kazağımın kolunu yukarıya sıyırdım ve ona gösterdim.

"İlginç" dedi kız.

"Bu bir âdettir" dedim, ne söyleyeceğimi bilemeden. Aslında Uyum Sağlama Merkezi'nde bana yüz yıl öncesinin modasında giyinmekten vazgeçmemi söylemişlerdi; kabul etmemiştim. Bununla birlikte kızın haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım. Brit benim için ne ise gömlek de onun için oydu. Hiç kimse insanları gömlek giymesi için zorlamamıştı fakat herkes giymişti. Görünüşe göre, brit için de durum aynıydı.

"Britin etkisi ne kadar sürüyor?" diye sordum.

Kızın yüzü biraz kızardı.

"Çok acele ediyorsun. Daha henüz bir şey bilmiyorsun."

"Yanlış bir şey söylemedim" diye kendimi savundum. "Sadece bilmek istedim... Niçin bana öyle bakıyorsun? Neyin var? Nais!"

Kız yavaşça ayağa kalktı ve koltuğun arkasına geçti.

"Ne kadar önceydi demiştin? Yüz yirmi yıl mı?"

"Yüz yirmi yedi. Ne olmuş?"

"Sen... betrize oldun mu?"

"O nedir?"

"Olmadın mı?"

"Ne demek olduğunu bile bilmiyorum. Nais, neyin var?"

"Hayır, olmadın" diye fısıldadı. "Eğer olsaydın, bunu bilirdin."

Kıza doğru yürüdüm. Kız ellerini havaya kaldırdı.

"Uzak dur. Hayır! Hayır! Sana yalvarıyorum."

Kız duvara doğru geri geri gitti.

"Fakat sen kendin dedin ki brit işte oturuyorum. Bak, oturuyorum. Sakinleş. Bana ne olduğunu söyle, nedir bu bet ... veya her neyse."

"Tam olarak bilmiyorum. Fakat herkes betrize olur. Doğumda."

"Nedir bu?"

"Sanırım, kanın içine bir şeyler koyuyorlar."

"Herkese mi?"

"Evet. Çünkü ... brit ... onsuz işe yaramaz. Kımıldama!"

"Bak, saçmalama."

Sigaramı söndürdüm.

"Ne de olsa vahşi bir hayvan değilim. Kızma, ama ... bana öyle geliyor ki, sizler hepiniz biraz çıldırmışsınız. Bu brit birisi hırsızlık yapabilir diye herkese kelepçe vurmaya benziyor. Yani demek istiyorum ki, bir parça güven olması gerekir."

"Harikasın." Kız biraz sakinleşmiş görünüyordu ama hâlâ oturmamıştı. "O halde daha önce niçin eve yabancıları getirmeme bu kadar kızdın?"

"O başka bir şey."

"Bir fark göremiyorum. Betrize olmadığına eminsin, değil mi?"

"Olmadım."

"Fakat belki şimdi? Geri döndüğün zaman?"

"Bilmiyorum. Bana bir sürü iğne yaptılar. Bu çok önemli mi?"

"Önemli. Demek öyle yaptılar? Güzel."

Kız oturdu.

"Senden bir ricam var" dedim, elimden geldiğince sakin. "Bana açıklamalısın..."

"Neyi?"

"Korkunu. Sana saldıracağımı, filan mı zannettin? Fakat bu saçma!"

"Hayır. Mantıklı bir şekilde düşünürsen, hayır, fakat – çok sarsıcıydı. Şok oldum. Olmamış birini hiç görmemiştim..."

"Fakat şüphesiz farkı anlaman mümkün değil!"

"Anlayabilirsin. Hem de kolayca!"

"Nasıl?"

Kız sustu.

"Nais..."

"Ve eğer..."

"Ne?"

"Korkuyorum."

"Söylemeye mi?"

"Evet."

"Ama niçin?"

"Sana söyleseydim, anlayacaktın. Betrizasyon britle yapılmıyor. Brit ile bu sadece – bir yan etki... Betrizasyon başka bir şeyle ilgili." Kızın yüzü sol-

muştu. Dudakları titriyordu. Bu ne biçim dünya, diye düşündüm, bu ne biçim dünya!

"Söyleyemiyorum. Çok korkuyorum."

"Benden mi?"

"Evet."

"Seni temin ederim ki..."

"Hayır, hayır. Sana inanıyorum, sadece ... hayır. Sen bunu anlayamazsın."

"Bana söylemeyecek misin?"

Sesimde öyle bir şey olmalıydı ki, kızın kendisine gelmesini sağladı. Yüzü sertleşti. Gözlerinden bu işin kız için ne kadar zor olduğunu gördüm.

"Böylece ... imkânsız olsun diye ... öldürmek."

"Deme! İnsanları mı?"

"Her şeyi."

"Hayvanları da mı?"

"Hayvanları da. Her şeyi."

Kız gözlerini benden ayırmadan parmaklarını açıp kapıyordu, sanki bu kelimelerle beni görülmez bir zincirden kurtarmış, sanki elime bir bıçak, onu öldürebileceğim bir bıçak vermiş gibiydi.

"Nais" dedim, çok sakince. "Nais, korkma. Gerçekten korkacak bir şey yok."

Kız gülümsemeye çalıştı.

"Dinle..."

"Evet?"

"Bunu söylediğim zaman.

"Evet?"

"Hiçbir şey hissetmedin mi?"

"Ne hissetmem gerekiyordu?"

"Sana söylediğim şeyi yaptığını hayal et."

"Öldürdüğümü mü? Bunu mu hayal etmeliyim?" Kız titredi.

"Evet."

"Ya sonra?"

"Hiçbir şey hissetmiyorsun, öyle mi?"

"Hiçbir şey. Zaten bu sadece bir düşünce, en ufak bir niyetim yok..."

"Fakat bunu yapabilirsin? Doğru değil mi? Gerçekten yapabilirsin, değil mi? Hayır," diye fısıldadı, sanki kendi kendisine, "sen betrize olmamışsın."

Ancak o anda bütün bunların anlamını birden kavradım ve bu durumun kız için nasıl bir şok olabileceğini anladım.

"Bu çok büyük bir şey" diye mırıldandım Bir an sonra ekledim, "Yine de, insanların yapay yollar olmaksızın bunu yapmaktan vazgeçmeleri... belki daha iyi olacaktı."

"Bilmiyorum. Belki" diye yanıtladı kız. Derin bir nefes aldı. "Artık niçin korkmuş olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ama tamamen değil. Belki biraz. Fakat hiç şüphesiz sanmadın ki ben..."

"Ne kadar tuhafsın! Öyle bir şey ki, sanki sen..." cümlesini yarım bıraktı.

"İnsan değil miyim?"

Kızın gözkapakları oynadı.

"Seni incitmek istemedim. Sadece, anlıyorsun ya, hiç kimsenin onun hakkında – yani düşünemediğini bile bilirsen, hiçbir zaman ve ansızın biri ortaya çıkarsa, senin gibi, o zaman bunun olasılığı bile ...öyle birisinin olduğu gerçeği..."

"Herkesin –neydi o?– ah, betrize olduğuna inanmıyorum!"

"Niçin? Herkes, diyorum sana."

"Hayır, bu olamaz" diye ısrar ettim. "Ya tehlikeli işleri yapan kimseler? Ne de olsa, onlar..."

"Tehlikeli işler yok."

"Sen ne diyorsun, Nais? Ya pilotlar? Kurtarma işlerinde çalışanlar? Yangınla, selle savaşan kişiler...?"

"Öyle insanlar yok," dedi kız. Onu yanlış duyduğumu sandım.

"Ne?"

"Öyle insanlar yok" diye tekrarladı kız. "Her şey robotlar tarafından yapılıyor."

Uzun bir sessizlik oldu. Bu yeni dünyaya katlanmak benim için kolay değil, diye düşündüm. Ve ansızın aklıma bir fikir geldi, şaşırtıcı bir fikir, zira eğer birisi bu durumu bana teorik bir olasılık olarak söylemiş olsaydı, böyle bir şey düşüneceğim aklıma gelmezdi: İnsanın içindeki katilin bu şekilde ortadan kaldırılması bence onun sakat bırakılmasıydı.

"Nais," dedim, "çok geç oldu. Sanırım gideceğim."

"Nereye?"

"Bilmiyorum. Dur bir dakika! Uyum Sağlama Merkezinden birisi güya beni havalimanında karşılayacaktı. Tamamen unuttum! Onu bulamadım, anlıyor musun? Bu yüzden bir otel arayacağım. Hâlâ oteller var mı?"

"Var. Sen nerelisin?"

"Buralı. Burada doğdum."

Bu sözlerle birlikte her şeyin gerçekdışı olduğu duygusu yeniden geri döndü, artık ne sadece içimde yaşayan o şehirden emindim ne de odaların içini dev kafaların gözetlediği bu hayalet şehirden, bu yüzden bir an için acaba geminin içinde miyim ve geri dönüşümle ilgili sahici gibi görünen o korkunç rüyalardan bir yenisini mi görmekteyim diye düşündüm.

"Bregg." Kızın sesini sanki uzaktan geliyormuş gibi duydum. İrkildim. Onu tamamen unutmuştum.

"Evet?"

"Kal."

"Ne?"

Kız yanıt vermedi.

"Kalmamı mı istiyorsun?"

Yanıt vermedi. Kıza doğru yürüdüm, koltuğun üzerine eğildim, onu soğuk kollarından tutup kaldırdım. Boyun eğmiş bir şekilde ayakta durdu. Başı geriye düşmüştü, dişlerinin parladığını gördüm; onu arzu etmiyordum, bütün istediğim sadece, "Ama sen korkuyorsun" demek ve kızın da inkâr ettiğini duymaktı. Sadece o kadar. Kızın gözleri kapalıydı, fakat ansızın kirpiklerinin arasından gözlerinin akı parladı; yüzüne doğru eğildim, kızın camsı gözlerine sanki onun korkusunu anlamak ve paylaşmak ister gibi dikkatle baktım. Kız, hızlı hızlı nefes alarak kendini kurtarmaya çalıştı, ama ben bunun farkına varmadım, ancak "Hayır! Hayır!" diye inlemeye başlayınca ellerimi gevşettim. Kız neredeyse düşüyordu. Duvara dayandı ve böylece tavana uzanan çok büyük, tombul bir suratı da kısmen kapamış

oldu, görüntü orada, camın arkasında, kocaman dudaklarını ve etli dilini oynatarak durmadan abartılı bir biçimde konuşuyordu.

"Nais..." dedim, sakince. Ellerimi indirdim.

"Yanıma yaklaşma!"

"Ama sen dedin..."

Kızın gözleri çılgın gibiydi.

Odanın içinde dolaştım. Kız beni gözleriyle izliyordu, sanki ben şey... mişim gibi, sanki kız kafeste duruyormuş gibi...

"Artık gidiyorum" dedim. Kız yanıt vermedi. Bir şeyler daha eklemek istedim –birkaç kelimelik bir özür, bir teşekkür, bu şekilde ayrılmamak için– ama elimden gelmedi. Eğer sadece bir kadının bir erkekten, tuhaf, hatta ürkütücü, yabancı bir erkekten korktuğu gibi davransaydı, buna aldırmayacaktım; fakat bu başka bir şeydi. Kıza baktım ve içimde öfkenin kabarmakta olduğunu hissettim. O çıplak beyaz kolları yakalamak ve sarsmak...

Döndüm ve oradan ayrıldım. Dış kapı ittiğim zaman açıldı; geniş koridor hemen hemen karanlıktı. Terasa çıkışı bulamadım, fakat soluk mavi ışıklı silindirlere –asansörlere– rastgeldim. Yaklaşmış olduğum harekete geçmişti bile, belki eşiğe ayağımın basması yeterliydi. Asansör uzun süre aşağı doğru indi. Sıra ile karanlık tabakalar ve tavan kesitleri gördüm; kırmızı merkezli beyaz kısımlar, kas üzerindeki yağ gibi, yukarı doğru geçip gitti, onların sayısını şaşırdım; asansör indi, indi, dibe doğru bir yolculuk gibiydi, sanki steril bir kanaldan aşağıya atılmıştım, sanki derin bir uyku ve güvenlik içinde

olan bu çok büyük bina beni bünyesinden defediyordu. Saydam silindirin bir kısmı bir kapı gibi açıldı, yürümeye başladım.

Ellerim cebimde, karanlık, uzun ve hızlı adımlar, serin havayı açgözlülükle içime çektim, kalbim kan pompalayarak sakince çalışıyordu; zaman zaman sessiz araçların geçtiği yolda alçaktan asılı yarıklardan ışıklar yanıp sönüyordu; tek bir yaya yoktu. Siyah siluetlerin arasında ışıklı bir yer vardı, orasının bir otel olabileceğini düşündüm. Sadece aydınlatılmış bir yürüyen yoldu. Ona geçtim. Üzerimden beyazımsı kemerler geçiyordu; uzakta bir yerlerde, binaların siyah siluetlerinin üzerinde haberlerinin parlak harfleri hiç durmadan sekerek gidiyordu; yürüyen yol birdenbire beni ışıklandırılmış bir iç mekâna götürdü ve durdu.

Sessiz bir şelale gibi gümüş renkli geniş basamaklar aşağıya doğru iniyordu. Issızlık beni şaşırttı; Nais'in yanından ayrıldığımdan beri tek bir kişiyle karşılaşmamıştım. Yürüyen merdiven çok uzundu. Aşağıda, her iki yanında binaların yer aldığı geniş bir sokak parlıyordu; mavi yapraklı bir ağacın altında –muhtemelen gerçek bir ağaç değildi– ayakta duran insanlar gördüm; onlara yaklaştım, sonra oradan uzaklaştım. Öpüşüyorlardı. Kısık bir müzik sesine doğru yürüdüm, sokağın hemen kenarında bütün gece açık olan bir lokanta veya bar vardı, içerisinde birkaç kişi oturuyordu. İçeriye girmek ve bir otel sormak istedim. Ansızın bütün vücudumla görünmez bir engele çarptım. Tamamen saydam olan cam bir duvardı. Giriş hemen yakındaydı. İçeride,

birisi gülmeye başladı ve beni diğerlerine gösterdi. İçeriye girdim. Kazağıma benzeyen ama şişkin yakalı siyah bir gömlek giymiş bir adam elinde bir bardak, bir masaya yan oturmuştu ve bana bakıyordu. Onun karşısında durdum. Yarı açık ağzındaki gülümseme dondu kaldı. Hiç kımıldamadan ayakta durdum. Bir sessizlik oldu. Sadece müzik sesi, sanki duvarın arkasından gelmeye devam etti. Bir kadın tuhaf ve kısık bir ses çıkardı. Hareketsiz yüzlere baktım ve dışarıya çıktım. Ancak sokağa çıktıktan sonra niyetimin otel sormak olduğunu hatırladım.

Bir pasaja girdim. Vitrinlerle doluydu. Turist ofisleri, spor mağazaları, değişik pozlardaki mankenler. Bunlar tam anlamıyla vitrin değildi, zira her şey sokakta, orta yerden geçen ve daha yüksekte duran yürüme yolunun iki yanında yer alıyordu. Birçok defa burada hareket eden şekilleri insan sandım. Bunlar aynı hareketi, reklam için, tekrar tekrar yapan mankenlerdi. Bir müddet bir tanesini seyrettim – neredeyse benim kadar büyük, şişmiş yanaklarıyla flüt çalan komik bir kuklaydı. Bu işi o kadar iyi yapıyordu ki ona seslenmek istedim. Daha ilerde bazı oyun salonları vardı; büyük gökkuşağı renkli tekerlekler dönüyor, tavandan gevşekçe safkan gümüş borular kızak çanları gibi ses çıkararak birbirlerine çarpıyor, prizmatik aynalar parlıyordu fakat içeride kimse yoktu. Pasajın en sonunda, karanlıkta, bir işaret yanıp söndü: BURADA HAHAHA. Ortadan kayboldu. Yeniden BURADA HAHAHA yandı ve sanki üflenerek söndürülmüş gibi kayboldu. Bir sonraki aydınlanmada bir giriş gördüm. Sesler

duydum. Ilık ve hareketli bir hava perdesinden içeriye girdim.

İçeride iki adet tekerleksiz araba duruyordu; birkaç lamba yanıyordu ve onların altında üç adam, sanki kavga ediyormuş gibi, ateşli bir şekilde el kol hareketleri yapıyorlardı: Onlara doğru gittim.

"İyi günler!"

Dönüp bakmadılar bile ancak hızla konuşmayı sürdürdüler: Fazla bir şey anlamadım. "Haydi hüplet, haydi hüplet" dedi tiz bir sesle, en kısa boylusu; şiş göbekli biriydi. Başında uzun bir başlık vardı.

"Baylar, bir otel arıyorum. Acaba nerede ...?"

Sanki orada yokmuşum gibi, benimle hiç ilgilenmediler! Öfkelendim. Tek kelime etmeksizin ortalarına girdim. En yakınımdaki –adamın akları parlayan aptal bakışlı gözlerini ve titreyen dudaklarını gördüm– peltek peltek konuştu:

"Niçin ben? Sen kendin hüplet!"

Sanki bana söylüyormuş gibiydi.

"Neden sağır dilsiz oyunu oynuyorsunuz?" diye sordum ve ansızın durduğum yerden –sanki benden, göğsümden geliyormuş gibi– tiz bir haykırış yükseldi:

"Sana göstereceğim. Tanrı yardımcım olsun!"

Geriye sıçradım; sesin sahibi, başlıklı şişman adam ortaya çıktı. Onu kolundan yakalamaya gittim, fakat parmaklarım adamın içinden geçti ve havayı avuçladı. Aptallaşmış bir şekilde orada kalakaldım ve onlar konuşmayı sürdürdüler; ansızın arabaların üzerindeki karanlıkta, yukarıda, birisi beni seyrediyormuş gibi geldi. Işığın kenarına daha yaklaştım

ve leke halinde soluk yüzler gördüm; orada balkon gibi bir şey vardı. Gözlerim ışıkla körleşmiş olduğu için fazla bir şey göremedim; yine de gördüklerim kendimi ne kadar büyük bir budala yerine koyduğumu anlamama yetecek kadardı. Sanki peşimden kovalayan biri varmış gibi oradan kaçtım. Bir sonraki sokak bir yürüyen merdivene doğru gidip orada bitiyordu. Belki orada bir infor bulacağımı düşünüp soluk altın rengi merdivene bindim. Kendimi oldukça küçük yuvarlak bir meydanda buldum. Ortasında yüksek ve cam gibi saydam bir sütun yükseliyordu; içerisinde dans eden birşeyler vardı, daha önce hiç görmediğim, canlanmış soyut heykeller gibi, mor, kahverengi ve menekşe rengi şekiller – çok eğlendirici. İlk önce bir renk, daha sonra ötekisi kabarıyor, yoğunlaşıyor, çok komik şekiller alıyordu; yüzleri, kolları, bacakları olmasa da şekillerin bu çekişmesinde çok insani, hatta bir karikatüre benzeyen bir şeyler vardı. Bir müddet sonra menekşe renginin bir soytarı olduğunu anladım, kendini beğenmiş, herkese tepeden bakan, ama aynı zamanda da korkak; o dans eden milyonlarca köpüğe dönüştüğü sırada, mavi işe koyuluyordu, melek gibi, alçakgönüllü, kendine hâkim ama sanki dualarını kendine ediyormuş gibi, yalancı sofu. Ne kadar uzun süre seyrettiğimi bilmiyorum. Buna, uzaktan da olsa benzeyen bir şeyi daha önce hiç görmemiştim. Siyah arabaların sayısı artmakla birlikte, orada benden başka kimse yoktu. Arabaların içinin dolu olup olmadığını bilmiyordum çünkü pencereleri yoktu. Yuvarlak meydandan kimisi aşağıya, kimisi

yukarıya doğru altı sokak açılıyordu; renkli ışıkların narin bir mozayiği gibi uzayıp gidiyordu. İnfor filan yoktu. Artık yorulmuştum, hem de sadece vücutça değil – kafamın artık başka izlenim alamayacağını hissediyordum. Öylesine yürürken, çevremle ilgim kesildi, bununla birlikte hiç uyuklamadım; geniş bir caddeye nasıl veya ne zaman girmiş olduğumu hatırlamıyorum; bir yol ağzında adımlarımı yavaşlattım, başımı kaldırdım ve bulutların üzerinde şehrin aydınlığını gördüm. Şaşırdım, çünkü yerin altında olduğumu sanıyordum. Yürümeye devam ettim, artık bir ışık denizinin, ön camları olmayan vitrinlerin, topaç gibi dönüp el kol işaretleri yapan ve şevkle beden hareketlerini sürdüren mankenlerin arasındaydım; bunlar birbirlerine parlak şeyler veriyorlar, bir şeyler şişiriyorlardı – ama onların yönüne bakmadım bile. Uzakta yürüyen bazı insanlar vardı; ne var ki, onların manken olup olmadığından emin değildim ve onlara yetişmeye çalışmadım. Binalar aralandı, TERMİNAL PARK yazan büyük bir işaret ve parlak yeşil bir ok gördüm.

Binaların arasındaki boşlukta yürüyen bir merdiven başlıyordu, birden duvarları altın damarlı gümüş bir tünele girdi, sanki duvarların cıva maskesi altında soylu maden gerçekten akıyordu; sıcak bir esinti hissettim, her şey söndü – cam bir pavilyon içersindeydim. Bir deniz kabuğu şeklindeydi, kemerli tavanının çok hafif yeşil bir parıltısı vardı; bu ışık ince damarlardan, devasa büyüklükte titrek bir yaprağın aydınlığı gibi geliyordu. Kapılar her yöne açılıyordu; onların ardında karanlık ve zeminde ha-

reket eden küçük harfler vardı; TERMİNAL PARK TERMİNAL PARK.

Pavilyondan dışarıya çıktım. Burası gerçekten bir parktı. Karanlığın içinde görünmeyen ağaçlar hiç durmaksızın hışırdıyordu. Rüzgârı hissetmedim; daha yukarılarda esiyor olmalıydı ve ağaçların sesi, düzenli ve heybetli, görünmez bir kemer gibi üzerimde yükseliyordu. İlk defa kendimi tek başıma hissettim ama bir kalabalığın içindeyken olduğum gibi değil çünkü bu hoş bir duyguydu. Parkın içinde birçok kişi olmalıydı. Kulağıma fısıltılar geliyordu, bazen lekemsi bir yüz parlıyordu, hatta bir keresinde geçerken birisi bana çarptı. Ağaçların tepesi birleşmişti, bu yüzden yıldızlar ancak dalların arasından görünüyordu. Parka ulaşmak için yukarıya çıktığımı hatırladım fakat daha önce o yerde, renklerin dans ettiği o meydanda ve mankenlerle dolu olan o sokakta üzerimde bulutlu bir gökyüzü vardı; o halde nasıl oluyordu da şimdi daha üst bir seviyede yıldızlı bir gökyüzü görebiliyordum? Bunun nasıl olduğunu anlayamadım.

Ağaçlar iki yana açıldı ve suyu görmeden önce kokusunu aldım, çamurun, ıslak ve çürüyen yaprakların kokusunu; olduğum yerde kaldım.

Ağaçlar gölün çevresinde siyah bir halka meydana getirmişti. Çalıların ve sazların hışırtısını duyabiliyordum ve uzakta, diğer tarafta, tek parça halinde, parlak, camsı kayadan bir dağ, gecenin düzlükleri üzerinde yarı saydam heybetli bir kütle yükseliyordu; soluk mavimsi dikey yamaçlarından ışık hüzmeleri çıkıyordu, burç üzerine burç, kristal mazgallar,

uçurumlar – ve bu parlak devasa yapı, gerçekdışı ve inanılmaz, uzun ve daha soluk bir görüntü olarak gölün siyah sularına yansımıştı. Şaşkınlıktan dili tutulmuş ve kendinden geçmiş olarak orada ayakta durdum; rüzgâr hafif ve sönmekte olan bir müzik sesi getirdi ve gözlerimi zorlayarak dev yapının nihtımlarını ve yatay teraslarını görebildim. Ansızın aklıma havalimanını, bir gün önce içinde dolaşmış olduğum bu heybetli Terminal'i ikinci kere görmekte olduğum fikri geldi ve belki de Nais ile tanışmış olduğum o yerde beni o kadar şaşırtmış olan o karanlık boşluğun dibinden yukarıya bakıyordum.

Buna hâlâ mimari denebilir miydi yoksa bu dağ yapmak mıydı? Belirli sınırların ötesine geçerken simetriden ve şeklin kurallarından vazgeçmek gerektiğini anlamış ve en heybetli olandan öğrenmiş olmalıydılar – gezegenin zeki öğrencileri!

Gölün çevresini dolaştım. Dev yapı hareketsiz aydınlığıyla beni yönlendiriyor gibiydi. Evet, böylesi bir şekli dizayn etmek, ona uçurumun zalimliğini, tepelerin ve zirvelerin inatçılığını ve sertliğini vermek ama bunu mekanik bir taklide düşmeden, bir şey kaybetmeden, sahtekârlığa sapmadan yapmak cesaret isteyen bir işti. Ağaçların duvarına geri döndüm. Siyah gökyüzünü kaplayan Terminal'in solgun mavisi hâlâ dalların arasından görünüyordu, en sonunda çalılar tarafından örtülerek ortadan kayboldu. Ellerimle dalları iki tarafa itiyordum; çalılar kazağıma takılıyor, pantolonumun paçalarına sürünüyordu; yukarıdan düşen çiy yüzüme yağmur gibi indi; ağzıma birkaç yaprak aldım ve çiğnedim;

taze ve acıydı. Dönüşümden bu yana ilk defa artık hiçbir şey istemediğimi, hiçbir şey aramadığımı ve hiçbir şeye ihtiyacım olmadığını hissettim; bu karanlığın ve hışırdıyan çalıların arasında nereye gittiğini bilmeden dolaşmak yeterliydi. On yıl boyunca dönüşümü bu şekilde mi hayal etmiştim?

Çalılar ayrıldı. Kavisli bir patika. Çakıl taşları hafifçe parlayarak ayağımın altında çıtırdadı; karanlığı tercih ederdim, ama dosdoğru içinde bir insan şeklinin durduğu taştan bir kameriyeye doğru yürüdüm. Orasını aydınlatan ışığın nereden geldiğini bilmiyorum; kimse yoktu, etrafta sıralar, oturacak yerler, ters dönmüş bir masa ve kum vardı – gevşek ve derin; ayaklarımın ona battığını hissettim ve gecenin serinliğine rağmen kumun ılık olduğunu fark ettim.

Çatlamış ve yıkık sütunların desteklediği bir kubbenin altında bir kadın, sanki beni bekliyormuş gibi ayakta duruyordu. Onun yüzünü, kulaklarını örten yuvarlak elmaslardan çıkan parıltıyı, beyaz – gölgede, gümüş renkli– giysisini gördüm. Bu inanılmaz bir şeydi. Acaba bir rüya mıydı? Ondan henüz on beş-yirmi adım kadar uzaklıktayken kadın şarkı söylemeye başladı. Görünmeyen ağaçların arasında sesi zayıf ve çocuksu gibiydi, ne söylediğini anlayamıyordum, belki de şarkının sözleri yoktu. Kadının ağzı sanki içiyormuş gibi yarı aralıktı, yüzünde hiçbir gayret ifadesi yoktu, sadece bir bakış, sanki bir şey, görülmesi imkânsız bir şey görmüştü ve şarkısı bununla ilgiliydi. Beni göreceğinden korktuğum için gittikçe daha yavaş yürümeye baş-

ladım. Kameriyeyi ve taş tabanını çeviren aydınlık dairenin içine girmiştim bile. Kadının sesi güçlendi, kımıldamadan yalvararak karanlığı çağırıyordu; kolları sanki onlara sahip olduğunu unutmuş gibi iki yanına sarkmıştı, sanki artık sesinden başka bir şeyi yoktu ve kendisini onun içinde kaybetmişti, sanki her şeyi fırlatıp atmış, terk etmiş ve elveda diyordu; son, ölen nağmeyle birlikte şarkıdan daha başka şeylerin de biteceğini biliyor gibiydi. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini bilmezdim. Kadın sustu ve ben hâlâ onun sesini duymaya devam ediyordum; ansızın arkamdan hafif ayak sesleri geldi; birisi tarafından kovalanan bir kız, şarkıcıya doğru koştu, kısık ve boğazdan gelen bir kahkahayla basamaklardan koşarak çıktı ve şarkıcının tam içinden geçti – sonra aceleyle uzaklaştı. Onu kovalayan kişi ansızın koyu renkli bir siluet olarak önümde belirdi; ortadan kayboldular, bir kere daha kızın kışkırtıcı kahkahasını işittim ve bacaklarım taş kesilmiş gibi, güleyim mi ağlayayım mı bilmeden orada kalakaldım; var olmayan şarkıcı yumuşak bir sesle bir şeyler mırıldanıyordu. Dinlemek istemedim. Karanlığın içine kendisine bir masalın yalan olduğu gösterilmiş bir çocuk gibi donmuş bir yüzle daldım. Kutsal değerlerin kirletilmesiydi bu. Yürüdüm ve kadının sesi peşimden geldi. Bir dönemece geldim, patika devam ediyordu, hafifçe parlayan çalılar ve madeni bir bahçe kapısının üzerinden sarkan ıslak yapraklar gördüm. Kapıyı açtım. İçerisi daha fazla aydınlıktı. Çalılar geniş bir alanın çevresinde sona eriyordu, çimenlerin arasında büyük taşlar vardı,

bunlardan bir tanesi kımıldadı ve hacmi büyüdü; iki gözün soluk alevine baktım. Donup kaldım. Bu bir erkek aslandı. Hayvan yavaş yavaş ön ayaklarından başlayarak doğruldu. Artık onu tamamen gördüm, benden beş adım ötedeydi; cılız ve keçeleşmiş bir yelesi vardı; bir-iki defa gerindi; omuzlarının hafif bir dalgalanmasıyla en ufak bir ses çıkarmadan bana yaklaştı. Artık kendime gelmiştim. "Tamam, tamam, uslu ol" dedim. Gerçek olamazdı –şarkıcı gibi, aşağıda siyah arabaların olduğu yerdekiler gibi bir hayaldi– bir adım ötede hayvan esnedi, karanlık çukurun içindeki dişleri parladı, çenesini sürgüsü çekilen bir kapı gibi kapadı, nefesinin ağır kokusu burnuma geldi...

Hayvan gürültüyle burnundan soludu. Tükürük damlalarını hissettim ve korkmama vakit kalmadan kocaman kafasıyla kalçama vurdu, kedi gibi mırıldanarak bana sürtündü; göğsümde aptalca bir gıdıklanma hissettim...

Hayvan boğazın alt kısmındaki sarkık ve kalın deriyi bana doğru uzattı. Ne yaptığımı tam bilmeden orasını kaşımaya ve okşamaya başladım ve hayvan daha yüksek sesle mırıldandı; onun arkasında başka bir çift göz parladı, başka bir erkek aslan, hayır, bu bir dişiydi ve erkeği burnuyla dürttü. Erkek aslanın boğazından bir gürültü çıktı, bu bir kükreme değil, bir mırıltıydı. Dişi aslan ısrar etti. Erkek ona bir pençe attı. Dişi öfkeyle burnundan soludu.

Bu işin sonu kötü bitecek, diye düşündüm. Savunmasız bir durumdaydım ve aslanlar tamamen canlı ve sahiciydi. Vücutlarından gelen ağır koku-

yu hissediyordum. Dişi aslan burnundan solumaya devam ediyordu; birden erkek aslan kalın postunu hızla ellerimden çekti, kocaman kafasını dişiye doğru çevirdi ve kükredi; dişi aslan kendini yere attı.

Ses çıkarmadan, sadece dudaklarımla, onlara artık gitmek zorundayım, dedim. Bahçe kapısı yönüne doğru gerilemeye başladım yavaş yavaş; hoş bir an değildi fakat beni unutmuş gibiydiler. Erkek aslan ağır ağır yere yattı ve böylece yeniden uzun bir taşa benzedi; dişi ise onun yanı başında ayakta durup onu burnuyla dürttü.

Bahçe kapısını ardımdan kapattığım zaman koşmamak için elimden geleni yaptım. Dizlerim biraz titriyordu, ağzım kurumuştu ve birden boğazımı temizleme işim çılgın bir kahkahaya dönüştü. Onun sadece bir hayal olduğunu düşünerek aslanla nasıl, "Tamam, tamam, uslu ol" diye konuşmuş olduğumu hatırladım.

Ağaç tepeleri gökyüzünde daha belirginleşmişti; gün ışıyordu. Buna sevindim, zira parktan dışarıya nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Artık tamamen boşalmıştı. Şarkıcının ortaya çıktığı yuvarlak taşı geçtim; bir sonraki caddede çimleri kesen bir robotla karşılaştım. Otel hakkında bir bilgisi yoktu, ama bana en yakın yürüyen merdivene nasıl gidebileceğimi söyledi. Bir sürü kat aşağıya indim, sokağa çıkınca gökyüzünü yeniden tepemde görünce şaşırdım. Ne var ki, artık şaşkınlığa düşme yeteneğim epeyce azalmıştı. Artık bıkmıştım. Bir müddet yürüdüm. Daha sonra bir havuzun yanında oturduğumu hatırlıyorum, fakat belki de o bir havuz değildi.

Ayağa kalktım, yeni günün artan ışığında yürüdüm. Sonunda OTEL ALCARON yazan ateş rengi harflerin karşısında sersemliğimden kurtuldum.

Hoş bir şekilde dizayn edilmiş, yarı saydam, uzun ve narin kolları olan bir robot, bir devin ters çevrilmiş banyo teknesine benzeyen bir resepsiyonda oturuyordu. Bir şey sormaksızın bana ziyaretçi defterini uzattı; adımı yazdım ve elimde üçgen şeklinde küçük bir plastik tutarak yukarıya çıktım. Birisi –kim olduğunu bilmiyorum– kapıyı açmama yardım etti veya daha doğrusu onu benim için açtı. Buzdan duvarlar ve içlerinde dolaşan ateşler; pencerenin altından, yaklaşmam üzerine bir koltuk ortaya çıktı ve altıma kaydı; bir masa yüzeyi bir çeşit çalışma masası meydana getirmek üzere inmeye başladı fakat asıl istediğim şey yataktı. Onu bulamadım, aramaya bile çalışmadım. Yumuşak halının üzerine yattım ve penceresiz odanın yapay ışığı altında hemen uyudum, zira daha önce pencere sanmış olduğum şey bir televizyondu, bu yüzden orada, camın arkasında, dev bir suratın bana yüzünü buruşturduğunu, hakkımda düşündüğünü, güldüğünü, gevezelik yaptığını ve anlaşılmaz sesler çıkardığını bilerek uykuya daldım... Kurtuluşu ölüme benzer bir uykuda buldum; o sırada zaman bile durdu.

İKİNCİ BÖLÜM

Gözlerimi açmadan önce göğsümü yokladım; kazağım üzerimdeydi; eğer soyunmadan uyumuşsam, nöbette olmam gerekirdi. "Olaf!" demek istedim ve birden doğrulup oturdum.

Prometheus'ta değil, oteldeydim. Her şeyi hatırladım: Havalimanının labirentlerini, kızı, gerçeği öğrenişimi, kızın korkusunu, Terminal'in siyah gölün üzerinde yükselen mavimsi yamacını, şarkıcıyı, aslanları...

Banyoyu ararken, rastlantı sonucu yatağı buldum; duvarın birindeydi ve bir yere basıldığı zaman şişkin beyazımsı bir kare şeklinde açıldı. Banyoda küvet veya musluk yoktu, sadece tavanda parlak levhalar ve ayak için süngerimsi bir plastik ile kaplanmış küçük bir oyuk vardı. Duşa da benzemiyordu. Kendimi bir mağara adamı gibi hissettim. Çabucak soyundum, sonra elimde giysilerimle ayakta durdum zira askı yoktu; bunun yerine duvarda küçük bir bölme vardı, ben de her şeyi onun içine fırlattım. Yakınımda üç düğme vardı: Mavi, beyaz ve

kırmızı. Beyaza bastım. Işık söndü. Kırmızıya bastım. Bir hışırtı sesi geldi fakat bu su değildi, sadece ozon ve daha başka bir şey üfleyen güçlü bir rüzgârdı. Vücudumu sardı, kalın, parlak damlalar derimin üzerine yerleşti, bunlar köpürüp buharlaştı, ıslaklığı bile hissetmedim; sanki bir sürü yumuşak elektrot kaslarıma masaj yapıyordu. Mavi düğmeyi denedim ve rüzgâr değişti; artık içimden geçip gidiyor gibiydi, çok tuhaf bir duyguydu. İnsanın bir kere alışınca bu şeyden hoşlanacağını düşündüm. Luna'daki Uyum Sağlama Merkezi'nde böylesi yoktu – sadece bildik banyolar vardı. Acaba niçin? Kan dolaşımım hızlanmıştı, kendimi iyi hissettim; tek sorun dişlerimi nasıl ve neyle fırçalayacağımı bilmememdi. Sonunda bu işten vazgeçtim. Duvarda üzerinde "Bornozlar" yazılı başka bir kapı daha vardı. İçine baktım. Bornoz yoktu, sadece spreye benzeyen üç madeni kutu vardı. Ne var ki, o zamana kadar tamamen kurumuştum ve vücudumu ovalamaya gerek kalmamıştı.

İçine giysilerimi koymuş olduğum bölmeyi açtım ve şok oldum: Boştu. Neyse ki, şortumu bölmenin üstüne koymuştum. Şortumu giyip odaya geri döndüm ve giysilerime ne olduğunu anlamak için bir telefon aramaya başladım. Başım dertteydi. Sonunda telefonu pencerenin yanında buldum –televizyon ekranını hâlâ pencere gibi algılıyordum– yüksek sesle küfretmeye başlayınca telefon duvardan fırlamıştı, sanırım sesimle harekete geçmişti. Eşyaları duvarlarda gizlemek gibi aptalca bir merakları vardı. Resepsiyoncu yanıt verdi. Giysilerimi sordum.

"Onları çamaşırhaneye verdiniz," dedi yumuşak ve kalın bir ses. "Beş dakika içinde hazır olurlar."

Sorun yok, diye düşündüm. Masanın yanına oturdum, masanın yüzeyi öne doğru eğildiğim anda nazik bir şekilde dirseğimin altına girdi. Bu nasıl oluyordu? Dert etmem gereksizdi; insanların çoğu bir uygarlığın teknolojisinden nasıl olduğunu anlamaksızın yararlanır.

Şortum dışında çıplak bir şekilde oturdum ve neler yapabileceğimi düşündüm. Uyum Sağlama Merkezi'ne gidebilirdim. Eğer sorun sadece teknoloji ve âdetlerle tanışmak olsaydı, tereddüt etmeyecektim fakat Luna'dayken bazı yaklaşımları da hatta fenomenlerle ilgili yargıları da kabul ettirmeye çalıştıklarını fark etmiştim. Başka bir deyişle, önceden hazırlanmış bir değerler sistemiyle işe başlıyorlar ve eğer birisi onları benimsemezse, bunu –ve genel olarak her şey– tutuculuğa, bilinçaltındaki inada, yerleşmiş alışkanlıklara ve bunun gibi şeylere bağlıyorlardı. Bana sundukları şeyin daha iyi olduğuna inanç getirmeden o çeşit alışkanlıkları ve inadı bırakmak niyetinde değildim ve geçen geceden aldığım dersler fikrimi değiştirmemişti. Anaokulu veya ıslahevi istemiyordum, özellikle hemen değil. Bu kadar uysal olmamalıydım. Beni betrize etmemiş olmaları tuhaftı. Nedenini öğrenmem gerekiyordu.

İçimizden birini, Olaf'ı, arayabilirdim. Bu, Uyum Sağlama Merkezi'nin önerilerine açıkça karşı gelme olacaktı. Çünkü hiçbir zaman emir vermiyorlardı; durmadan her şeyi benim iyiliğim için yaptıklarını söyleyip duruyorlardı, ne istersem onu yapabilir-

dım, hatta bu kadar acelem varsa Ay'dan Dünya'ya bile dosdoğru atlayabilirdim (Şakacı Dr. Abs). Bana kalsa Uyum Sağlama Merkezi'ne boşverirdim ama bu Olaf'a uygun gelmeyebilirdi. Yine de, ona yazabilirdim. Adresini almıştım.

Çalışmak. Bir iş aramak? Ne olarak, bir pilot olarak mı? Mars-Dünya-Mars seferleri mi yapmak? Böyle bir şey uzmanlık alanımdı, ama...

Birden biraz param olduğunu hatırladım. Tam olarak para değildi, adına başka bir şey diyorlardı, fakat arada ne fark olduğunu, her şeyin onunla elde edilmesi mümkün olduğuna göre, anlamıyordum. Resepsiyoncudan bir dış hat istedim. Ahizede uzaktan gelen bir şarkı sesi vardı. Telefonun üzerinde numaralar ve tuş yeri yoktu; Bankanın adını vermem gerekecek miydi? Onu bir kartın üzerine yazmıştım, kart pantolonumdaydı. Banyoya baktım ve giysilerim orada, bölmenin içinde, yeni yıkanmış, ütülenmiş olarak duruyordu; ceplerinde ufak tefek bazı şeylerimle birlikte kart da vardı.

Banka, banka değildi – adı Omniloks'tu. Adı söyledim ve sanki benim aramamı bekliyorlarmış gibi hemen tok bir ses yanıtladı.

"Burası Omniloks."

"Adım Bregg," dedim, "Hal Bregg ve sanırım sizde bir hesabım var... Ne kadar olduğunu öğrenmek istiyorum."

Bir cızırtı meydana geldi ve başka, daha tiz bir ses sordu:

"Hal Bregg mi?"

"Evet."

"Hesabı kim açtı?"

"Kosnav –Kosmik Navigasyon– Planetolojik Enstitüsü ile Birleşmiş Milletler Kozmik İşler Komisyonunun emriyle, fakat bu yüz yirmi yedi yıl önceydi."

"Kimlik kartınız var mı?"

"Yok, sadece Luna'daki Uyum Sağlama Merkezinden, Müdür Oswamm'dan aldığım bir kart..."

"Bu yeterli. Hesabın durumu şu: Yirmi altı bin dört yüz yedi ite."

"İte mi?"

"Evet. Başka bir isteğiniz var mı?"

"Biraz pa – yani ite çekmek isterdim."

"Ne şekilde? Belki bir kalster istersiniz?"

"O nedir? Çek defteri mi?"

"Hayır. Hemen peşin ödeme yapabilirsiniz."

"Evet. Güzel."

"Kalster ne kadarlık olmalı?"

"Pek bilmiyorum – beş bin..."

"Beş bin. Güzel. Otelinize mi gönderilsin?"

"Evet. Bir dakika – otelin adını unuttum."

"Şu anda telefon ettiğiniz otel mi?"

"Evet."

"Alcaron. Size kalsteri hemen göndereceğiz. Bir şey daha var: Sağ eliniz değişmedi, değil mi?"

"Hayır. Niçin?"

"Yok bir şey. Eğer öyle olsaydı, kalsteri değiştirmemiz gerekecekti. Çok yakında elinize geçer."

"Teşekkür ederim," dedim ahizeyi yerine koyarken. Yirmi altı bin, bu ne ediyordu? En küçük bir fikrim bile yoktu. Bir şey vızıldamaya başladı. Radyo mu? Telefondu. Ahizeyi kaldırdım.

"Bregg mi?"

"Evet" dedim. Kalbim daha hızla çarpmaya başladı, ama sadece bir an için. Kızın sesini tanımıştım. "Nerede olduğumu nasıl öğrendin?" diye sordum, zira kız hemen konuşmaya başlamamıştı.

"İnfordan. Bregg ... Hal ... dinle, sana açıklamak istiyorum..."

"Açıklanacak bir şey yok, Nais."

"Kızgınsın. Fakat anlamaya çalış..."

"Kızgın değilim."

"Hadi, Hal. Bu gece evime gel. Gelecek misin?"

"Hayır, Nais; lütfen bana söyler misin – yirmi altı bin ite ne eder?"

"Ne demek ne eder? Hal, gelmek zorundasın."

"Yani bu miktarla ne kadar uzun zaman yaşanır?"

"Ne kadar uzun istersen. Hayat zaten masraflı değil. Fakat bu konuyu bırakalım. Hal, eğer isteseydin..."

"Bekle. Ayda kaç ite harcıyorsun?"

"Değişir. Bazen yirmi, bazen beş, bazen de hiç."

"Aha. Teşekkür ederim."

"Hal! Dinle!"

"Dinliyorum."

"Bu şekilde bitirmeyelim..."

"Bir şey bitirdiğimiz yok," dedim, "çünkü başlamış olan bir şey yoktu. Her şey için teşekkür ederim, Nais."

Ahizeyi yerine koydum. Hayat masraflı değildi, öyle mi? Beni o anda en çok ilgilendiren şey buydu. Bu bazı şeylerin, bazı hizmetlerin, bedava olduğu anlamına mı geliyordu? Yeniden telefon.

"Ben Bregg."

"Burası resepsiyon. Bay Bregg, Omniloks size bir kalster yollamış. Onu yukarıya gönderiyorum."

"Teşekkür ederim – alo!"

"Evet?"

"Oda için ücret ödeniyor mu?"

"Hayır, efendim."

"Hiçbir şey mi?"

"Hiçbir şey, efendim."

"Otelde lokanta var mı?"

"Evet, dört tane. Odanızda kahvaltı etmek ister misiniz?"

"Evet ... yemekler için para ödeniyor mu?"

"Hayır, efendim. Kalster şimdi geliyor. Kahvaltı az sonra getirilecek."

Robot kapattı ve kalsteri nerede arayacağımı sormaya vakit bulamadım. Neye benzediği hakkında bir fikrim yoktu. Çalışma masasından kalktığım zaman, –masa terk edilince hemen küçülüp kıvrılmıştı– kapının yanındaki duvarda bir çeşit sehpanın büyümekte olduğunu gördüm; üzerinde saydam plastiğe sarılı, küçük bir sigara tabakasına benzeyen yassı bir şey duruyordu. Bir yanında bir sıra küçük pencere vardı, içlerinde 10010100001000 rakamları görünüyordu. Alt tarafta "1" ve "0" diye adlandırılmış iki küçük düğme vardı. Aleti inceledim ve beş bin miktarının ikili sistemle verilmiş olduğunu anlayıncaya kadar şaşkınlığım geçmedi. "1"e bastım ve avucuma üzerine 1 rakamı basılmış küçük plastik bir üçgen düştü – üstteki rakam bir ünite azalmıştı. O halde bu şey, pencerelerde göste-

rilen değer limit olmak üzere, bir çeşit damgalama aracı veya para basma makinesiydi.

Tamgiyinmiş çıkmaya hazır olduğum sırada Uyum Sağlama Merkezi aklıma geldi. Telefon edip onlara adamlarını Terminal'de bulamadığımı söyledim.

"Sizin için meraklanmaya başlamıştık," dedi bir kadın sesi, "fakat bu sabah Alcaron'da kaldığınızı öğrendik..."

Nerede olduğumu biliyorlardı. O halde niçin beni istasyonda bulmamışlardı? Hiç şüphesiz böyle olması planlanmıştı. Kaybolmam ve böylece Luna'daki "isyanımın" ne kadar düşüncesiz olduğunu anlamam gerekiyordu.

"Bilginiz doğru" diye yanıtladım, kibarca. "Şu anda şehri gezmeye gidiyorum. Sizi daha sonra arayacağım."

Odadan çıktım; koridorlar, gümüş renkli ve hareketli, akıp geçiyordu ve duvar da onları izliyordu – bu daha önce görmediğim bir şeydi. Aşağıya inmek için yürüyen merdivene bindim ve birbirini izleyen katlardaki barları geçtim; bunlardan biri sanki suya batmış gibi yeşil renkteydi. Her katın belli bir rengi vardı; gümüş rengi, altın rengi, bu durum daha şimdiden canımı sıkmaya başlamıştı. Üstelik sadece tek bir gün sonra! Bundan hoşlanmaları ilginçti, tuhaf zevkler. Ne var ki, daha sonra aklıma Terminal'in gece vakti manzarası geldi.

Kendime bazı giysiler almam gerekiyordu. Bu kararla sokağa çıktım. Hava kapalıydı fakat bulutlar aydınlık ve yüksekteydi; ara sıra güneş onların arasından parlıyordu. Şehrin bir panoramasını –or-

tasında dil gibi pembe yapraklı çok büyük palmiyelerin çift sıra halinde durduğu bulvardan– ilk defa o zaman gördüm. Binalar adalar gibi birbirinden uzaktaydı, orada ve burada bir kule, sıvı bir maddenin donmuş fışkırtısı gibi, inanılmaz bir boyda, gökyüzüne yükseliyordu. Boyları kilometrelerce uzun olmalıydı. Artık yapılmadıklarını ve bunların dikilmesinden kısa bir zaman sonra uzun binalar yapma hevesinin kendiliğinden ortadan kalkmış olduğunu biliyordum – Luna'dayken birisi bana söylemişti. Bunlar belli bir mimarlık döneminin hatıralarıydı, zira şekillerinin inceliğiyle dengelenen sınırsız büyüklüklerinin dışında, onlarda göze hoş gelecek hiçbir şey yoktu. Kahverengi ve altın rengi, siyah ve beyaz, çaprazlamasına çizgili veya gümüş rengi, bulutları desteklemeye veya yakalamaya yarayan borulara benziyorlardı; gökyüzüne çıkıntı yapan araç iniş yerleri ise boru şeklindeki desteklerin üzerinde havada asılı duruyordu, insanın aklına kitap raflarını getiriyordu.

Yeni binalar çok daha çekiciydi, pencereleri yoktu, böylece duvarların her tarafı süslenebiliyordu. Bütün şehir devasa bir sanat sergisine, renk ve biçim ustaları için bir gösteri yerine dönüşmüştü. Bu yirmi veya otuz katlı yükseklikleri süsleyen her şeyi beğendiğimi söyleyemem, ama diyebilirim ki, yüz elli yaşındaki birisi için fazla eski kafalı sayılmazdım. Bana göre en hoş olanlar ortadan bahçelerle ayrılmış binalardı. Belki bunlar ev değildi – binaların orta yerden kesilmiş olması ve hava yastıkları üzerinde duruyor gibi görünmeleri (bu çok katlı bahçelerin

duvarları camdandı) bir hafiflik izlenimi veriyordu; bu düzensiz ve kabarık yeşil kuşaklar aynı zamanda duvarların tekdüzeliğini de önlüyordu.

Bulvarlarda kesinlikle sevmediğim ete benzeyen palmiyelerin iki yanından siyah otomobiller iki ırmak halinde akıyordu. Artık onlara glider dendiğini biliyordum. Binaların üzerinde başka makineler uçuyordu, bunlar helikopter veya uçak değildi; iki tarafı da sivriltilmiş kurşunkalemlere benziyordu.

Yürüyen yollarda birtakım insanlar vardı fakat bunların sayısı şehirde yüz yıl önce görülenlerden daha azdı. Trafikte, özellikle yayalarınkinde, belli bir rahatlama vardı, belki bunun nedeni katların çokluğuydu, zira şehrin altında sokakları, meydanları ve mağazalarıyla alt alta dizilmiş yeraltı katları görmüştüm – örneğin Serean katının alışveriş için en uygun yer olduğunu bir köşe başı inforu bana söylemişti. Birinci kalite bir infordu veya artık kendimi daha iyi ifade edebiliyordum çünkü bana içinde dört adet katlanmış sayfası, şehrin transit sisteminin haritaları olan küçük plastik bir kitap vermişti. Bir yere gitmek istediğim zaman, gümüş renkte yazılmış isme –sokak, kademe, meydan– dokunuyordum ve hemen haritanın üzerinde gerekli bütün bağlantılar aydınlanıyordu. Gliderle de gidebilirdim. Veya rastla. Veya –son olarak– yayan; bu yüzden dört harita vardı. Ne var ki, artık yaya gitmenin (yürüyen yollar ve yürüyen merdivenlerle bile) çok kere uzun saatler aldığını öğrenmiştim.

Serean, eğer yanılmıyorsam, üçüncü kattaydı. Ve yeniden şehir beni şaşırttı: Tünelden çıkın-

ca kendimi yeraltında değil, günlük güneşlik açık bir göğün altında buldum; bir meydanın ortasında büyük çamlar yetişmişti, daha ilerde çizgili kuleler mavimsi bir tondaydı ve diğer yönde, çocukların renkli bisikletlerle içine girip etrafa su sıçrattıkları küçük havuzun gerisinde beyaz bir gökdelen duruyordu, bina palmiye yeşili kuşaklarla kesilmişti ve en tepesinde cam gibi parlayan, başlığa benzer, çok tuhaf bir şey vardı. Çevrede bu acayip şeyin ne olduğunu soracak bir kimse olmamasına üzüldüm; derken ansızın hatırladım ki –veya daha doğrusu midem bunu bana hatırlattı– kahvaltı etmemiştim, zira otelde odama gönderileceğini tamamen unutmuştum ve onu beklemeden ayrılmıştım. Belki resepsiyondaki robot bir hata yapmıştı.

O halde yeniden infora; artık tam olarak ne ve nasıl olduğunu kontrol etmeden bir şey yapmıyordum ve zaten infor benim için bir glider tahsis edebilirdi fakat henüz bunu yapmaya niyetim yoktu, çünkü o şeyin içine nasıl gireceğimi ve daha sonra ne yapacağımı bilmiyordum; fakat öğrenmek için zamanım vardı.

Lokantada yemek listesine bir göz attım ve her şeyin tamamen anlaşılmaz olduğunu gördüm. Kararlı bir sesle bir kahvaltı istedim, normal bir kahvaltı.

"Ozote, kress, yoksa herma mı?"

Eğer garson insan olsaydı, ondan kendisinin tercih ettiği şeyi getirmesini isteyebilirdim, fakat bir robottu. Bir robotun tercihi olmazdı.

"Kahve var mı?" diye sordum, tedirgin bir şekilde.

"Var. Kress, ozote yoksa herma mı?"

"Kahve ve ee, kahveyle en iyi ne giderse, ondan, ee..."

"Ozote" dedi robot ve gitti.

Başarı.

Her şey hazır durumda olmalıydı, zira hemen geri döndü ve tepsisi o kadar yüklüydü ki bir oyun veya şaka olmasından kuşkulandım. Fakat tepsinin görünüşü, bir gün önce yemiş olduğum bons ve bir bardak o meşhur brit dışında, dönüşümden bu yana bir şey yememiş olduğumu bana hatırlattı.

Tek tanıdık gelen şey kahveydi, o da katran gibi kaynatılmıştı. Kremanın içinde ufak mavi noktalar vardı ve bir inekten çıkmamış olduğu belliydi. Keşke bütün bunların nasıl yeneceğini anlamak için izleyebileceğim birisi olsaydı, ama görünüşe göre kahvaltı vakti geçmişti çünkü tek başınaydım. Hilal şeklinde küçük tabaklarda üzerine kibrit gibi şeyler konmuş dumanı tüten nesneler vardı ve ortasında pişmiş bir elma duruyordu; şüphesiz bu bir elma değildi, kibrit çöpleri de yoktu ve yulaf lapası sandığım şey kaşığı dokundurmamla kabarmaya başladı. Her şeyi yedim; anlaşılan o kadar açtım ki, ekmek (izi bile yoktu) özlemini ancak sonradan, robot ortaya çıkıp belli bir mesafede beklediği zaman duydum.

"Ne ödüyorum?" diye sordum ona.

"Hiçbir şey, teşekkür ederim" dedi robot. Bir insandan çok bir ev eşyasına benziyordu. Kristalden yapılmış tek bir yuvarlak gözü vardı. İçinde bir şeyler kımıldadı fakat robotun midesine bakmayı göze alamadım. Ortada bahşiş vermek için bile kimse yoktu. Eğer robottan bir gazete isteseydim, beni anlaya-

cağından emin değildim; belki artık gazete yoktu. Ben de alışverişe çıktım. Ama daha önce bir seyahat acentesi buldum – tanrısal bir işaret. İçeriye girdim.

Zümrüt renginde konsolları olan gümüş rengindeki büyük salon (bu renklerden artık bıkmaya başlamıştım) boştu. Saydam çerçeveler, Büyük Kanyon'un, Archimedes Kraterinin, Deimos yamaçlarının, Palm Beach'in, Florida'nın çok büyük renkli fotoğrafları – öyle yapılmışlardı ki, onlara baktığı zaman insan sadece bir derinlik duygusu hissetmiyordu, okyanusun dalgaları bile kımıldıyordu; sanki bunlar fotoğraf değil, sahici manzaralara açılan pencerelerdi. Üzerinde DÜNYA yazan gişeye gittim.

Orada oturan, doğal olarak, bir robottu. Bu seferki altından yapılmıştı. Daha doğrusu altın suyuna batırılmıştı.

"Sizin için ne yapabiliriz?" diye sordu robot. Derin bir sesi vardı. Eğer gözlerimi kapatacak olursam, konuşanın adaleli, koyu renk saçlı bir adam olduğuna yemin edebilirdim.

"Şatafatsız bir şey istiyorum" dedim. "Uzun bir yolculuktan yeni döndüm, çok uzun bir yolculuktu. Çok fazla konfor istemiyorum. Huzur ve sessizlik, su, ağaçlar istiyorum, dağlar da olabilir. Sadece şatafatsız ve eski moda bir şey olmalı. Yüzyıl öncesi gibi. Buna benzer bir şeyiniz var mı?"

"Eğer arzu ettiğiniz şey buysa, olması gerek. Rocky Dağları. Plumm Kalesi. Mayorka. Antiller."

"Daha yakın bir şey" dedim. "Evet buradan bin kilometreden daha uzak olmasın. Böyle bir şey var mı?" "Clavestra."

"Nerededir?"

Robotlarla konuşmakta hiç güçlük çekmediğimi daha önce de farketmiştim, çünkü onları hiçbir şey şaşırtmıyordu. Şaşırma yetenekleri yoktu. Çok aklı başında bir özellik.

"Pasifik yakınında eski bir maden kasabası. Maden ocaklarından hemen hemen dört yüz yıldır yararlanılıyor. Yeraltındaki yürüme yollarında ilginç geziler. Uygun ulder ve glider bağlantıları. Tıbbi bakımlı dinlenme evleri, bahçeli, yüzme havuzlu, klimalı kiralık villalar; yerel ofisimiz her çeşit etkinlik organize ediyor: geziler, oyunlar, sosyal toplantılar. Aynı zamanda real, mut ve stereon olarak da mevcut."

"Evet, bu bana uygun olabilir" dedim. "Bahçeli bir villa. Su da olmalı. Yüzme havuzu mu demiştiniz?"

"Şüphesiz, efendim. Atlama tahtaları olan bir yüzme havuzu. Aynı zamanda yeraltı mağaraları olan suni göller, tam donanımlı bir dalış merkezi, sualtı gösterileri..."

"Gösterileri boşverin. Ne kadar?"

"Ayda yüz yirmi ite. Ama eğer birisiyle ortak kiralarsanız, sadece kırk."

"Ortak kiralamak mı?"

"Villalar çok geniş, efendim. On iki ila on sekiz oda – otomatik servis, yemek, mahalli veya egzotik, tercihinize göre, evde hazırlanıyor..."

"Evet. Olabilir pekâlâ. Adım Bregg. Tutuyorum. Yerin adı neydi? Clavestra mı? Hemen mi ödüyorum?"

"Nasıl isterseniz."

Ona kalsterimi verdim.

Kalsteri sadece benim çalıştırabileceğim ortaya çıktı fakat robot cahilliğime en ufak bir şaşkınlık bile göstermedi. Onlara karşı olan muhabbetim gün geçtikçe artıyordu. Robot, üzerinde doğru rakam basılı olan tek bir diskin dışarıya çıkması için neler yapmam gerektiğini bana açıkladı. Tepedeki pencerelerde bulunan rakamlar aynı miktarda azalarak hesabımda kalan parayı gösterdi. "Oraya ne zaman gidebilirim?"

"Ne zaman isterseniz. Hemen şimdi."

"İyi ama – villayı kiminle paylaşıyorum?"

"Margerlerle. Bay ve Bayan."

"Bana ne çeşit insanlar olduklarını söyleyebilir misiniz?"

"Sadece evli genç bir çift olduklarını biliyorum."

"Öyle mi? Ya onları rahatsız edersem?"

"Etmezsiniz. Villanın yarısı kiralığa çıkarılmış ve bütün bir kat size ait olacak."

"Güzel. Oraya nasıl gideceğim?"

"En iyisi ulderle gitmektir."

"Bunu nasıl yapacağım?"

"İstediğiniz gün ve saatte ulderi sizin için hazır edeceğim."

"Otelimden telefon edeceğim. Bu mümkün olabilir mi?"

"Şüphesiz, efendim. Ödeme villaya ayak bastığınız tarihten itibaren işlemeye başlayacak."

Oradan ayrıldığım zaman, aklımda hayal meyal bir plan oluşmuştu. Kitaplar ve bazı spor malze-

meleri alacaktım. En önemlisi kitaplardı. Bazı özel dergilere de abone olmam gerekti. Sosyoloji, fizik. Son yüzyıl içinde bir sürü şey yapılmış olmalıydı. Ve evet, kendime birkaç giysi almalıydım.

Ne var ki, yeniden araya başka şeyler girdi. Köşeyi dönünce, bir otomobil gördüm – gözlerime inanamadım. Sahici bir araba. Belki tam olarak hatırladım gibi değildi: Gövde tamamen köşeli hatlarla dizayn edilmişti. Yine de, tekerlekleri, kapıları ve direksiyonuyla gerçek bir otomobildi ve gerisinde başkaları duruyordu. Hepsi üzerinde büyük harflerle ANTİKALAR yazan bir vitrinin arkasındaydı. İçeriye girdim. Mağaza sahibi veya satıcı insandı. Keşke olmasaydı, diye düşündüm.

"Bir araba satın alabilir miyim?"

"Şüphesiz. Hangisini istersiniz?"

"Çok pahalı mıdır?"

"Dört yüz ila sekiz yüz ite arası."

Kazık, diye düşündüm. Eh, antikalar ucuz olmaz.

"İçinde yolculuk edilebilir mi?"

"Şüphesiz. Aslında, her yerde değil –yerel kısıtlamalar var– ama genel olarak mümkün."

"Yakıt işi ne olacak?" diye sordum, tedbirli bir şekilde, zira kaputun altında ne olduğu konusunda bir fikrim yoktu.

"Bu noktada hiç sorun yok. Bir şarj arabanın ömrü boyunca size yeter. Parastatlar da şüphesiz buna dahil."

"Şüphesiz" diye lafı bağladım. "Güçlü, dayanıklı bir şey istiyorum. Büyük olması gerekli değil, hızlı olsun yeter."

"O halde, bu giabileyi veya şuradaki modeli tavsiye edebilirim..."

Beni büyük bir salonun içinden, gerçekten yeni gibi parlayan bir sıra otomobilin yanından geçirdi.

"Gliderle kıyaslama kabul edemez," diye devam etti satıcı, "zaten otomobil günümüzde artık bir taşıma aracı değil..." Ne o halde, diye sormak istedim, ama bir şey söylemedim.

"Peki," dedim, "bunun fiyatı nedir?" Gümüş renkli içe gömük farları olan, açık mavi renkli bir limuzini gösterdim.

"Dört yüz seksen ite."

"Onun Clavestra'ya gönderilmesini istiyorum" dedim. "Orada bir villa kiraladım. Tam adresi bu sokakta olan seyahat acentesinden alabilirsiniz."

"Çok iyi, efendim. Ulderle gönderilebilir; ayrıca ödeme gerekmez."

"Gerçekten mi? Oraya ulderle gideceğim."

"O halde bize ne zaman gideceğinizi söyleyin, biz de onu sizin uldere koyarız. En basiti bu olur. Ancak başka bir tercihiniz olursa..."

"Hayır, hayır. Dediğiniz gibi olsun."

Araba için ödeme yaptım –kalsteri kullanmasını epeyce öğrenmiştim– sonra deri ve lastik kokan antika dükkânından ayrıldım. Harika.

Giysiler konusunda şansım yaver gitmedi. Alışkın olduğum şeylerin hemen hiçbiri ortada yoktu. Hiç olmazsa, otelde, "Bornozlar" yazılı bölmede duran o esrarlı şişelerin sırrını keşfettim. Sadece o çeşit giysiler değil, takım elbiseler, çoraplar, kazaklar, iç çamaşırları – her şey insanın üzerine spreyle-

niyordu. Bu işin kadınların nasıl hoşuna gideceğini anlayabiliyordum, çünkü birkaç tane veya düzine şişeden çıkan sıvının hemen yumuşak veya sert – kadife, kürk veya yumuşak maden– maddelere dönüşmesiyle her seferinde, her durum için yeni bir kreasyon sahibi olabiliyorlardı. Şüphesiz kadınların hepsi bunu kendisi yapmıyordu; Özel plasting salonları vardı (demek Nais'in yaptığı iş buydu!), fakat bu işlem sonucu ortaya çıkan vücuda yapışık modadan pek hoşlanmamıştım. Bir sprey şişesi kullanarak giyinmek bana çok rahatsız edici geliyordu. Az sayıda hazır giyim eşyası vardı fakat bunlar üzerime uymadı; en büyüğü bile bana dört numara daha küçük geliyordu. Sonunda şişelerdeki giysilerde karar kıldım, çünkü gömleğimin artık daha fazla dayanamayacağını görmüştüm. Şüphesiz Prometheus'tan geri kalan eşyalarımı getirtebilirdim, fakat Fomalhaut takımyıldızı civarında böyle şeylere pek ihtiyaç olmadığından, gemide takım elbise ve beyaz gömlek yoktu. Böylece, ek olarak, bahçıvan tulumuna benzeyen birkaç kot pantolon aldım, sadece onların biraz daha geniş paçaları vardı ve boyları uzatılabiliyordu. Her şey için bir ite ödedim; pantolonların fiyatı buydu. Diğerleri için bir şey ödemedim. Giysilerin otele gönderilmesini istedim ve sadece merak yüzünden, bir moda salonuna gitmem için beni ikna etmelerine izin verdim. Orada sanatçı havası olan biri tarafından karşılandım, adam ilk önce beni baştan ayağa süzdü ve bol giysiler giymem konusunda hemfikir olduk; benden pek o kadar hoşlanmadığını anlamıştım. Duygularımız

karşılıklıydı. Sonunda, göz açıp kapayıncaya kadar, adam benim için birkaç kazak yaptı. Kollarım havada ayakta durdum ve adam hemen dört şişeden spreyleyerek işe koyuldu. Havadaki sıvı, köpük gibi beyaz, hemen katılaştı. Ondan çeşitli renklerde kazaklar ortaya çıktı; birinin göğsünün üzerinde siyah üzerinde kırmızı bir band vardı; en güç kısmın kol kenarları ve yakanın yapılması olduğunu farkettim. Bu kısımlar için gerçekten yetenek gerekiyordu.

Bedava tarafından bir tecrübe kazanmış ve böylece daha zenginleşmiş olarak, kendimi sokakta öğle güneşinin altında buldum. Gliderlerin sayısı azalmıştı; diğer taraftan çatıların üzerinde sigara şeklinde birçok makine vardı. İnsanlar yürüyen merdivenlerden daha aşağı katlara doğru akıyordu; herkes telaş içersindeydi, sadece benim vaktim vardı. Bir saat kadar, bir gül ağacının altında, ölü yaprakların oluşturduğu odunsu zeminin üzerinde güneş banyosu yaptım ve sonra otele geri döndüm. Aşağıdaki salondan bir tıraş takımı aldım; banyoda tıraş olmaya başladığım zaman, aynayı kullanmak için hafifçe eğilmek zorunda kaldığımı fark ettim, halbuki daha önce dik dururken kendimi görebiliyordum. Fark çok azdı, fakat az önce gömleğimi çıkarırken tuhaf bir şey dikkatimi çekmişti: Gömlek daha kısaydı. Sanki küçülmüş gibiydi. Onu dikkatle inceledim. Ne kol kenarlarında ne de yakasında bir değişiklik görünüyordu. Onu masanın üzerine yaydım. Aynı gömlekti, ama yine de onu giydiğim zaman, belimin altına zor geliyordu. Gömlek değil, ben değişmiştim. Büyümüştüm.

Saçma bir düşünce; yine de beni rahatsız etti. Otel inforuna telefon edip kozmik tıp konusunda uzman olan bir doktorun adresini istedim. Eğer mümkün olursa, Uyum Sağlama Merkezi'ne koşa koşa gitmemeyi tercih ediyordum. Kısa bir sessizlikten sonra, sanki hattın öbür ucundaki robot tereddüt ediyordu, adresi işittim. Bulunduğum sokakta, birkaç blok ötede, bir doktor oturuyordu. Onu görmeye gittim. Bir robot beni geniş ve loş bir odaya götürdü. İçeride benden başka kimse yoktu.

Az sonra doktor içeriye girdi. Adam, babamın çalışma odasındaki bir aile fotoğrafından çıkmışa benziyordu. Kısa boyluydu, fakat çelimsiz değildi; gri saçlıydı, küçük ve beyaz bir sakalı ve altın çerçeveli bir gözlüğü vardı – geldiğimden bu yana bir insan yüzünde görmüş olduğum ilk gözlük. Adı Dr. Juffon'du.

"Hal Bregg mi?" dedi adam. "Siz misiniz?"

"Evet."

Sessizce beni inceledi.

"Neyiniz var?"

"Önemli bir şey değil, doktor, sadece..." Tuhaf gözlemlerimi ona aktardım.

Tek kelime etmeksizin karşımdaki kapıyı açtı. Küçük bir muayene odasına girdim.

"Soyunun, lütfen."

"Her şeyi mi?" Sadece pantolonum kaldığı zaman, sordum.

"Evet."

Beni çıplak olarak muayene etti.

"Sizin gibi adamlar artık yok," diye mırıldandı, sanki kendi kendine. Göğsüme soğuk bir steteskop

koyarak kalbimi dinledi. Bin yıl geçse bile bu değişmeyecek, diye düşündüm ve bu düşünce bana az da olsa zevk verdi. Boyumu ölçtü, sonra uzanmamı söyledi. Sağ köprücük kemiğimin altındaki yara izini inceledi, ama bir şey söylemedi. Beni bir saat kadar muayene etti.

Refleksler, akciğer kapasitesi, elektrokardiogram – her şey. Ben giyindikten sonra, doktor küçük siyah bir çalışma masasının arkasına oturdu. Çekmece, bir şey aramak için açtığı sırada gıcırdadı. Sanki cin tutmuş gibi insanın peşinde dolanan bütün o eşyalardan sonra, bu eski masa hoşuma gitmişti.

"Kaç yaşındasınız?"

Ona durumu açıkladım.

"Otuzlu yaşlardaki bir adamın vücuduna sahipsiniz" dedi. "Kış uykusuna yattınız mı?"

"Evet."

"Ne kadar süre için?"

"Bir yıl."

"Niçin?"

"Dönerken hızımızı arttırdık. Suyun içinde yatmak gerekliydi. Şoku engellesin diye, anlıyorsunuz değil mi doktor; bu yüzden, bir yıl boyunca suyun içinde bilinçli olarak yatmak zor olacağından..."

"Şüphesiz. Daha uzun süre kış uykusuna yatmış olduğunuzu düşündüm. O yılı kolayca toplamdan çıkarabiliriz. Kırk değil, sadece otuz dokuz."

"Peki ... o diğer şey?"

"Önemli değil, Bregg. Ne kadardı?"

"Hız mı? İki g.

"İşte yanıtı. Büyüdüğünüzü sandınız, değil mi? Hayır. Büyümüyorsunuz. Sadece iç omur diskleri. Onların ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet, belkemiğinin kıkırdak parçaları..."

"Çok doğru. Bütün o ağırlığın altından kurtulmuş oldukları için şu anda genişliyor. Boyunuz kaç?"

"Yola çıktığımız zaman yüz doksan yedi santimetreydi."

"Daha sonra?"

"Bilmiyorum. Ölçmedim; düşünecek başka şeyler vardı, bilirsiniz."

"Şu anda iki metre iki santimsiniz."

"Harika," dedim, "peki, bu uzun sürecek mi?"

"Hayır. Muhtemelen artık bitmiş durumda... Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"İyi."

"Her şey çok hafif geliyor, değil mi?"

"Bu durum artık gittikçe azalıyor. Luna'da Uyum Sağlama Merkezi'nde adale gerginliğini azaltmak için bana haplar verdiler."

"Sizi düşük yerçekimine tabi tuttular mı?"

"Evet. İlk üç gün için. Bu kadar yıl sonra bunun yeterli olmadığını söylediler; diğer taraftan bizi daha fazla kapalı tutmak istemediler, bütün o şeylerden sonra..."

"Peki, ruhsal durumunuz nasıl?"

"Ee..." diye tereddüt ettim. "Öyle anlar oluyor ki şehre getirilmiş bir mağara adamı olduğumu sanıyorum..."

"Ne yapmak niyetindesiniz?"

Ona villadan bahsettim.

"Daha kötü durumda da olabilirdiniz," dedi, "yine de..."

"Uyum Sağlama Merkezi daha iyi mi olacaktı?"

"Onu demiyorum. Sizi ben sizi hatırlıyorum, bunu biliyor musunuz?"

"Bu nasıl olabilir? Gerçekte siz o kadar..."

"Hayır. Ama sizi babamdan duydum. On iki yaşımdayken."

"Bu biz yola çıktıktan yıllar sonra olmalı" dedim. "Demek hâlâ bizi hatırlıyorlardı. Bu tuhaf."

"Ben öyle düşünmüyorum. Tam tersine unutmuş olmaları tuhaf. Yine de siz dönüşünüzün nasıl olacağını biliyordunuz değil mi, onu gözünüzün önünde canlandırmanız mümkün olmasa bile?"

"Biliyordum."

"Sizi bana kim gönderdi?"

"Hiç kimse. Yani ... oteldeki infor. Niçin?"

"İlginç" dedi adam. "Ben aslında doktor değilim."

"Nasıl oluyor bu?"

"Kırk yıldır hasta muayene etmiyorum. Kozmik tıp tarihi üzerinde çalışıyorum, çünkü bu artık tarih oldu, Bregg ve Uyum Sağlama Merkezi dışında, bizim gibi uzmanlar için başka bir çalışma alanı yok."

"Üzgünüm; bilmiyordum..."

"Saçma. Minnettar olması gereken kişi benim. Hızın artırılmasının insan vücuduna olan zararlı etkileri üzerinde Millman Okulu'nun ortaya atmış olduğu teze karşı canlı bir kanıtsınız. Kalbinizin sol karıncığında aşırı bir büyüme yok ne de nefes almada bir güçlük var... Kalbinizin durumu çok iyi. Zaten bunu biliyordunuz, öyle değil mi?"

"Biliyordum."

"Bir doktor olarak, size söyleyebileceğim daha başka bir şey gerçekten yok, Bregg, yine de..."

Tereddüt etti.

"Evet?"

"Şu anki yaşam tarzımıza ... alıştınız mı?"

"Şöyle böyle."

"Saçlarınıza ak düşmüş, Bregg."

"Bir önemi var mı?"

"Çok önemli. Gri saç yaşlılık işaretidir. Artık hiç kimsenin sekseninden önce saçları ağarmıyor, o zaman bile, nadiren."

Dedikleri doğruydu: Hiç yaşlı insan görmemiştim.

"Niçin?" diye sordum.

"Bazı preparatlar var, saçın ağarmasını durduran ilaçlar. Saçın orijinal rengine döndürülmesi de mümkün ama, bu biraz daha zor bir iş."

"Güzel," dedim, "ama bunu bana niçin söylüyorsunuz?"

Yeniden tereddüt ettiğini gördüm.

"Kadınlar, Bregg" dedi, birdenbire.

İrkildim.

"Yaşlı bir adama mı ... benzediğimi söylüyorsunuz?"

"Yaşlı bir adama mı – hayır, daha çok bir atlete benziyorsunuz ama etrafta çıplak dolaşmıyorsunuz. Özellikle oturduğunuz zaman ...ortalama bir insan sizi bir gençleştirme ameliyatı, hormon tedavisi ve buna benzer şeyler olmuş yaşlı bir adam sanabilir."

"Umurumda değil" dedim. Adamın sakin bakışları altında kendimi neden o kadar rahatsız hisset-

miş olduğumu bilmiyorum. Gözlüğünü çıkardı ve onu masanın üzerine koydu. Mavi ve biraz sulanmış gözleri vardı.

"Anlayamadığınız çok şey var, Bregg. Eğer ömrünüzün geri kalan kısmını bir keşiş gibi geçirmek niyetindeyseniz, 'Umurumda değil' yanıtının bir anlamı olabilir, ama ... geri dönmüş olduğunuz toplum, hayatınızdan daha fazlasını feda etmiş olduğunuz şeye değer vermiyor."

"Böyle söylemeyin, doktor."

"Düşündüğümü söylüyorum. Birisinin hayatını feda etmesinin ne anlamı var? İnsanlar yüzyıllardır bunu yapıyorlar. Fakat birisinin arkadaşlarını, ana babasını, akrabalarını, kadınlarını gözden çıkarması – siz onları feda ettiniz, Bregg!"

"Doktor..."

Bu kelime boğazımdan güçlükle çıkmıştı. Dirseğimi eski çalışma masasının üzerine dayadım.

"Bir avuç uzmandan başka, hiç kimsenin buna aldırış ettiği yok, Bregg. Bunu biliyor musunuz?"

"Evet. Lima'da, Uyum Sağlama Merkezi'nde, bana söylemişlerdi, sadece bunu biraz daha ... nazikçe ifade etmişlerdi."

Bir müddet ikimiz de konuşmadık.

"Geri dönmüş olduğunuz 'toplum dengelenmiştir. Yaşam sakindir.' Anlıyor musunuz? Uzay yolculuğunun erken günlerinin heyecanı artık yok. Bu durum Kolomb'un başarılarına benziyor. Onun seferi olağanüstü bir şeydi, ama ondan iki yüzyıl sonraki kalyonların kaptanlarına kim ilgi duydu? Geri dönüşünüz hakkında realde iki satırlık bir haber vardı."

"Ama doktor, bu önemli değil" dedim. Adamın ilgisi, başkalarının ilgisizliğinden daha çok canımı sıkmaya başlamıştı, fakat bunu ona söyleyemedim.

"Önemli, Bregg, ama gerçekle yüzleşmek istemiyorsunuz. Eğer başka birisi olsaydınız, sesimi çıkarmazdım, ama siz gerçeği hak ediyorsunuz. Yalnızsınız. Bir adam tek başına yaşayamaz. İlgi duyduğunuz şeyler, beraberinizde getirdikleriniz, cehalet denizinin içinde bir ada. İnsanların çoğunun onlara anlatabileceğiniz şeyleri dinlemek isteyeceklerini sanmam. Ben raslantı sonucu ilgi duyanlardan birisiyim, ama seksen dokuz yaşındayım..."

"Anlatacak bir şeyim yok" dedim, öfkeyle. "İlgi uyandırıcı bir şey yok. Samanyolunda bir uygarlık filan keşfetmedik, zaten ben sadece bir pilottum. Gemiyi kullandım. Birisinin bu işi yapması gerekiyordu."

"Öyle mi?" dedi yavaşça, beyaz kaşlarını kaldırarak.

Dış görünüş olarak sakindim, ama içimden köpürüyordum.

"Evet! Binlerce kere evet! Bu ilgisizlik de –eğer bilmeniz gerekiyorsa– sadece geride bıraktıklarımız yüzünden beni etkiliyor..."

"Geride kimler kaldı?" diye sordu, yavaşça.

"Bir sürü kişi. Arder, Venturi, Ennesson."

Sakinleştim.

"Doktor, niçin...?"

"Sadece merak yüzünden sormuyorum. Bu benim – inanın bana, büyük laflar etmesini de sevmem – gençliğimin bir parçası. Çalışma konumu sizlerin

yüzünden seçtim. İşe yaramazlıkta eşitiz. Siz, şüphesiz, bunu kabul etmeyebilirsiniz. Bu nokta üzerinde fazla durmayacağım. Yine de bilmek isterdim. Arder'e ne oldu?"

"Kimse tam olarak bilmiyor" diye yanıtladım. Birden önemi kalmadı. Üstelik onun hakkında niçin konuşmayacaktım? Çalışma masasının çatlak siyah cilasına baktım. Bu şekilde olacağı hiç aklıma gelmemişti.

"Arcturus'un üzerinde iki keşif aracına pilotluk ediyorduk. Onunla teması kaybettim. Onu bulamadım. Bozulan radyo onunkiydi, benimki değil. Oksijeni bitmek üzereyken geri döndüm."

"Beklediniz mi?"

"Evet. Yani, Arcturus'un çevresinde dolaştım. Altı gün. Tam olarak, yüz elli altı saat."

"Tek başınıza mı?"

"Evet. Şansım kötü gitti, zira Arcturus'da yeni lekeler meydana geldi ve Prometheus ile teması tamamen kaybettim. Yani gemimle. Parazit. O radyosuz, tek başına dönemezdi. Arder, yani. Çünkü keşif araçlarında yönlendirici uzaktan kumanda radyoya bağlıdır. Bensiz dönemezdi ve dönmedi. Gimma geri dönmemi emretti. Çok haklıydı: Daha sonra vakit geçirmek için görsel yolla, yani radarda, Arder'i bulma şansımı hesapladım – şu anda tam olarak hatırlayamıyorum, ama milyarda bir gibi bir şeydi. Umarım o da Arne Ennesson gibi yapmıştır."

"Arne Ennesson ne yapmıştı?"

"Işını odaktan sapmıştı. Gücü azalmaya başlamıştı. Yörüngede, belki, yirmi saat daha kalabilirdi;

helezonlar çizebilirdi, sonunda Arcturus'a düşecekti, bu yüzden protüberansa hemen girmeyi seçti. Gözlerimin önünde yandı."

"Orada sizden başka daha kaç pilot vardı?"

"Prometheus'ta, beş tane."

"Kaç tanesi geri döndü?"

"Olaf Staave ile ben. Ne düşündüğünüzü biliyorum, doktor – yani bunun bir kahramanlık olduğunu. Ben de bir zamanlar, böylesi kişiler hakkında kitaplar okurken öyle düşünürdüm. Ne var ki, öyle değil. Duyuyor musunuz? Eğer öyle olsaydı, Arder'i bırakır ve hemen geri dönerdim, ama yapamadım. O da dönmezdi. Hiçbirimiz yapamazdık. Gimma da dahil..."

"Bu kahramanlık konusuna niçin bu kadar çok itiraz ediyorsunuz?" diye sordu adam, yumuşak bir sesle.

"Çünkü kahramanlık ile gerekli olanı yapmak arasında bir fark vardır. Ben herhangi birisinin yapacağı gibi davrandım. Doktor, bunu anlamanız için orada bulunmanız gerekirdi. İnsan bir su kabarcığıdır. Odaktan sapmış bir makine veya mıknatıslığını kaybetmiş bir alan yeterlidir, titremeler başlar ve bir an içinde kan pıhtılaşır. Göktaşları gibi dış nedenlerden değil, sadece küçük arızaların sonuçlarından bahsettiğimi unutmayın. En küçük bir şey, radyodaki yanmış bir tel – hepsi bu kadar. Eğer insanlar böyle durumlarda birbirlerini ortada bırakacak olurlarsa, seferler intihara dönüşür. Anlıyor musunuz?"

Bir an için gözlerimi kapadım.

"Doktor – artık uçmuyorlar, değil mi? Bu nasıl olabilir?"

"Uçmak mı istiyorsunuz?"

"Hayır."

"Niçin?"

"Söyleyeyim. Eğer önceden bilseydik hiçbirimiz uçmazdık. Onun nasıl bir şey olduğunu hiç kimse bilmez. Orada olmayan hiç kimse. Bizler çok korkmuş ve umutsuzluğa kapılmış bir grup hayvandık sadece."

"Bunu az önce söylediğiniz şey ile nasıl bağdaştırabiliyorsunuz?"

"Bağdaştırmıyorum. Durum buydu. Korkuyorduk. Doktor, Arder'i beklerken, o güneşin çevresinde döndüğüm sırada, bir sürü insan hayal ettim, onlarla konuştum ve sonuna doğru onların yanımda olduğuna inandım. Herkes kendisini en iyi bildiği yoldan kurtardı. Bir düşünün, doktor. Burada sizin karşınızda oturuyorum. Kendime bir villa kiraladım, antika bir araba satın aldım; öğrenmek, okumak ve yüzmek istiyorum, fakat bütün bunları içimde taşıyorum. O boşluğu, o sessizliği, Venturi'nin nasıl imdat diye bağırdığını ve benim, onu kurtarmak yerine, ters yöne dönmemi!"

"Niçin?"

"Prometheus'a pilotluk yapıyordum; Venturi'nin nükleer reaktörü bozuldu. Hepimizi havaya uçurabilirdi. Patlamadı. Belki onu çekip çıkaracak vaktimiz olabilirdi, ama bunu göze almaya hakkım yoktu. Daha sonra, Arder ile, bunun tam tersi oldu. Onu kurtarmak istedim, ama Gimma geri dönmemi emretti, çünkü ikimizin birden öleceğinden korktu."

"Bregg ... söyleyin bana, bizlerden, Dünya'dan, beklediğiniz şey neydi?"

"Bilmiyorum. Bunu hiç düşünmedim. Bu birisinin öbür dünya veya cennet hakkında konuşması gibi bir şeydi; zamanı gelince olacaktı, ama hiçbirimiz onu gözünün önünde canlandıramıyordu. Doktor – yeter. Bu konuyu bırakalım. Size sormak istediğim bir şey var. Bu betrizasyon ... tam olarak nedir?"

"Bu konuda ne biliyorsunuz?"

Ona anlattım, ama bu bilgiyi kimden ve nasıl edindiğim konuşunda bir şey söylemedim.

"Doğru," dedi, "aşağı yukarı böyle, basit anlatımla."

"Ve ben...?"

"Yasa sizin durumunuzda bir ayrıcalık yapıyor, çünkü yetişkinlerin betrize edilmesi sağlığı etkileyebilir, hatta tehlikeli bile olabilir. Bunun yanı sıra, ahlaki açıdan bir sınav vermiş olduğunuz düşünülüyor – bu bence yerinde bir karar. Zaten sizin gibi çok az kimse var."

"Doktor, bir şey daha. Kadınlardan bahsettiniz. Bana bunu niçin söylediniz? Belki çok fazla vaktinizi alıyorum ama..."

"Hayır, almıyorsunuz. Bunu neden mi söyledim? Bir erkek kime yakın olabilir, Bregg? Ana babasına. Çocuklarına. Arkadaşlarına. Bir kadına. Sizin ne ana babanız var ne de çocuklarınız. Arkadaşlarınız da olamaz."

"Niçin?"

"Yol arkadaşlarınızı kastetmemiştim, bilmem, sürekli olarak onlarla birlikte olmayı ve hatırlamayı ister misiniz ..."

"Tanrım, hayır! Asla!"

"Ee, öyleyse? Sizin bildiğiniz iki dönem var. Birincisinde gençliğinizi geçirdiniz ve ikincisini de kısa zamanda öğreneceksiniz. Eğer o on yılı da katarsak, tecrübeniz kendi yaşınızdaki biriyle kıyaslanamaz. Onlarla eşit düzeyde olamazsınız. O halde ne? Yaşlı insanların arasında mı yaşamalısınız? Geride kadınlar kalıyor, Bregg. Sadece kadınlar."

"Belki sadece tek bir kadın" diye mırıldandım.

"Ah, sadece tek bir kadın bugünlerde zor."

"Nasıl?"

"Çağımız bir refah çağı. Cinselliğin diline çevrilirse, bunun anlamı keyfilik demek. Çünkü artık kadınların aşkını parayla elde etmek mümkün değil. Maddi etkenler ortadan kalktı."

"Siz buna keyfilik mi diyorsunuz? Doktor!"

"Evet. Aşkı satın almaktan söz ettiğim için, siz hiç şüphesiz fahişelik –gizli veya açık– demek istediğimi sandınız. Hayır. O şey uzak geçmişte kaldı. Bir zamanlar bir kadını cezbeden şey başarıydı. Bir erkek bir kadını kazancıyla, mesleki nitelikleriyle, toplumsal konumuyla etkileyebilirdi. Eşitlikçi bir toplumda bu mümkün değil. Bir-iki istisna dışında. Örneğin eğer realistseniz..."

"Realistim." diye onun sözünü kestim.

Doktor gülümsedi.

"Bu kelimenin artık başka bir anlamı var. Realist bir realde oynayan aktör demektir. Hiç real gördünüz mü?"

"Hayır."

"Birkaç melodram seyredin ve günümüzdeki seksüel seleksiyon kriterlerin neler olduğunu anla-

yacaksınız. En önemli şey gençliktir. Herkesin onun için böyle uğraşmasının nedeni bu. Kırışıklıklar ve gri saç, özellikle erken ağarma durumunda, yüzyıllar önce cüzzamın yaratmış olduğuna benzer duygular uyandırıyor..."

"İyi, ama niçin?"

"Sizin için bunu anlamak zor. Ne var ki, yaygın âdetlere karşı akla dayalı itirazların faydası yok. Aşk hayatında bir zamanlar önemli olan birçok etkenin ortadan kalktığını anlamıyorsunuz. Doğa boşluktan nefret eder; onların yerini başka etkenlerin alması gerekliydi. Örneğin alışmış olduğunuz bir şeyi düşünün, öylesi alışmışsınız ki, fenomenin olağanüstü doğasını artık göremiyorsunuz. Demek istediğim şey şu: Risk durumu artık yok, Bregg. Bir erkek bir kadını kahramanlıklarıyla, atak hareketleriyle artık etkileyemez, fakat edebiyat, sanat, yüzyıllar boyunca bütün kültürümüz, bu akımla beslenmiş: Zorluklar karşısında aşk. Orpheus Euridike için cehenneme iner. Othello aşk için cinayet işler. Romeo ve Juliet'in trajedisi... Günümüzde trajedi yok. Hatta ihtimali bile yok. Tutkunun cehennemini ortadan kaldırdık ve aynı zamanda cennetin de ortadan yok olduğu görüldü. Artık her şey ılık, Bregg."

"Ilık mı?"

"Evet, ılık. En mutsuz âşıkların bile ne yaptıklarını biliyor musunuz? Mantıklı bir şekilde davranırlar. Şiddet yok, rekabet yok..."

"Bütün bunların ortadan kaybolduğunu mu söylüyorsunuz?" diye sordum. İlk defa bu dünyaya karşı mantık dışı bir korku duydum. Doktor yanıt vermedi.

"Doktor, buna imkân yok. Gerçek mi?"

"Evet, gerçek. Siz de bunu hava gibi, su gibi kabul etmek zorundasınız, Bregg. Tek bir kadına sahip olmanın zor olduğunu söylemiştim. Bunun bütün hayat boyunca sürmesi ise hemen hemen imkânsızdır. Ortalama evlilik süresi yedi yıl civarında. Bu ise bir gelişmenin olduğunu gösteriyor. Elli yıl önce, bu süre dört yıldan azdı..."

"Doktor, daha fazla vaktinizi almak istemiyorum. Ne yapmamı önerirsiniz?"

"Daha önce söylediğim şeyi: Saçınızı eski rengine döndürün. Biliyorum, kulağa önemsiz geliyor. Ne var ki, önemli. Size böylesi bir öneride bulunmaktan dolayı utanç duyuyorum. Kendi adıma değil. Ama ne yapabilirim..."

"Teşekkür ederim. Gerçekten. Son bir şey: Söyleyin bana, acaba sokakta nasıl görünüyorum? Sokaktaki insan tarafından yani? Halim nasıl...?"

"Bregg, siz farklısınız. İlk önce boyunuz. İnsanın aklına İlyada'yı getiriyor. Tufan öncesi çağın boyutlarında. Bu belki size puan kazandırabilirdi, ama siz çok farklı olanların başlarına gelenleri biliyorsunuz, değil mi?"

"Biliyorum."

"Biraz fazla irisiniz. Sizin gibi insanları gençliğimden bile hatırlamıyorum. Şu anda çok kötü giyinmiş, çok uzun boylu bir adam gibi görünüyorsunuz, bunun nedeni giysilerin üzerinize iyi oturmaması değil, sadece inanılmaz derecede adaleli olmanız. Yolculuktan önce de böyle miydi?"

"Değildi, doktor. İki g'nin marifeti, anlarsınız ya."

"Bu mümkün..."

"Yedi yıl. Yedi yıl boyunca iki misli ağırlık. Göğüs ve karın adalelerim genişlemek zorunda kaldı ve ensem kalınlaştı. Yoksa bir fare gibi nefessiz kalıp boğulurdum. Uyku sırasında bile bu dönüşüm devam ediyordu. Kış uykusunda bile. Her şeyin ağırlığı iki misliydi. Nedeni bu."

"Ya diğerleri? Sorduğum için özür dilerim, tıbbi merakıma verin... Sizinki çıkılmış olan en uzun seferdi, biliyorsunuz."

"Biliyorum. Diğerleri mi? Olaf bana çok benzer. Hiç şüphesiz bu kemik yapısına bağlı bir şey; ben daha önce de geniş omuzluydum. Arder daha iri yarıydı. İki metrenin üzerinde. Evet, Arder... Ne diyordum? Ötekiler – ee, ben en gençleriydim ve bu yüzden daha iyi uyum sağlayabildim. Hiç olmazsa, Venturi'nin söylediği şey buydu... Janssen'in çalışmasını biliyor musunuz?"

"Bilmez miyim? O bizim için bir klasiktir, Bregg." "Gerçekten mi? Tuhaf. Hareketli ufak tefek bir doktordu... Onun için bir buçuk saniye süreyle yetmiş dokuz g'nin altına girdim, bunu biliyor muydunuz?"

"Ciddi misiniz?"

Gülümsedim.

"Elimde yazılı belge var. Ne var ki, bu yüz otuz yıl önceydi. Şu anda kırk bana fazla gelir."

"Bregg, günümüzde yirmiye dayanan kimse yok!"

"Niçin? Betrizasyon yüzünden mi?"

Yanıt vermedi. Bir şeyler biliyor, ama söylemek istemiyor gibi geldi bana. Ayağa kalktım.

"Bregg," dedi, "söz açılmışken: Dikkatli olun."

"Hangi konuda?"

"Kendiniz ve başkaları konusunda. İlerlemenin her zaman bir bedeli vardır. Kendimizi binlerce tehlikeden ve çatışmadan kurtardık, ama bunun için ödemek zorundayız. Toplum yumuşadı, diğer taraftan sizin ... sizin sert olabilme özelliğiniz var. Beni anladınız mı?"

Dün gece lokantada gülmüş olan, ama ona doğru yürüdüğüm sırada gülmekten vazgeçen o adamı düşündüm ve "Anladım" dedim..

"Doktor" dedim birden, "Şimdi hatırladım...Dün gece bir aslanla karşılaştım. Aslında iki aslanla. Niçin bana bir şey yapmadılar?"

"Artık yırtıcı hayvanlar yok, Bregg... Betrizasyon... Onlarla dün gece mi karşılaştınız? Peki, siz ne yaptınız?"

"Boyunlarını kaşıdım," dedim ve ona nasıl yaptığımı gösterdim. "Ne var ki, doktor, o İlyada meselesi bir abartı. Fena halde korktum. Size olan borcum ne kadar?"

"Bunu düşünmeyin. Ve eğer daha sonra yine gerekirse..."

"Teşekkür ederim."

Ayrıldığım sırada, sanki kendi kendisiyle konuşur gibi, "Ama arayı fazla uzatmayın" diye ekledi. Ancak merdivende ne demek istediğini anladım: Neredeyse doksan yaşındaydı.

Otele geri döndüm. Holde bir berber vardı. Doğal olarak, bir robot. Saçımı kestirdim. Saçlarım oldukça uzamış, kulaklarımın üzerine düşmüştü. En

kırlaşmış yer şakaklarımdı. Kesme işi bitince, biraz daha az vahşi göründüğümü düşündüm. Robot ahenkli bir sesle saçın rengini koyultsun mu, diye sordu.

"Hayır" dedim.

"Apreks?"

"O nedir?"

"Kırışıklar için?"

Tereddüt ettim. Kendimi aptal gibi hissettim, ama doktor haklı olabilirdi.

"Peki, öyleyse" dedim. Robot yüzüme bir maske gibi sertleşen keskin kokulu bir jöle sürdü. Daha sonra havluların altında yattım, neyse ki, suratım örtülüydü.

Yukarıya çıktım; içinde sıvı giysilerin bulunduğu paketler odama gelmişti bile. Soyundum ve banyo odasına gittim. Orada bir ayna vardı.

Evet. Korku salabilirdim. Sirkteki dev adam gibi göründüğümü bilmiyordum. Göğsümün, vücudumun her tarafı kaslarla düğüm düğümdü. Kolumu kaldırıp göğsümü gerdiğim zaman avucum büyüklüğünde bir yara izi ortaya çıktı. Omuz kemiğime yakın olan diğerini görmeye çalıştım, bu yaradan dolayı talihli bir piç kurusu olduğum söylenmişti, çünkü eğer kıymık üç santim daha solda olsaydı, omuriliğimi parçalayacaktı. Karın boşluğumu yumrukladım.

"Hayvan" dedim aynaya. Yıkanmak istiyordum, ama ozon rüzgârıyla değil, gerçek bir yıkanma ve villadaki yüzme havuzunu hasretle bekliyordum. Yeni aldığım şeylerden birini giymek istedim, ama

pantolonumdan vazgeçemedim. Bu yüzden sadece –dirsekleri yıpranmış eski siyah kazağımı tercih etmeme rağmen– yeni beyaz kazağı giydim ve lokantaya gittim.

Masaların yarısı doluydu. Terasa ulaşabilmek için üç odadan geçtim; oradan geniş bulvarları ve gliderlerin sonu gelmez akışını görebiliyordum. Terminal, bulutların altında, mavi renkli bir dağ gibi yükseliyordu.

Öğle yemeği ısmarladım.

"Ne arzu ediyorsunuz?" diye sordu robot. Bana bir liste vermek istedi.

"Önemli değil" diye yanıt verdim. "Normal bir öğle yemeği."

Ancak yemeye başladığımı zaman, çevremdeki masaların boş olduğunu farkettim. Kendiliğimden insanlardan uzak bir yer seçmiştim. Bunun farkına bile varmamıştım. Ne yediğimi bilmiyordum. Yapmaya karar vermiş olduğum şeyin uygunluğundan artık emin değildim. Hiç kimsenin bunu yapmayı düşünmemiş olduğunu görerek, sanki kendimi ödüllendirmek ister gibi, bir tatil. Garson sessizce yaklaştı.

"Bay Bregg mi?"

"Evet."

"Bir konuğunuz var – odanızda."

"Bir konuk mu?"

Aklıma hemen Nais geldi. Koyu renkli, köpüklü sıvının geri kalanını içtim ve ayağa kalktım, oradan ayrılırken beni izleyen bakışları sırtımda hissettim. On santimlik bir kısmımın testereyle kesilmesi iyi

olacaktı. Odamda daha önce hiç görmediğim genç bir kadın oturuyordu. Gri renkli yumuşak bir giysi, omuzlarında kırmızı renkli süslemeler.

"Uyum Sağlama Merkezi'nden geliyorum" dedi kız. "Sizinle bugün konuşmuştum."

"Ah, demek o sizdiniz?"

Biraz canım sıkıldı. Benden daha ne istiyorlardı?

Kız oturdu. Ben de, ağırdan alarak, oturdum.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"İyi. Bugün bir doktora gittim, beni muayene etti. Her şey yolunda. Kendime bir villa kiraladım. Biraz okumak istiyorum."

"Çok akıllıca. Clavestra bunun için çok uygundur. Dağlar vardır, sessiz..."

Kız Clavestra olduğunu biliyordu. Acaba beni takip mi ediyorlardı? Kımıldamadan oturup bekledim.

"Size bir şey getirdim... bizden."

Masanın üzerindeki küçük paketi gösterdi.

"En yeni buluşumuz." Yapmacık gibi görünen bir canlılıkla konuşuyordu. "Uykuya dalmadan önce bu makineyi kuruyorsunuz ve on-on beş gece içinde, en kolay şekilde, hiç zahmet çekmeden, birçok yararlı şey öğreniyorsunuz."

"Gerçekten mi? Bu iyi." dedim. Kız bana gülümsedi. Ben de, uslu bir öğrenci gibi, ona gülümsedim.

"Psikolog musunuz?"

"Evet. Bildiniz."

Kız tereddüt etti. Bir şey söylemek istediğini anladım.

"Sizi dinliyorum."

"Bana kızmazsınız, değil mi?"

"Niçin kızayım?"

"Çünkü ... yani ... kılığınız biraz..."

"Biliyorum. Ne var ki, bu pantolonu seviyorum. Belki zamanla..."

"Ah, hayır, pantolon değil. Kazak."

"Kazak mı?" Şaşırmıştım. "Onu bugün benim için yaptılar. En yeni moda, öyle değil mi?"

"Evet. Ama onu şişirmemeliydiniz. İzin verir misiniz?"

"Rica ederim" dedim çok yavaşça. Kız oturduğu yerden öne doğru eğildi, dikleştirdiği parmaklarıyla yavaşça göğsümü dürttü ve hafif bir çığlık attı.

"Ne var orada?"

"Kendimin dışında, hiçbir şey" diye yanıtladım, çarpık bir gülümsemeyle.

Kız sağ elinin parmaklarını sol eliyle kavrayıp ayağa kalktı. Alaycı bir tatminden güç olan sakin halim ansızın buz gibi oldu.

"Niçin oturmuyorsunuz?"

"Ama ... çok üzgünüm, ben..."

"Önemli değil. Uyum Sağlama Merkezi'nde uzun süreden beri mi çalışıyorsunuz?"

"Bu ikinci yılım."

"Aha – ve bu da ilk hastanız, öyle mi?" kendimi parmağımla gösterdim. Kızın yüzü biraz kızardı.

"Size bir şey sorabilir miyim?"

Kızın gözkapakları titredi. Acaba ondan kız arkadaşım olmasını mı isteyeceğimi sanmıştı?

"Şüphesiz."

"Nasıl oluyor da şehrin her katında gökyüzü görünüyor?"

Kız canlandı.

"Çok basit. Televizyon – uzun zaman önce ona verdikleri ad buydu, öyle değil mi? Tavanlarda ekranlar var. Dünya'nın üzerinde olan şeyleri gösteriyor – gökyüzünü, bulutları..."

"Ama hiç şüphesiz katlar bu kadar yüksek değildir" dedim. "Orada kırk katlı binalar var..."

"Bu bir aldatmaca" dedi kız, gülümseyerek. "Binaların ancak bir kısmı sahici; geri kalan tarafları bir hayal. Anlıyor musunuz?"

"Nasıl yapıldığını anladım, ama nedenini anlamadım."

"Alt katlarda yaşayan insanlar kendilerini yoksun hissetmesinler diye. Hiçbir şekilde."

"Aha" dedim. "Evet, bu zekice. Bir şey daha. Kitap satın alacağım. Konunuzla ilgili birkaç kitap önerir misiniz? Bir genel bakış...?"

"Psikoloji mi öğrenmek istiyorsunuz?" Kız şaşırmıştı.

"Hayır ama bütün bu süre boyunca neler başarılmış olduğunu bilmek istiyorum."

"Mayssen'i tavsiye ederim."

"O nedir?"

"Bir okul kitabı."

"Daha ayrıntılı bir şeyi tercih ederdim. Özetler, monografiler – her zaman kaynağa gitmek daha iyidir."

"Bu belki ... çok zor olabilir."

Nazikçe gülümsedim.

"Belki olmaz. Ne zorluğu olacak?"

"Psikoloji çok matematikleşti..."

"Ben de öyle. En azından, yüz kadar yıl önce bırakmış olduğum noktaya kadar. Daha fazlasını bilmek zorunda mıyım?"

"Ama siz bir matematikçi değilsiniz."

"Profesyonel olarak hayır, ama bu konuyu inceledim. Prometheus'ta. Epeyce boş zamanımız vardı, anlıyorsunuz ya."

Şaşırmış ve altüst olmuş olan kız, daha başka bir şey söylemedi. Bana kitap adlarının yazılı olduğu bir liste verdi. Kız gittikten sonra, çalışma masasına gittim ve çöker gibi oturdum. Uyum Sağlama Merkezi'nin görevlisi olan o kız bile... Matematik mi? Bu nasıl olabilir? Bir vahşi adam. Onlardan nefret ediyorum, diye düşündüm. Onlardan nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Kimden nefret ediyordum? Bilmiyordum. Herkesten. Evet, herkesten. Oyuna getirilmiştim. Ne yaptıklarını bilmeden beni göndermişlerdi. Geri dönmemeliydim, Venturi, Arder, Thomas gibi. Ne var ki, dönmüştüm. Onları korkutmak için, kimsenin istemediği bir vicdan azabı gibi ortalıkta dolaşmak için. İşe yaramazın biriyim, diye düşündüm. Keşke ağlayabilseydim. Arder nasıl ağlanacağını biliyordu. Gözyaşlarından utanmamam gerektiğini söylemişti. Belki doktora yalan söylemiştim. Hiç kimseye bundan bahsetmemiştim ama bunu başka birisi için yapacağımdan emin değildim. Belki yapardım. Daha sonra, Olaf için. Ne var ki, bundan tamamen emin değildim. Arder! Bizi yok etmişlerdi ve biz onlara inanmıştık, bütün bu süre boyunca Dünya'nın bizim yanımızda olduğunu, bize güvendiğini ve bizi düşündüğünü hissetmiştik.

Kimse bun'dan söz etmemişti. Apaçık olan bir şeyden neden söz etmeli?

Ayağa kalktım. Yerimde duramıyordum. Köşeden köşeye yürüdüm.

Yeter. Banyo kapısını açtım, ama yüzüme çarpacağım su yoktu. Aptalca bir fikir! Çılgınlık.

Odaya geri döndüm ve bavulumu toplamaya başladım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Öğleden sonrayı bir kitapçı dükkânında geçirdim. İçinde hiç kitap yoktu. Hemen hemen elli yıldır hiç kitap basılmamıştı. Ben ise Prometheus kütüphanesindeki mikrofilmlerden sonra, onları ne kadar hasretle beklemiştim! Şansım yoktu. Artık kitap rafları arasında rastgele dolaşmak, ciltleri elinde tartmak ve zorlu bir okuma vaat eden ağırlıklarını hissetmek mümkün değildi. Kitapçı dükkânı daha çok bir elektronik laboratuvarına benziyordu. Kitaplar, üzerlerine kayıt yapılmış kristallerdi. Bir opton yardımıyla okunabiliyordu, bu araç bir kitaba benziyordu, ama kapaklarının arasında sadece tek bir sayfa vardı. Bir dokunuşla metnin daha sonraki sayfaları sıra ile onun üzerinde ortaya çıkıyordu. Ne var ki, satış işlerine bakan robot bana optonların fazla kullanılmadığını söyledi. İnsanlar lektonları tercih ediyorlardı – lektonlar sesli olarak okuyordu ve arzu edilen herhangi bir sese, hıza ve perdeye göre ayarlanabiliyordu. Sadece bilimsel yayınlar çok sınırlı bir dağıtımları olduğu için plastikten yapılmış yapay

bir kâğıt üzerine hâlâ basılıyordu. Böylece bütün alışverişim tek bir cebe sığdı, halbuki üç yüze yakın kitap almıştım. Bir avuç kristal mısır – kitaplarım. Tarih ve sosyoloji üzerine bazı eserler, istatistik ve demografi üzerine birkaç kitap ve Uyum Sağlama Merkezi'nden gelen kızın psikoloji üzerine tavsiye etmiş olduğu şeyleri seçtim. Birkaç daha ağır matematik ders kitabı – şüphesiz cüssesi değil, sadece içeriği bakımından daha ağır. Bana hizmet eden robotun kendisi bir ansiklopediydi –bana söylediği gibi– elektronik kataloglar yoluyla yeryüzündeki bütün kitaplarının templatlarına doğrudan doğruya bağlıydı. Kural olarak, bir kitapçı dükkânında her kitabın sadece tek bir kopyası bulunuyordu ve birisi belli bir kitaba ihtiyaç duyunca, eserin içeriği bir kristalin içine kayıt ediliyordu.

Orijinaller –kristomatrisler– gözden uzaktı; onlar soluk mavi emayeli çelik levhaların arkasında saklanıyordu. Böylece bir kitap, artık ne zaman birisi onu isterse, o zaman basılıyordu. Artık kitabın tirajı, miktarı ve tükenmesi gibi sorunlar ortadan kalkmıştı. Gerçekten bu büyük bir başarıydı ama ben kitapların ortadan kalkmasına üzüldüm. Kâğıt kitapların bulunduğu sahafların olduğunu öğrenince, bir tanesini gidip buldum. Hayal kırıklığına uğradım; hiç bilimsel kitap yoktu. Kolay okunabilen kitaplar, birkaç çocuk kitabı, bazı eski dergi ciltleri.

Şu sıralarda neye peri masalı dediklerini anlamak için, kırk yıl önce basılmış olan birkaç peri masalı satın aldım (eski kitaplar için para ödemek zorunluluğu vardı) ve spor malzemeleri satan bir

mağazaya gittim. Burada uğradığım hayal kırıklığı sınırsızdı. Atletizm ancak kısmen mevcuttu. Koşmak, atlamak, sıçramak ve yüzmek vardı ama mücadele sporlarından pek eser yoktu. Artık boks yoktu, güreş dedikleri şey, saygıdeğer bir mücadele yerine itiş kakışa dönerek iyice gülünçleşmişti. Mağazanın projeksiyon odasında bir dünya şampiyonluk maçını izledim ve öfkeden çatlayacağımı sandım. Bazen de çılgın gibi gülmeye koyuldum. Serbest Amerikan judo ve jiu-jitsu hakkında sordum ama hiç kimse neden söz ettiğimi anlamadı. Futbolun, içinde sert çarpışmalar ve bedensel sakatlıklar olan bir etkinlik olduğu için, tamamen ortadan kalkmış olması anlaşılabilirdi. Hokey vardı ama oynanan şey hokey değildi! Oyunu o kadar çok şişirilmiş giysilerle oynuyorlardı ki, oyuncular dev balonlara benziyorlardı. İki takımın birbirlerine çarpmalarını izlemek eğlenceliydi fakat bu bir maç değil, bir komediydi. Dalma, evet, ama sadece dört metre yükseklikten. Hemen kendi yüzme havuzum (kendi yüzme havuzum ha!) aklıma geldi ve Clavestra'da olana ek olarak katlamalı bir atlama tahtası satın aldım. Bu bozulma betrizasyonun işiydi. Boğa güreşlerinin, horoz dövüşlerinin ve diğer kanlı gösterilerin ortadan kalkmış olması beni rahatsız etmemişti, zaten profesyonel boksa fazla bir ilgi duymuşluğum yoktu. Ne var ki, adına hâlâ spor dedikleri geride kalan ılık lapa hiç hoşuma gitmemişti. Teknolojinin sporu ele geçirmesi sadece turizm sektöründe kabul edilebilir bir durum yaratmıştı. Özellikle sualtı sporları çok gelişmişti.

Dalma için çeşitli araçlara baktım: bir gölün dibinde gezmek için küçük elektrikli torpidolar, hız botları, sıkıştırılmış bir hava yastığı üzerinde hareket eden hidrofoiller, küçük su gliderleri, her şey kazalara karşı özel güvenlik araçlarıyla donatılmıştı.

Oldukça popüler olan yarışları spordan saymıyordum; ortada ne at vardı ne de araba – uzaktan kumandalı araçlar birbirleriyle yarışıyordu ve bunların üzerine bahisler konabiliyordu. Rekabet önemini kaybetmişti. Bir insanın fiziksel yeteneğinin sınırlarına ulaşılmış olduğu ve mevcut rekorların ancak anormal bir insan, güç veya hız açısından bir hilkat garibesi tarafından kırılabileceği bana açıklanmıştı. Mantık açısından bunu kabul etmek zorunda kalmıştım, yok olmaktan kurtulmuş olan atletik disiplinlerin genel popülaritesi övgüye layıktı; yine de, üç saatlik bir dolaşmadan sonra oradan moral bozukluğu içinde ayrıldım.

Seçmiş olduğum jimnastik malzemesinin Clavestra'ya gönderilmesini istedim. Biraz düşündükten sonra, hız botunu almamaya karar verdim; kendime bir yat satın almak istedim, ama doğru dürüst bir şey yoktu, yani gerçek yelkenleri ve işler omurgaları olan biri, sadece aşırı bir denge garanti eden bazı zavallı tekneler vardı ki, onlarla yelken açmanın nasıl hoşa gideceğini anlamak mümkün değildi.

Otele geri dönüşe geçtiğim zaman akşam olmuştu. Kabarık kırmızımsı bulutlar batı yönünden ilerliyordu, güneş artık batmıştı, ay ise yeni hilal olarak yükseliyordu ve tepede başka bir şey parlıyordu – çok büyük bir uydu. Binaların üzerinde uçan maki-

neler kaynaşıyordu. Yayaların sayısı azalmış, ama gliderlerinki artmıştı ve yarıkların içinde yer alan, ne işe yaradıklarını hâlâ öğrenemediğim o ışıklar ortaya çıkmış sokakları yol yol aydınlatıyordu. Dönüş için farklı bir yol seçtim ve önüme geniş bir bahçe çıktı. İlk önce onun Terminal parkı olduğunu sandım, fakat havalimanının cam dağı, daha kuzeyde, şehrin daha yüksek kısmında parlıyordu.

Manzara olağanüstüydü, sadece sokak ışıklarıyla delinen karanlık her yeri kapsasa bile, Terminal'in üst katları karla kaplı Alp dorukları gibi parlıyordu.

Park kalabalıktı. Birçok yeni ağaç türü, özellikle palmiyeler, çiçek açmış dikensiz kaktüsler; tenha bir köşede iki yüz yaşında olması gereken bir kestane ağacı buldum. Benim gibi üç adam gövdesini kucaklayamazdı. Küçük bir sıranın üzerine oturdum ve bir müddet gökyüzünü seyrettim. Yıldızlar ne kadar zararsız, ne kadar dostça gözüküyordu, Dünya'yı onlardan koruyan atmosferin görülmez akıntıları içinde göz kırpıyor ve parlıyordu. Yıllardan beri ilk kez onları "küçük yıldızlar" olarak düşündüm. Yukarıdayken, hiç kimse bu şekilde konuşmazdı – onun delirdiğini düşünürdük. Küçük yıldızlar, evet, karınları aç küçük yıldızlar. Artık tamamen karanlık olan ağaçların üzerinde, uzakta havai fişekler patladı ve ansızın şaşırtıcı bir gerçeklikle, Arcturus'u, dişlerim soğuktan birbirine vururken üzerinde uçmuş olduğum o ateş dağlarını gördüm, o sırada soğutma cihazımın eriyen buzları giysimin üzerine pas kırmızısı olarak akıyordu. Bir korona sifonuyla örnekler

topluyordum, bir kulağını, rotasyonda bir kayıp var mı diye, kompresörlerin sesindeydi, zira tek bir saniyelik bir arıza, onların sıkışması, zırhımı, aletlerimi ve beni görünmez bir buhar kabarcığına çevirecekti. Kor gibi kızarmış bir tabağa düşen bir su damlasının ortadan kaybolması, o şartlar altında bir adamın buharlaşmasından daha uzun zaman alır.

Kestane ağacının çiçek açma mevsimi hemen hemen geçmişti. Onların kokusunu hiçbir zaman pek sevmemiştim, ama şu anda bana geçmiş günleri hatırlatıyordu. Çalıların üzerinde havai fişeklerin parıltısı dalgalar şeklinde gelip gidiyordu, bir gürültü yükseldi, orkestralar birbirine karışıyordu, her birkaç saniyede, bir gösteriye katılmış kişilerin, belki teleferikteki yolcuların hep birlikte haykırışları rüzgârla taşınarak geri dönüyordu. Buna rağmen benim köşem sakinliğini koruyordu.

Derken uzun ve karanlık bir şekil bir yan patikadan ortaya çıktı. Yapraklar tamamen grileşmemişti ve ben çok yavaş yürüyen, ayağını yerden çok az kaldırarak her seferinde tek bir adım atan bu kişinin yüzünü ancak birkaç metre ötemde durduğu sırada gördüm. Elleri huni şeklindeki şişkinliklerin içine sokulmuştu, bunlardan siyah küçük yastıklarla sonuçlanan iki ince çubuk çıkıyordu. Adam bunlara yaslanmıştı, bir felçli gibi değil ama çok güçsüz birisi gibi. Ne bana ne de başka bir şeye bakıyordu – kahkahalar, haykırışlar, müzik, havai fişekler sanki onun için mevcut değildi. Belki bir dakika kadar, güçlükle nefes alarak ayakta durdu ve ben adamın yüzünü havai fişeklerinin

yanıp sönen ışıkları arasında gördüm. O kadar yaşlı bir yüz idi ki, yıllar bütün ifadeyi silmişti, sadece kemiği saran deri kalmıştı. Adam o tuhaf koltuk değneklerini veya suni bacakları ileriye atıp tekrar yürümeye başlayacağı sırada, onlardan biri kaydı; oturduğum yerden ona yardım etmek için sıçrayarak kalktım ama o benden önce dengesini bulmuştu. Adam benden bir baş daha kısaydı, yine de çağdaşlarına göre uzun boylu sayılabilirdi; bana parıldayan gözlerle baktı.

"Özür dilerim" diye mırıldandım. Uzaklaşmak istiyordum, ama kaldım; gözleriyle verdiği emri anladım.

"Sizi bir yerlerde gördüm. Ama nerede?" dedi, hayret uyandıracak kadar güçlü bir sesle.

"Sanmam," diye yanıtladım, başımı iki yana sallayarak. "Daha dün döndüm ... çok uzun bir yolculuktan."

"Nereden...?"

"Fommalhaut'tan."

Adamın gözleri parladı.

"Arder! Tom Arder!"

"Hayır" dedim. "Ama onunla birlikteydim."

"Ya o?"

"O kayboldu."

Güçlükle nefes alıyordu.

"Yardım edin ... oturayım."

Omuzlarından tuttum. Kaygan siyah kumaşın altında sadece kemikler vardı. Onu yavaşça sıraya oturttum. Yanında ayakta durdum.

"Siz de ... oturun."

Oturdum. Hâlâ güçlükle nefes alıyordu, gözleri yarı kapanıktı.

"Önemli değil heyecan," diye fısıldadı. Bir müddet sonra gözlerini açtı. "Ben Roemer'im," dedi, kısaca.

Nefesim kesildi.

"Ne? Bu mümkün olabilir mi? ... siz ... siz...? Kaç yaş...?"

"Yüz otuz dört" dedi, alaycı bir şekilde, "O zaman, ben ... yedi yaşındaydım."

Onu hatırladım. Bizi babasıyla birlikte ziyaret etmişti. Adam, parlak bir matematikçi, uçuşumuzun dayandığı teorinin yaratıcısı olan Geonides'in asistanıydı. Arder oğlana çok büyük deney odasını, santrifüjleri göstermişti. Hafızamda o şekliyle kalmıştı, alev gibi canlı, babasının siyah gözlerine sahip yedi yaşında biri olarak. Arder, küçük çocuk içerisinde oturmakta olduğum yerçekimi odasını daha iyi görebilsin diye, onu havaya kaldırmıştı.

İkimiz de sessiz kaldık. Bu karşılaşmada akla sığmaz bir şey vardı. Karanlığın içinden şiddetli bir açgözlülükle bu çok yaşlı yüze baktım ve boğazımda bir tıkanma hissettim. Cebimden bir sigara çıkarmak istedim ama parmaklarım öylesine titriyordu ki, onu bulamadım.

"Arder'e ne oldu?" diye sordu.

Ona anlattım.

"Hiçbir şey bulamadınız, öyle mi?"

"Hayır... Bulunacak bir şey yoktur ... bilirsiniz."

"Sizi o zannettim..."

"Anlıyorum. Boyum ve diğer şeyler" dedim.

"Evet. Şu anda kaç yaşındasınız? Biyolojik olarak, yani."

"Kırk."

"Ben de olabilirdim..." diye mırıldandı.

Ne düşündüğünü anladım.

"Pişman olmayın" dedim, kesin bir şekilde. "Pişman olmamalısınız. Tek bir şey için bile pişmanlık duymamalısınız, anlıyor musunuz?"

İlk defa bakışlarını yüzüme kaldırdı.

"Niçin?"

"Çünkü benim için burada yapacak bir şey yok" dedim. "Kimsenin bana ihtiyacı yok. Benim de ...hiç kimseye."

Beni duymamış gibiydi.

"Adınız nedir?"

"Bregg. Hal Bregg."

"Bregg" diye tekrarladı. "Bregg hatırlamıyorum. Orada mıydınız?"

"Evet. Apprenous'da, kalkıştan önceki son ayda babanız Geonides'in yapmış olduğu düzeltmeleri getirdiği zaman... Koyu renkli tozlar için kırılma katsayılarının çok düşük olduğu ortaya çıkmıştı... Bunun sizin için bir anlamı var mı?" Kararsız bir şekilde sözümü yarıda kesti.

"Var. Şüphesiz" diye yanıtladı, üzerine basarak. "Babam. Şüphesiz. Apprenous'da mı? Fakat siz orada ne yapıyordunuz? Neredeydiniz?"

"Yerçekimi odasında, Janssen'inkinde. Siz o sırada oradaydınız, Arder sizi içeriye getirdi, siz platformun üzerinde yüksekte durup bana kırk g vermelerini izlediniz. Dışarıya tırmandığım za-

man, burnum kanıyordu. Siz bana mendilinizi verdiniz."

"Ah! O siz miydiniz?"

"Evet."

"Fakat odadaki o kişinin koyu renk saçı olduğunu sanıyordum."

"Evet. Saçım açık renk değil. Gri renk. Sadece şu anda karanlıkta iyi göremiyorsunuz."

İlkinden daha uzun bir sessizlik oldu.

"Sanırım bir profesörsünüz" dedim, bir şey söylemiş olmak için.

"İdim. Şimdi ise ... hiçbir şey. Yirmi üç yıldır. Hiçbir şey." Ve bir kere daha çok yavaşça tekrarladı, "Hiçbir şey."

"Bugün bazı kitaplar aldım, onların arasında Roemer'in topolojisi vardı. Bu siz misiniz yoksa babanız mı?"

"Ben. Siz bir matematikçi misiniz?"

Bana, sanki artan bir ilgiyle baktı.

"Hayır" dedim, "ama çok boş vaktim vardı...orada. Her birimiz canının istediği şeyi yaptı. Matematik bana çok yardımcı oldu."

"Nasıl anladınız?"

"Bir sürü mikrofilmimiz vardı: Kurgu, romanlar, ne isterseniz. Üç yüz bin kitabımız olduğunu biliyor musunuz? Babanız Arder'e matematik kısmının bir araya getirilmesinde yardım etmişti."

"Bunu biliyorum."

"İlk başta, bunu bir ... oyalanma olarak gördük. Vakit öldürmek için. Fakat birkaç ay sonra Dünya ile tamamen bağımız kopunca ve orada asılı

kalmışken –yıldızlara kıyasla hareketsiz görünüyorduk– o zaman, anlıyorsunuz değil mi, Peter adlı birinin sinirli bir şekilde sigarasını içmesini ve Lucy'nin gelip gelmeyeceği konusunda endişelenmesini ve kızın içeriye gelerek eldivenlerini kıvırmasını okumak, ilk önce bir budala gibi gülmemize neden oluyordu, sonra da kan beynimize çıkıyordu. Başka bir deyişle, kimse ona el sürmüyordu."

"Sonra matematik mi?"

"Hayır. Hemen değil. İlk önce yabancı dil öğrenmeye kalktım ve en sonuna kadar bunu sürdürdüm, bu işi boş yere yapmış olabileceğimi bildiğim halde, zira geri döndüğüm zaman bazıları ortadan kalkmış lehçeler olabilirdi. Fakat Gimma –ve özellikle Thurber– beni fizik öğrenmeye teşvik etti. Bunun yararlı olabileceğini söylediler. Arder ve Olaf Staave ile birlikte buna giriştim, ama üçümüz de bilim adamı değildik..."

"Diplomanız vardı."

"Evet, bilgi teorisi ve uzay yolculuğu dallarında bilim uzmanlığı derecesi ve nükleer mühendislikten bir diploma ama bütün bunlar deneyseldi, teorik değil. Mühendislerin nasıl matematik öğrendiklerini bilirsiniz. Böylece daha sonra fizik. Fakat daha fazla bir şey istiyordum – kendime ait bir şey Ve sonunda soyut matematik. Hiçbir zaman fazla bir matematik yeteneğim olmamıştı. Hiç. Sebattan başka bir şeyim yoktu."

"Evet" dedi yavaşça. "Uçabilmek için buna sahip olmak gerekir."

"Özellikle seferin bir üyesi olmak için" diye ekledim. "Matematiğin niçin böyle bir etkisi olduğunu biliyor musunuz? Bunu ancak orada anladım. Çünkü matematik her şeyin üzerinde. Abel ve Kronecker'in eserleri dört yüz yıl önce olduğu kadar günümüzde de geçerli ve her zaman da öyle olacak. Yeni yollar ortaya çıkıyor ama eskiler devam ediyor. Sıkışıklık olmuyor. Orada ... orada sonsuzluk var. Sadece matematik ondan korkmuyor. Yukarıdayken onun ne kadar kesin olduğunu anladım. Ve de güçlü. Onun gibisi yoktu. Uğraşmam gerektiği gerçeği de yararlıydı. Köle gibi çalıştım ve uyuyamadığım vakit, o gün öğrenmiş olduğum şeyleri aklımdan geçirirdim."

"İlginç" dedi. Fakat sesi ilgisizdi. Beni dinleyip dinlemediğini bile bilmiyordum. Parkın gerisinde kırmızı ve yeşil ışıklı ateş sütunların her ortaya çıkışında neşeli çığlıklar onlara eşlik ediyordu. Ağaçların altında oturduğumuz yer ise karanlıktı. Sustum ama sessizlik katlanılmazdı.

"Hayatta kalmama yardımcı oldu" dedim. "Büyük sayılar teorisi... Mirea ile Averin'in Cantor'un mirasıyla yaptıkları şeyler, biliyorsunuz. Sonsuz ve sonluluğu aşan nitelikler kullanan işlemler, küçük artış serileri, güçlü... harikaydı. Bunun için harcadığım vakti, sanki dünmüş gibi hatırlıyorum."

"Sandığınız kadar yararsız değil" diye mırıldandı. Demek dinliyordu. "Igalli'nin çalışmalarını duymadınız sanırım?"

"Hayır, nedir?"

"Kesintili karşı kutup teorisi."

"Karşı kutupla ilgili bir şey bilmiyorum. Nedir o?"

"Retronihilazyon. Parastatik burada ortaya çıktı."

"Bu terimleri hiç duymadım."

"Çok tabii, çünkü altmış yıl önce meydana çıktı. Fakat bu gravitolojinin sadece başlangıcıydı."

"Biraz ders çalışmam gerektiğini görebiliyorum" dedim. "Gravitoloji – bu yerçekimi teorisi mi?"

"Daha da fazlası. Sadece matematik kullanılarak açıklanabilir. Apppiano ve Froom'u hiç incelediniz mi?"

"Evet."

"O halde zorluk çekmeyeceksiniz. Bunlar, n–boyutlu, izafi ve dejenere serilerin metajen türevleridir."

"Ne diyorsunuz? Skriabin, sapmanın dışında başka metajen olmadığını ispatlamamış mıydı?"

"Evet. Çok şık bir ispat. Fakat bu, gördüğünüz gibi, sürekliliğin ötesinde."

"Olamaz! O zaman bu fakat bu yepyeni bir dünya açmış olmalı! "

"Evet" dedi alaycı bir şekilde.

"Mianiskowski'nin bir makalesini hatırlıyorum..." diye başladım.

"Oh, onun pek bir ilgisi yok. Olsa olsa, yönünde bir benzerlik var."

"Bütün bu süre boyunca yapılmış olanlara yetişmek çok vaktimi alır mı?" diye sordum.

Bir an için sustu.

"Ne işinize yarayacak?"

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Artık uçmayacaksınız, değil mi?"

"Uçmayacağım" dedim. "Çok yaşlıyım. O çeşit bir hıza dayanamam ... zaten ... artık uçmak istemiyorum."

Bu sözlerden sonra artık bir daha konuşmadık. Matematik üzerinde konuşurken beni saran o beklenmedik ferahlık birden kaybolmuştu ve adamın yanı başında vücudumun ağırlığını ve gereksiz iriliğini hissederek oturdum. Matematiğin dışında birbirimize söyleyecek bir şeyimiz yoktu ve ikimiz de bunu biliyorduk. Derken matematiğin yolculuk sırasında oynamış olduğu önemli rolü anlatış heyecanımın bir aldatmaca olduğu fikri aklıma geldi. Nebulaların boşluklarında sonsuzluğun teorik çalışmalarıyla ilgilenen bir pilotun alçakgönüllülüğü ve ciddi kahramanlığıyla kendimi kandırıyordum. Sahtekârlık. Aslında bu neydi? Eğer aylarca denizde sürüklenen bir kazazede, aklını kaçırmamak için salını meydana getiren odun liflerini binlerce defa saymış olsaydı, karaya ulaştığı zaman, bununla övünmesi mi gerekiyordu? Yani sağ kalmaya azmetmiş olduğu için mi? Ne önemi vardı? Kimin umurundaydı? O on yıl boyunca zavallı beynimi nasıl doldurmuş olduğum niçin birisinin ilgisini çeksindi ve bu midemi nasıl doldurmuş olduğumdan niçin daha önemliydi? Sessiz kahramanı oynamaktan vazgeçmeliyim, diye düşündüm. Onun gibi olduğum zaman bunu yapmak için kendime izin verebilirim. Geleceği düşünmek zorundaydım.

"Kalkmama yardım edin" dedi bir fısıltıyla.

Onu sokakta duran bir glidere götürdüm. Çok yavaş yürüdük. Çalıların arasında ışık olduğu yer-

lerde insanlar bizi gözleriyle izliyorlardı. Glidere binmeden önce vedalaşmak için bana döndü. Ne o ne de ben söyleyecek bir şey bulabildik. Sopalardan birinin bir kılıç gibi çıktığı eliyle anlaşılmaz bir işaret yaptı, başını salladı ve içeriye girdi; koyu renkli araç gürültüsüzce harekete geçti. Siyah glider diğerlerinin akıntısı içinde kaybolunca kadar kollarım iki yanıma sarkık olarak ayakta durdum. Ellerimi cebime soktum ve içimizden hangimizin daha iyi bir seçim yapmış olduğu sorusuna bir yanıt bulamadan oradan ayrıldım.

Geride bırakmış olduğum şehirden hiçbir şeyin, taş üzerinde taşın kalmaması iyi bir şeydi. Sanki o zaman başka bir Dünya'da, başka insanların arasında yaşamıştım; o başlamış ve bitmişti, bir daha geri gelmeyecek şekilde, bu ise yeniydi. Hiçbir kalıntı, hiçbir yıkıntı biyolojik yaşımı ortaya çıkaramazdı; doğaya bu kadar aykırı olan, Dünya ölçülerine göre hesaplanmış o yaşı unutabilirdim – ta ki o inanılmaz rastlantı beni bir insanla, en son küçük bir çocukken görmüş olduğum biriyle, karşılaştırıncaya kadar. Onun yanında oturduğum, bir mumyanınkine benzeyen kuru ellerine ve yüzüne baktığım sırada, suçluluk duymuştum ve adamın da bunun farkında olduğunu biliyordum. Ne kadar inanılmaz bir rastlantı, diye tekrarlayıp durdum anlamsızca, sonunda onun da bu aynı yere beni çekmiş olan şey tarafından çekilmiş olabileceğini kavradım: Zira o yerde ikimizden de yaşlı olan o kestane ağacı büyümekteydi. İnsan ömrünü ne kadar uzatmış olacakları hakkında bir fikrim yoktu, fakat Roemer'in yaşının

olağanüstü bir şey olduğunu görebiliyordum: Kendi kuşağının sonuncusu veya sonunculardan birisi olmalıydı. Eğer Dünya'yı terk etmemiş olsaydım, şu anda sağ olmayacaktım, diye düşündüm ve ilk defa seferimizin diğer –beklenmedik– yüzünü gördüm: Hileyi, diğerlerine oynamış olduğum zalim oyunu. Nereye gittiğimi bilmeden yürüdüm. Etrafımda gürültülü bir kalabalık vardı, yayaların bir akıntısı beni içine alıp sürükledi – derken durdum, birden kendime gelmiştim.

Çevremde tarife sığmaz bir gürültü vardı; birbirine karışan haykırışların ve müziğin ortasında havai fişekler gökyüzünde patlıyor ve renkli çiçek buketleri gibi yüksekte asılı kalıyordu, yakınlardaki ağaçların tepelerine yanan küreler düşüyordu. Belli aralıklarla çok sayıda sesin keskin gürültüsü, kahkahayla karışık korku feryatları geliyordu, sanki yakınlarda bir teleferik vardı, ama boş yere direkler için bakındım. Parkın ortasında kuleleri ve mazgallarıyla büyük bir bina duruyordu, sanki ortaçağdan taşınmış bir şato gibiydi; çatısını yalayıp geçen neon ışıklarının soğuk alevleri her birkaç saniyede bir MERLİN'İN SARAYI kelimelerini yazıyordu. Beni buraya getiren kalabalık kenara, bir pavilyonun koyu kırmızı duvarına doğru ilerledi, burası pencere yerine içten içe yanan gözleriyle ve büyük, çarpık ve diş dolu ağzıyla insan yüzüne benzeyen olağanüstü bir yapıydı. Ağız bir sonraki insan lokmasını yutmak için açıldı, etrafındaki insanlar neşe içersindeydi; ağız her seferinde aynı miktarı yiyordu – altı kişi. İlk başta niyetim kalaba-

lıktan çıkmak ve oradan ayrılmaktı; ama bu kolay olmayacaktı ve bunun yanı sıra, gidecek bir yerim yoktu, birden aklıma akşamın geri kalan kısmını geçirme şekilleri arasında bunun, bilinmeyenin en kötüsü olmayacağı fikri geldi. Görünüşe göre tek başına olan sadece bendim –genellikle çiftler, kız ve oğlanlar, kadın ve erkekler, ikişer ikişer sıralanmışlardı– sıram gelince, çok iri dişlerin beyaz parlaklığı ve esrarlı boğazın açılmış koyu kırmızı karanlığı bunun işaretini vermişti, kendimi bir açmazda buldum, çünkü tamamlanmış olan altılıya katılıp katılamıyacağımı bilmiyordum. Son dakikada bir kadın –herkesten daha şatafatlı giyinmiş koyu renk saçlı genç bir adamla birlikte duruyordu– benim yerime karar verdi: Kadın elimden yakaladı ve fazla törene gerek duymadan beni de içeriye çekti.

Etraf hemen hemen tamamen karardı; bilinmeyen kadının ılık ve güçlü elini hissediyordum, zemin hareket etti, ışık yeniden yandı ve kendimizi geniş bir mağarada bulduk. Son bir düzine kadar basamak, serpiştirilmiş çakıl taşlarının üzerinden, parçalanmış taş yığınlarının arasından, yukarıya çıkıyordu. Bilinmeyen kadın elimi bıraktı – teker teker, mağaranın dar kapısından başımızı eğerek çıktık.

Kendimi bir sürprize hazırlamış olduğum halde, ağzım açık kaldı. Kendimizi büyük bir ırmağın geniş kumlu kıyısında, tropikal bir güneşin yakıcı ışıkları altında bulduk. Irmağın karşı kıyısı sık bir ormanla kaplıydı. Durgun sulara kayıklar, daha doğrusu ağaçtan oyulmuş kanolar bağlanmıştı; çok

uzun boylu çıplak zenciler, tebeşir beyazı dövmelerle kaplanmış vücutları yağla parlayarak, hazır ol vaziyetinde kımıldamadan duruyorlardı; her biri küreğiyle kayığın kenarına dayanmıştı. Arkalarında kahverengimsi-yeşil ırmak tembel tembel akıyordu.

Kayıklardan biri tam o sırada dolu olarak ayrılıyordu; zenci tayfalar küreklerinin darbeleri ve korkutucu çığlıklarla çamurun içine kütükler gibi yarı yarıya batmış yatan timsahları dağıtıyorlardı, hayvanlar daha derin sulara kayarken geriye döndüler ve sıra sıra dişlerin dizili olduğu çenelerini gevşekçe açıp kapadılar. Yedimiz birden dik yamaçtan aşağıya indik; ilk dördümüz bir sonraki kayığa bindi. Zenciler gözle görünebilen bir gayretle küreklerini kıyıya dayadılar ve dengesi bozuk kayığı o kadar hızla iteledi'er ki, kayık olduğu yerde döndü; ben geride kaldım, önümde sadece buradaki varlığımı borçlu olduğum çift vardı ve yolculuk başlamak üzereydi; çünkü sıradaki kayık ortaya çıkmıştı, uzunluğu on metre kadardı. Zenci kürekçiler bize seslendiler ve akıntıyla mücadele ederek ustaca yanaştılar. Kayığın çürümekte olan iç kısmına atladık ve yanık odun kokan bir toz bulutu havaya kalktı. Şatafatlı giysiler içindeki genç adam –bir kaplan derisi, ama aslında bu bir giysiydi, çünkü yırtıcı hayvana ait kafatasının üst tarafı omuzundan sarkıyordu ve bir başlık olarak kullanılabilirdi– arkadaşının oturmasına yardım etti. Ben onların karşısına oturdum. Yol almaya başlamıştık, birkaç dakika önce, vakit gece yarısı idi ve ben parkın içindeydim, ama artık bundan o kadar

emin değildim. Kayığın sivri burnunda duran uzun boylu zenci, birkaç saniye aralıklarla vahşi çığlıklar atıyor, iki sıra halindeki parlak sırtlar eğiliyor, kürekler suya küçük ve sert darbelerle vuruyor ve kuma sürünen kayık kayıp gidiyordu, derken ansızın ırmağın ana koluna girdik.

Suyun, çamurun ve kayığın iki tarafından geçen çürümüş bitkilerin ağır ve sıcak kokusunu alıyordum. Kayık suyun ancak bir karış kadar üzerindeydi. Irmak genişledi; yanmış gibi grimsi-yeşil renkli çalıların yanından geçtik; canlanmış kütüklere benzeyen timsahlar güneşin altında yanan kumsallardan arada sırada bir şapırtı sesiyle kayıyordu; bir tanesi, uzun kafası suyun üzerinde, epeyce bir süre kayığın kıç tarafında yol aldı; su yavaş yavaş patlak gözlerini örtmeye başladı ve sonra ortada sadece, bir ırmak taşı gibi koyu renkli, kahverengi suyu bölerek hızla yol alan burnu kaldı. Irmağın içindeki çıkıntılar, su gömülmüş engellerin üzerinden akarken, zenci kürekçilerin ritmik bir şekilde sallanan sırtlarının arasından görülebiliyordu – o zaman baş tarafta duran adam keskin bir çığlık atıyor, kayığın bir yanındaki kürekler suya daha kuvvetle vurmaya başlıyor ve kayık dönüyordu. Zenciler küreklerinin üzerine abandıkları sırada, çıkardıkları kısa homurtuların ne zaman anlatılmaz derecede kederli ve durmaksızın tekrarlanan bir şarkıya dönüşmüş olduğunu söylemek zordu. Giderek bir şikâyete dönüşen bu öfkeli çığlığın korosunu ise suyun kürekleре çarpan sesi meydana getiriyordu. Böylece yol aldık, sanki gerçekten Afrika'nın kalbine taşın-

mıştık, gri-yeşil vahşi yerlerin ortasında muazzam bir ırmağın üzerindeydik. Balta girmemiş ormanın kalın duvarı sonunda geriledi ve bunaltıcı havanın parıldayan kitlesi içinde kayboldu; zenci dümenci tempoyu arttırdı; uzak çayırlarda antiloplar otluyordu; bir yerde bir zürafa sürüsü bir toz bulutu kaldırarak geçti, yavaştan bir koşu tutturmuşlardı– derken karşımda oturan kadının bakışını farkettim ve ona baktım.

Kadının güzelliği beni şaşırttı. Daha önceden onun çekici olduğunu hissetmiştim, fakat bu sadece geçici bir izlenimdi ve dikkatimi çekmemişti. Şu anda kadına aynı hataya yeniden düşmeyecek kadar yakındım: Kadın güzelden de öteydi, şahaneydi. Bakır rengi parıltılı koyu renk saçları, beyaz ve tarif edilemez derecede sakin bir yüzü ve karanlık, hareketsiz dudakları vardı. Beni büyülemişti. Bir kadın olarak değil – daha çok güneşin altındaki bu geniş ve sessiz manzaranın beni etkilemesi gibi. Bu kadının güzelliği beni her zaman biraz korkutan o mükemmelliğe sahipti. Bunun nedeni belki Dünya'da bu konuda deneyimimin çok az, uzayda ise çok fazla düşünmüş olmamdı. Her neyse, karşımda sıradan ölümlülerinkinden farklı bir topraktan yaratılmış gibi görünen o kadınlardan biri vardı, her ne kadar bu muhteşem hayat sadece bazı hatların bir araya gelmesinden meydana gelmiş ve tamamen yüzeysel ise de – ama kim, ona bakarken, bunu düşünürdü? Kadın gülümsedi ama sadece gözleriyle; dudaklarında küçümseyen bir kayıtsızlık vardı. Bana karşı değil – belki kendi düşüncelerine karşı.

Kadının arkadaşı bir girintiye konmuş bir tahtanın üzerinde oturuyordu; sol elini kenardan gevşekçe sarkıtmıştı, böylece parmakları suya değiyordu ama adam ne o yöne ne de çevresinde açılan vahşi Afrika panoramasına bakıyordu; sadece bir dişçinin bekleme odasındaymış gibi, tamamen sıkılmış bir şekilde oturuyordu.

Önümüze, bütün ırmağın içine serpiştirilmiş gri kayalar çıktı. Dümenci, sanki küfrediyormuş gibi, derin ve güçlü bir sesle bağırmaya başladı; zenciler kürekleriyle şiddetli bir şekilde vurdular, kayalar dalmakta olan su aygırlarına dönüşünce, kayık hızlandı; kalın derili hayvanların sürüsü geride kaldı, küreklerin ritmik şıpırtısının, kürekçilerin boğuk ve ağır şarkısının yanı sıra kaynağı belli olmayan boğuk bir uğultu duyulabiliyordu. Uzakta, ırmağın hızla dikleşen yamaçların arasında kaybolduğu o yerde, iki adet çok büyük gökkuşağı gördüm, bunlar birbirlerine doğru bir zafer takı gibi eğilmişlerdi.

"Age! Annai! Annaai! Agee!" diye bağırdı dümenci, bütün gücüyle. Zenciler hızlarını arttırdılar, kayık sanki kanatlanmış gibi uçtu; kadın, bakışlarını çevirmeden elini uzattı ve arkadaşının elini aradı.

Dümenci çılgın gibi haykırdı. Kano inanılmaz bir hızla ilerliyordu. Ön tarafı havaya kalktı, biz çok büyük ve hareketsizmiş gibi görünen bir dalganın tepesinden indik ve sıra halinde dizili, çılgın gibi çalışan, zencilerin sırtlarının arasından ırmağın büyük bir kıvrım yaptığını gördüm; ansızın kararan sular yolumuzu kesen kayalıklara çarptı. Akıntı ikiye ayrıldı; biz sağdan ilerledik, burada sular artan

şekilde beyaz köpüklü dalgalar olarak yükseliyordu, bu arada ırmağın sol kolu sanki bıçakla kesilmiş gibi ortadan kaybolmuştu, sadece şiddetli bir gürültü ve dönen sis sütunları o kayaların arkasında bir şelalenin gizlendiğini gösteriyordu. Ondan kendimizi kurtardık ve ırmağın diğer koluna ulaştık ama burası da sakin değildi. Kano artık siyah kayaların arasında bir at gibi inip çıkıyordu, bu kayaların her biri gürleyen suyun yüksek duvarlarına set çekiyordu; ırmak daraldı, kayığın sağ tarafında oturan zenciler kürek çekmeyi bıraktılar ve küreklerinin yassı saplarını göğüslerine bastırdılar; daha sonra vücutlarından çıkan tok gürültüden gücü anlaşılan bir darbeyle, kayık kayaya çarpıp sekti ve akıntının ortasına ulaştı. Ön tarafı havaya kalktı, onun üzerinde ayakta duran dümenci bir mucize eseri dengesini koruyabildi; kano bir zemberek gibi sarsılarak hızla aşağıya doğru inerken, kayalardan sıçrayan suyun soğukluğunu hissettim. Şelaleden inişimiz çok korkunçtu. Her iki yanımızdan da siyah kayalar sudan uçuşan yeleleriyle hızla geçiyordu; kano, zaman zaman kayalardan kürekler vasıtasıyla uzakta tutularak ve bu hareketin yansımasıyla sarsılarak, beyaz köpüğün içinde serbest bırakılmış bir ok gibi, çok hızlı akan suyun boğazından içeriye daldı. Başımı yukarıya kaldırdım ve çınarların dallarla taçlanan tepelerinde küçük maymunların koşuşturduğunu gördüm. Bir sonraki sarsıntı o kadar güçlüydü ki, kayığın kenarlarına yapışmak zorunda kaldım, yukarıya doğru bir yükselme ve her iki yandan sular gürültüyle üzerimize geldi, bu yüzden bir anda

baştan ayağa ıslandık, daha da dik bir açıdan inmeye başladık – düşüyorduk, kıyıdaki kayalar sivri kanatların karmaşası içinde çok büyük kuş heykelleri gibi yanımızdan geçip gitti, gökgürültüsü, gökgürültüsü. Gökyüzüne karşı, kürekçilerin sanki bir felaketin bekçileri gibi, gergin siluetleri – yolu ikiye bölen bir taş sütuna doğru yöneldik ve bunun önünde siyah bir su anaforu dönüp duruyordu. Engele doğru uçtuk, bir kadın çığlığı işittim. Zenciler çılgınca bir umutsuzluk içinde mücadele ediyorlardı ve dümenci kollarını kaldırdı; adamın dudaklarının bir haykırışla kocaman açıldığını gördüm, ama bir ses duymadım. Adam kayığın burnunda zıpladı, kano yan yan gitti, geri seken bir dalga bizi tuttu, bir an için yerimizde durduk, sonra sanki küreklerin gayreti hiçbir işe yaramazmış gibi, kayık geldiği yöne döndü ve gittikçe daha hızla geri geri gitmeye başladı.

Bir saniye içinde zenciler, küreklerini atıp ortadan kayboldular; hiç tereddüt etmeksizin kayığın iki yanından suya atlamışlardı. Ölümcül atlayışı son yapan kişi dümenci oldu.

Kadın ikinci defa çığlık attı, arkadaşı ayaklarını kayığın karşı kenarına bastırıyordu, kadın ona sarılmıştı; ben ise kendimden geçmiş bir şekilde hızla dökülen suyun ve gürleyen gökkuşaklarının manzarasını seyrediyordum. Kayık bir şeye çarptı, bir çığlık, keskin bir çığlık...

Aşağıya doğru hızla akarak bizi taşıyan selin hemen üzerinde bir ağaç, bir orman devi, karşıdan karşıya uzanmıştı; bir çeşit köprü meydana getir-

mek üzere oraya düşmüştü. Adam ile kadın kayığın dibine çöktüler. Çok kısa bir süre için, aynı şeyi yapıp yapmamakta tereddüt ettim. Biliyordum ki her şey –zenciler, hızlı akıntılardan geçiş, Afrika şelalesi– sadece hayret uyandırıcı bir göz aldatmacasıydı ama kayığın burnu devasa ağacın ıslak reçineli gövdesinin altından kayıp geçerken, hiç kımıldamadan oturmak elimde değildi. Kendimi yere attım ama aynı zamanda bir elimi havaya kaldırdım. Elim ağacın gövdesine dokunmadan onun içinden geçip gitti; beklediğim gibi hiçbir şey hissetmedim fakat buna rağmen, felaketten mucizevi bir şekilde kurtulmuş olduğumuz aldatmacası hiç bozulmadan devam etti.

Hepsi bu kadar değildi; bir sonraki dalgayla kayık kıçının üzerine kalktı; çok büyük bir dalga bizi yakaladı ve döndürdü, bundan sonraki birkaç saniye içinde kano daireler çizmeye başlayarak girdabın ortasına doğru yöneldi. Eğer kadın haykırmış olsa bile bunu duymadım, bir şey duyacak halde değildim; çarpmayı ve kayığın parçalanmasını bütün vücudumla hissettim, kulaklarım sanki şelalenin uğultusuyla sağırlaşmıştı. Kano yukarıya doğru büyük bir güçle fırlatıldı ve kayaların arasına sıkıştı. Adam ile kadın köpük kaplı bir kayaya sıçradılar, güçlükle tırmandılar, ben de arkalarından gittim.

Kendimizi köpüklü beyazlığın iki kenarı arasında bir çıkıntının üzerinde bulduk. Sağ kıyı oldukça uzaktı, solda kaya çatlaklarına takılmış bir asma köprü, o cehennemi kazanın derinliklerine dökülen dalgaların üzerinde bir çeşit yükseltilmiş geçit vardı.

Hava sisten ve su sıçramalarından dolayı serindi; el tutacak yeri olmayan ve nemli olduğu için kaygan olan dar köprü korkunç gürültünün üzerinde asılı duruyordu; kıyıya ulaşmak için düğümlü iplerle gevşekçe bağlanmış çürük tahtaların üzerine basıp birkaç adım atmak gerekti. Adam ile kadın önümde dizlerinin üzerinde duruyorlardı ve görünüşe göre kim daha önce geçecek diye tartışıyorlardı. Şüphesiz, konuşmaları işitmedim. Sanki havanın kendisi sürekli gökgürültüsü yüzünden sertleşmişti. Sonunda genç adam ayağa kalktı ve aşağısını göstererek bana bir şeyler söyledi. Kanoyu gördüm; parçalanmış olan kıç tarafı, girdap tarafından çekildiği için gittikçe daha hızlı dönerek bir dalganın üzerinde dans etti ve ortadan kayboldu. Kaplan giysili genç adam yolculuğun başlangıcına kıyasla daha az ilgisiz veya uykuluydu, ama sanki bu istemediği bir şeymiş gibi canı sıkkın görünüyordu. Kadını kolundan yakaladı ve adamın aklını kaçırmış olduğunu sandım, zira kadını gürleyen geçite doğru ittiği açıkça ortadaydı. Kadın adama bir şeyler söyledi, kadının gözlerinde öfke kıvılcımları gördüm. Ellerimi onların omuzlarına koyarak geçmem için izin vermelerini işaret ettim ve köprüye adımımı attım. Köprü sallandı ve oynadı; ben ise fazla acele etmeden, dengemi omuzlarımın hareketiyle koruyarak yürüdüm: Orta yerde bir iki kere sallandım ve ansızın köprü sarsılmaya başladı, neredeyse düşecektim. Kadın geçmemi beklemeden köprüye ayak basmıştı. Düşeceğim korkusuyla ileriye doğru sıçradım; kayanın tam kenarına düştüm ve hemen geri döndüm.

Kadın geçmemiş, geri dönmüştü. Genç adam önde, kadının elini tutarak köprüde ilerliyordu; şelalenin yarattığı tuhaf şekiller, siyah ve beyaz hayaletler sallantılı geçişlerinin arka planını teşkil ediyordu. Adam yakınlaşmıştı, ona elimi uzattım; aynı anda kadın tökezledi, köprü sallanmaya başladı, adamı düşmeye bırakmaktansa, sanki kolunu koparacakmışım gibi çektim. Bu hareket onu iki metre kadar öne taşıdı ve dizlerinin üzerinde arkama düştü – ama kadının elini bırakmıştı.

Ayaklarım önde atladığım zaman, kadın hâlâ havadaydı. Suya dik olarak kıyı ile en yakın kayanın arasına dalmayı amaçlamıştım. Bütün bunları, daha sonra vakit bulduğum zaman düşündüm. Aslında şelalenin ve köprüden geçişin bir göz aldatmacası olduğunu biliyordum; bunun kanıtı içerisinde elimin dosdoğru geçmiş olduğu ağaç kütüğüydü. Yine de, sanki kadın gerçekten hayati bir tehlikenin içindeymiş gibi atlamıştım ve hatta daha sonra, tamamen içgüdüsel olarak, suyun –yüzümüzü ve giysilerimizi durmadan ıslatıyordu– buz gibi soğukluğuna karşı kendimi hazırlamış olduğumu hatırladım.

Bununla birlikte, kuvvetli bir hava akımı dışında hiçbir şey hissetmedim ve geniş bir odaya indim, sanki en fazla bir metre yükseklikten atlamışım gibi bacaklarım hafifçe bükülmüştü. İnsanların güldüğünü işittim.

Yumuşak, plastiğe benzeyen bir zeminin üzerinde ayakta duruyordum, çevremi insanlar almıştı, bunların bazılarının giysileri hâlâ ıslaktı, başları

yukarıya doğru çevrilmiş olarak kahkahadan kırılıyorlardı.

Onların baktıkları yere baktım, gördüğüm şey inanılmazdı.

Şelaleden, yamaçlardan ve Afrika göğünden eser yoktu. Aydınlatılmış bir tavan gördüm ve onun altında bir kano tam o sırada gelmek üzereydi; bu aslında bir çeşit dekordu, çünkü bir kayığa sadece üstten ve yanlarından benziyordu; alt tarafı metalden yapılmıştı. İçinde dört kişi dümdüz yatmıştı, ama çevrelerinde hiçbir şey yoktu – ne zenci kürekçiler, ne kayalar ne de ırmak, sadece gizlenmiş hortum ağızları arada sırada az miktarda su püskürtüyordu. ...Biraz ilerde yolculuğumuzun sona erdiği dikilitaş şeklindeki kaya duruyordu; ağzından bağlı bir balon gibi havadaydı, zira dayandığı bir yer yoktu. Buradan bir asma köprü taştan bir çıkışa doğru uzanıyordu. Çıkış madeni bir duvarın uzantısıydı. Biraz daha yukarıda parmaklığı olan küçük basamaklar ve bir kapı. Hepsi bu kadar. İçinde insan olan kano sarsıldı, yükseldi ve en küçük bir gürültü çıkarmaksızın hızla düştü; tek işittiğim şey, var olmayan şelale macerasının her bir aşamasını izleyen kahkaha sesleriydi. Bir müddet sonra kano kaya ile çarpıştı, insanlar dışarıya atladılar, asma köprüyü geçmek zorundaydılar...

Atlayışımdan bu yana belki yirmi saniye geçmişti. Kadını gözlerimle araştırdım. Bana bakıyordu. Kafam karıştı. Onun yanına gitsem mi gitmesem mi diye kararsızlık geçirdim. Ne var ki, kalabalık ayrılmaya başlamıştı ve bir an sonra kendimizi yan

yana bulduk. "Daima aynı şey" dedi kadın, o zaman. "Daima düşüyorum."

Parktaki gece, havai fişekler ve müzik, bir şekilde, biraz gerçekdışı görünüyordu. Az önce çekmiş olduğu korkulardan dolayı heyecanlanmış olan kalabalıkla birlikte oradan ayrıldık. Kadının arkadaşının kalabalığı yararak ona doğru geldiğini gördüm. Üzerine yeniden uyuşukluk çökmüştü. Beni görmemiş gibiydi.

"Merlin'e gidelim" dedi kadın, duyabileceğim kadar yüksek bir sesle. Onlara kulak misafiri olmak gibi bir niyetim yoktu. Ne var ki, çıkan insanların yeni bir dalgası bizleri daha da yakınlaştırmıştı. Bu yüzden, onların yanında ayakta durmayı sürdürüyordum.

"Kaçmaya çalışıyor gibisin" dedi kadın, gülümseyerek. "Ne yani, sihirbazlıktan korkuyor musun?"

Kadın adamla konuşmuştu, ama gözleri benim üzerimdeydi. Şüphesiz dirseklerimle kendime bir yol açıp oradan ayrılabilirdim, ama daima böyle durumlarda olduğu gibi, en çok gülünç olmaktan korkuyordum. Adamla kadın ayrıldılar ve kalabalığın içinde bir boşluk meydana geldi. Yakınımda bulunan diğer insanlar da ansızın Merlin'in Saray'ını ziyaret etmeye karar verdiler, oraya doğru yöneldiğim sırada, aramızda epeyce insan vardı ve ben az önce doğru anladığımdan emin değildim.

Adım adım ilerledik. Çimenlerin üzerinde içinde alevlerin oynaştığı zift kutuları vardı; onların ışığı tuğladan yapılmış yüksek burçları ortaya çıkarıyordu. Bir hendeği indirilip kaldırılabilen bir köprüyle

geçtik ve demir bir parmaklığın açılmış dişlerinin altından içeriye girdik, taş bir holün loşluğu ve serinliği bizi sardı, gürültülü ayak seslerinin yansımalarıyla dolu sarmal bir merdiveni tırmandık. Üst katın kemerli koridorunda daha az sayıda insan vardı. Buradan avluya bakan bir galeriye geçiliyordu, avluda süslenmiş atlara binmiş gürültücü bir kalabalık siyah bir canavarın peşine düşmüştü; nereye gideceğimi bilmeden, tereddüt içinde, artık tanımaya başladığım birtakım insanların arasında ilerledim; kadın ve arkadaşını sütunların arasından gördüm; duvarlardaki girintilerde boş zırhlar duruyordu. Daha ilerde, bakır süslemeleri olan devlere layık bir kapı açıldı ve biz kırmızı atlasla döşenmiş bir odaya girdik. Meşalelerle aydınlatılmıştı, bunların çıra kokan dumanı burnu rahatsız ediyordu. Masalarda gürültücü bir kalabalık, korsanlar veya gezgin şövalyeler yiyip içiyorlardı, büyük et parçaları alevlerin yaladığı şişlerin üzerinde dönüyor, kırmızımsı bir ışık terli yüzlerde oynuyor, kemikler zırhlı cümbüşçülerin dişleri arasında çatırdıyordu, bu kişiler arada sırada masalarından kalkıp aramızda dolaşıyorlardı. Bir sonraki odada bazı devler kafataslarını top yerine kullanarak dokuz kuka oyunu oynuyorlardı. Her şey bana çok çocukça ve yapay geldi; oyun oynayanların yanında durduğum sırada, adamlar benim kadar uzun boyluydu, birisi arkadan bana çarptı ve şaşkınlık içinde bağırdı. Döndüm ve bir gençle göz göze geldim. Delikanlı kekeleyerek özür diledi ve yüzünde aptalca bir ifadeyle hemen oradan uzaklaştı; ancak koyu renkli saçlı kadının,

bu ucuz harikalar sarayında bulunmamın nedeni olan o kadının, bakışı ne olmuş olduğunu anlamamı sağladı: Delikanlı, beni Merlin'in gerçek olmayan cümbüşçülerinden birisi sanarak, içimden geçip gitmek istemişti.

Merlin bizi sarayın ücra bir köşesinde karşıladı, çevresini sihirbazlık işlerinde ona pasif bir şekilde yardım eden maskeli adamlar sarmıştı. Ne var ki, artık bütün bunlardan sıkılmıştım ve kara büyü gösterilerini ilgisizce seyrettim. Temsil kısa sürede sona erdi ve seyirciler ayrılmaya başladığı zaman, gümüş rengi muhteşem Merlin yolumuzu kesti ve ses çıkarmadan bir örtüyle kapalı olan karşı kapıyı gösterdi.

Adam sadece üçümüzü içeriye davet etti. Kendisi içeriye girmedi. Kendimizi oldukça küçük bir odada bulduk, tavanı çok yüksekti, taş zemin siyah beyaz kareler şeklindeydi, duvarların birinde yerden tavana kadar uzanan bir ayna vardı. İki misli büyüklükte bir oda izlenimini veriyordu. Taştan bir satranç tahtasının üzerinde altı kişi ayakta duruyormuş gibiydi.

Odada hiç eşya yoktu – sadece ak mermerden uzun bir vazo. İçinde orkideye benzeyen fakat olağanüstü büyüklükte taç yaprakları olan bir çiçek buketi vardı. Çiçeklerin her biri değişik renkteydi. Yüzümüz aynaya dönük durduk.

Derken hayalim bana baktı. Bu, benim yapmış olduğum bir hareketin yansıması değildi. Olduğum yerde donup kaldım fakat diğeri, iriyarı ve geniş omuzlu adam, ilk önce koyu renk saçlı kadına, son-

ra kadının arkadaşına baktı. Hiç birimiz kımıldamamıştık ve sadece bizim hayallerimiz, esrarlı bir şekilde, bizden bağımsız olarak canlanmışlardı ve kendi aralarında sessiz bir sahne oynuyorlardı.

Aynadaki genç adam kadına doğru gitti ve onun gözlerinin içine baktı; kadın reddettiğini göstermek için başını salladı. Kadın beyaz vazodaki çiçekleri aldı, onları parmaklarıyla okşayarak üç tanesini seçti: beyaz, sarı ve siyah. Beyazı adama verdi ve diğer ikisiyle bana doğru geldi. Aynadaki bana. İki çiçeği de uzattı. Ben siyahı aldım. Daha sonra kadın kendi yerine döndü ve üçümüz birden –orada, aynalı odada– sahiden durduğumuz pozları aldık. Bu olduktan sonra, aynadaki yansımalarımızın ellerindeki çiçekler kayboldu ve onlar bir kere daha her hareketimizi sadakatle tekrarlayan basit görüntülere dönüştü.

Arkamızdaki duvarda bir kapı açıldı; sarmal bir merdivenden aşağıya indik. Sütunlar, girintiler, kemerler biz farkına varmadan gümüş ve beyaz renkli plastik koridorlara dönüştü. Sessizce yürüdük, ne ayrıydık ne de birlikte; durum dayanılmaz bir hal alıyordu, fakat ne yapabilirdim? İleriye çıkıp kendimi geçen yüzyıldaki usulle tanıştırmalı mıydım?

Bir orkestranın boğuk sesi. Sanki kuliste, görünmeyen bir sahnenin arkasındaydık; iskemleleri geriye itilmiş birkaç boş masa vardı. Kadın durdu ve arkadaşına sordu:

"Dans etmeyecek misin?"

"Canım istemiyor," dedi adam ve sesini ilk defa işittim.

Yakışıklı bir adamdı, ama bir gevşeklik, anlaşılmaz bir kayıtsızlık içindeydi, sanki dünya üzerindeki hiçbir şey umurunda değildi. Güzel, bir kızınkine benzeyen dudakları vardı. Adam bana baktı. Sonra kadına. Orada bir şey söylemeden ayakta durdu.

"Peki, o halde, istersen git" dedi kadın. Adam duvarların birindeki perdeyi araladı ve ayrıldı. Ben de adamın peşinden gitmeye davrandım.

"Bayım..." Kadının sesini arkamda duydum.

Durdum. Perdenin arkasından alkış sesi geldi.

"Oturmaz mısınız?"

Tek kelime etmeden oturdum. Muhteşem bir profili vardı. Küçük sedef plakalar kulaklarını örtmüştü.

"Ben, Aen Aenis."

"Hal Bregg."

Kadın şaşırmış gibiydi, adım yüzümden değil – onun için bir anlamı yoktu– ama onun adına karşı bu kadar ilgisiz davranmış olduğundan. Artık ona yakından bakabiliyordum. Kadının güzelliği mükemmel ve acımasızdı, tıpkı hareketlerinin sakin ve kontrollü aldırmazlığı gibi. Pembe-gri bir giysisi vardı, pembeden daha çok gri; yüzünün ve kollarının beyazlığını ortaya çıkarıyordu.

"Beni sevmiyor musunuz?" diye sordu kadın, sakince. Şaşma sırası bana gelmişti.

"Sizi tanımıyorum."

"Ben Ammai'yim – 'Gerçek Kişiler'deki"

"O nedir?"

Kadın beni merakla inceledi.

"'Gerçek Kişiler'i görmediniz mi?"

"Ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Nereden geldiniz?"

"Buraya otelimden geldim."

"Gerçekten mi? Otelinizden ha..." Sesinde açık bir alay vardı. "Otelden önce nerede olduğunuzu sorabilir miyim?"

"Fomalhaut'da."

"O nedir?"

"Bir takımyıldız, buradan yirmi üç ışık yılı uzaklıkta olan bir yıldız sistemi."

Kadının gözkapakları titredi. Dudakları ayrıldı. Çok güzeldi.

"Bir astronot mu?"

"Evet."

"Anladım. Ben bir realistim – oldukça iyi tanınan."

Bir şey söylemedim. İkimiz de sustuk. Müzik sesi geliyordu.

"Dans eder misiniz?"

Neredeyse yüksek sesle gülecektim.

"Bugünlerde ettikleri dansı mı – hayır."

"Yazık. Ama öğrenebilirsiniz. Niçin öyle yaptınız?"

"Ne yaptım?"

"Orada – asma köprüde."

Hemen yanıt vermedim.

"Bu bir ...refleksti."

"Daha önceden biliyor muydunuz?"

"O hayali yolculuğu mu? Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır."

Bir an sessizlik oldu. Bir saniye önce yeşil olan gözleri, artık neredeyse kararmıştı.

"Sadece çok eski baskılarda böyle bir şey görülebilir" dedi kadın, sanki istemeden. "Kimse bunu oynayamaz mümkün değil. Gördüğüm zaman, düşündüm ki ... ki siz..."

Bekledim.

"...belki yapabilirsiniz. Çünkü işi ciddiye alıyorsunuz. Öyle değil mi?"

"Bilmiyorum. Belki."

"Her neyse. Ben biliyorum. İlgilenir miydiniz? Frenet'in arkadaşıyım. Ona söylemem lazım. Ama onun kim olduğunu bilmiyorsunuz, değil mi? En önemli real yapımcısıdır. Eğer ilgilenirseniz..."

Bir kahkaha attım. Kadın biraz irkildi.

"Özür dilerim. Ama – hay Tanrım – bana şey olarak iş vermeyi mi düşündünüz..."

"Evet."

Öfkelenmişe benzemiyordu. Tam tersine.

"Teşekkür ederim, ama olmaz. Gerçekten bunu düşünmüyorum."

"Bunu nasıl yaptığınızı bana söyleyebilir misiniz? Bu bir sır mı?"

"Nasıl mı yaptım? Görmediniz mi...?"

Sözümü yarım bıraktım.

"Bunu nasıl yapabildiğimi bilmek istiyorsunuz."

"Çok anlayışlısınız."

Kadın sadece gözleriyle hiç kimseye benzemeyen bir şekilde gülümsemesini biliyordu. Bekle, biraz sonra beni baştan çıkarmak istemeyeceksin, diye düşündüm.

"Basit. Sır da değil. Betrize değilim."

"Ooh..."

Bir an için kadının ayağa kalkacağını düşündüm ama kendini kontrol etti. Gözleri yeniden irileşti ve istek doldu. Bir adım ötesinde yatan bir vahşi hayvana bakar gibi bana baktı, sanki onda uyandırmış olduğum korkudan sapıkça bir haz duyuyordu. Bu benim için sadece korkmuş olmasından daha ağır bir hakaretti.

"Yapabilir misiniz...?"

"Öldürmek mi?" diye yanıtladım, nazikçe gülümseyerek. "Evet, yapabilirim."

İkimiz de sustuk. Müzik çalmaya devam ediyordu. Birçok kere gözlerini bana doğru kaldırdı. Bir şey söylemedi. Ben de öyle. Alkış. Müzik. Alkış. O şekilde on beş dakika kadar oturmuş olmalıyız. Ansızın ayağa kalktı.

"Benimle gelir misiniz?"

"Nereye?"

"Evime."

"Brit içmek için mi?"

"Hayır."

Kadın sırtını döndü ve uzaklaştı. Ben kımıldamadan oturdum. Ondan nefret ediyordum. Hiç etrafına bakmadan yürüyordu, daha önceden hiç onun gibi yürüyen bir kadın görmemiştim. Yürümüyordu: Kayarak ilerliyordu. Bir kraliçe gibi.

Çalıların arasında, hemen hemen karanlık olan o yerde, ona yetiştim. Pavilyonlardan gelen ışığın kalıntıları şehrin mavimsi parıltısıyla karışmıştı. Kadın ayak seslerimi işitmiş olmalıydı, ama sanki tek başınaymış gibi, arkasına bakmadan yürümeye devam etti, onu kollarından tuttuğum zaman bile. Ka-

dın yürümeye devam ediyordu; bu bir tokat gibiydi. Onu omuzlarından yakaladım, kendime doğru çevirdim, karanlık içinde beyaz bir lekeye benzeyen yüzünü kaldırdı, gözlerimin içine baktı. Kendini kurtarmaya çalışmadı. Zaten çalışsa da, yapamazdı. Onu sertçe, nefret dolu öptüm; kadının titrediğini hissettim.

"Sen..." dedi kadın, alçak bir sesle, ayrıldığımız zaman.

"Çeneni kapa."

Kendini kurtarmaya çalıştı.

"Daha değil" dedim ve onu yeniden öpmeye başladım. Birden öfkem kendimden iğrenmeye dönüştü ve onu bıraktım. Kadının kaçacağını sandım. Kaldı. Yüzüme bakmaya çalıştı. Sırtımı döndüm.

"Sorun nedir?" diye sordu, sakince.

"Bir şey yok."

Kolumu tuttu.

"Gidelim."

Yanımızdan bir çift geçip gölgelerin içinde kayboldu. Kadının peşinden gittim. Orada, karanlıkta, her şey mümkün görünmüştü, ama ışıklar biraz fazlalaşınca, az önceki galeyanım –bir hakarete karşılık olsun diye yapılmıştı– sadece gülünçleşmişti. Sahte bir işe girişiğimi hissediyordum, daha önceki o tehlikeli durumun, sihirbazlığın, bütün o şeylerin olduğu gibi sahte – ama yürümeye devam ettim. Ne öfke, ne nefret, hiçbir şey. Umurumda değildi. Kendimi yüksekten asılı ışıkların altında buldum, iriyarı ve ezici varlığımı hissettim, bu durum kadının yanında attığım her adımı gülünçleştiriyordu.

Bununla birlikte o bu durumun farkında değilmiş gibiydi. Kadın ardında gliderlerin sıralanmış olduğu bir rampa boyunca yürüyordu. Geride kalmak istedim ama o elini kolumdan aşağıya kaydırıp elimi yakaladı. Onu koparıp atabilir ve böylece daha gülünç bir duruma düşebilirdim – Potiphar'ın karısının pençelerine düşmüş fazilet timsali bir astronot. Kadının arkasından aracın içine girdim, makine sarsıldı ve harekete geçti. Bu benim bir glider içindeki ilk yolculuğumdu ve artık niçin penceresiz olduklarını anlamıştım. İçerisi tamamen saydamdı – özel bir camdı.

Uzun bir süre, sessizlik içinde gittik. Şehir Merkezi'ndeki binalarının yerini sayfiye mimarisinin tuhaf şekilleri aldı – küçük yapay güneşler altında, yeşillikler içinde yapılar vardı, akışkan çizgili veya tuhaf yastıklar gibi şişirilmiş veya kanatlı; böylece bir evin içiyle dışı arasındaki ayrım ortadan kalkmıştı. Bunlar bir fantezi merakının, eski biçimleri tekrarlamadan yaratmak için harcanmış çok büyük gayretlerin ürünleriydi. Glider geniş yolu bıraktı, karanlık bir parkın içinden hızla geçti ve kristal bir şelale gibi kıvrılmış merdivenin yanında durdu; basamakları tırmanırken ayaklarımın altında bir portakal bahçesinin uzandığını gördüm.

Ağır giriş kapısı sessizce açıldı. Yüksek bir galeriyle çevrilmiş çok büyük bir hol, ne bir yere dayanan ne de asılı duran uçuk pembe renkli yuvarlak lambalar, meyilli duvarlarda başka bir uzama bakıyormuş gibi görünen pencereler, içinde fotoğrafların veya mankenlerin değil, bizzat Aen'in sergilendiği

nişler, çok büyük boyutta, tam karşıda – dalgalanan merdivenin üst kısmında, onu öpen esmer bir adamın kollarında olan bir Aen; beyaz renkli pırıl pırıl bir giysinin içinde olan bir Aen ve yan tarafta çiçeklerin, yüzü kadar iri zambakların, üzerine eğilmiş bir Aen. Kadının arkasında yürürken, onu başka bir pencerede yeniden gördüm, dudaklarında bir genç kız gülümsemesiyle, tek başına, kızıl saçlarında titreşen ışıkla.

Yeşil basamaklar. Bir sıra beyaz oda. Gümüş renkli basamaklar. Bir uçtan bir uca koridorlar ve onların içinde, sanki boşluk nefes alıyormuş gibi yavaş ve durmak bilmeyen bir hareket. Önümdeki kadın adımlarını nereye yönlendirirse, duvarlar yavaşça açılıp yol veriyordu. Fark edilemeyen bir rüzgârın galerilerin kesiştiği yerlerde dolaştığı, onları şekillendirdiği ve şu ana kadar görmüş olduğum her şeyin bir eşik, bir giriş, bir hol olduğu sanılabilirdi. Çok narin buz damarlarıyla aydınlatılmış, içindeki gölgelerin bile süt gibi göründüğü beyazlıkta bir odadan, daha küçük bir odaya geçtik – diğerinin saf aydınlığı yanında, burasının bronz rengi sanki bir haykırış gibiydi. İçinde esrarlı bir ışıktan başka bir şey yoktu, ışığın kaynağı ters çevrilmiş gibiydi, bu yüzden üzerimize ve yüzümüze aşağıdan vuruyordu. Kadın eliyle bir işaret yaptı, ışık azaldı; duvara yaklaştı ve birkaç el hareketle ondan hemen geniş bir divan olarak açılmaya başlayan bir şişkinlik ortaya çıkardı – araştırmayı, sadece baş koyma yerinin dizaynı için yapılmış olanı bile takdir edebilecek kadar topoloji biliyordum.

Kadın durdu ve "Bir konuğumuz var" dedi. Açılan kaplamadan alçak bir masa, her şeyi tamam bir halde ortaya çıktı ve bir köpekmiş gibi kadına doğru koştu. Koltukların bulunduğu bir nişin üzerinde –ne çeşit koltuklar olduğunu anlatmama imkân yok– küçük bir lambanın ortaya çıkması için bir işaret yaptığı ve duvar bu emre uyduğu zaman, büyük ışıklar söndü. Kadın, bu tomurcuklanıp büyüyen eşyaların yeterli olduğunu düşünerek, masanın üzerinden eğildi ve bana doğru bakmaksızın, sordu:

"Blar?"

"Peki" dedim. Soru sormadım. Vahşi olmamın önüne geçemezdim, ama hiç olmazsa sessiz bir vahşi olabilirdim.

Kadın bana içinde bir tüp olan uzun bir külah uzattı; yakut gibi parlıyordu, ama sanki bir meyvenin tüylü kabuğuna dokunuyormuşum gibi yumuşaktı. Kendisi de bir tane aldı. Oturduk. Rahatsız edici derecede yumuşaktı, sanki bir bulutun üzerinde oturmak gibiydi. İçkide bilmediğim taze bir meyvenin tadı vardı ve içindeki küçük topaklar ansızın ve hoş bir şekilde dilin üzerinde patlıyordu.

"İyi mi?" diye sordu, kadın.

"Evet."

Belki de bu içilmesi âdet olan bir şeydi. Örneğin seçilmişler için veya tam tersine özellikle tehlikeli olanları yatıştırmak için. Ne var ki, hiç soru sormamaya karar vermiştim.

"Oturduğun zaman daha iyi oluyor."

"Niçin?"

"Çok iri yarısın."

"Bunu biliyorum."

"Kaba olmak için gayret mi sarfediyorsun?"

"Hayır. Bu benim doğal halim."

Sessizce gülmeye başladı.

"Aynı zamanda hazırcevabımdır" dedim. "Bir sürü marifetin var."

"Farklısın" dedi kadın. "Kimse böyle konuşmaz. Söyle bana, nasıl oldu? Ne hissettin?"

"Anlamadım."

"Mış gibi yapıyorsun. Veya belki yalan söyledin – hayır, bu mümkün değil. Bunu yapmana imkân yok..."

"Atlamak mı?"

"Düşündüğüm şey o değildi."

"Neydi, o halde?"

Gözleri kısıldı.

"Bilmiyor musun?"

"Ah, o mu?" dedim "Artık o yapılmıyor mu?"

"Yapılıyor ama o şekilde değil."

"Ben onu iyi mi yapıyorum?"

"Hayır, şüphesiz hayır sadece sanki şey yapmak istiyor gibiydin..." cümlesini tamamlamadı.

"Ne yapmak?

"Biliyorsun. Onu hissettim."

"Öfkelenmiştim" diye itiraf ettim.

"Öfke mi?" dedi hor görürcesine. "Düşündüm ki...ne düşündüğümü bilmiyorum. Bunu yapmaya kimse cesaret edemezdi, biliyor musun?"

Hafifçe gülümsemeye başladım.

"Ondan bu yüzden hoşlandın."

"Bir şey anlamıyorsun. Bu dünya korkunun olmadığı bir dünyadır, ama sen, senden korkulabilir."

"Daha istiyor musun?" Kadının dudakları aralandı, yeniden bana sanki hayal ürünü bir canavarmışım gibi baktı.

"İstiyorum."

Bana doğru geldi. Kadının elini aldım ve onu açık bir şekilde kendi elimin üzerine koydum – parmakları ancak avucumun sınırına erişti.

"Ellerin ne kadar sert" dedi.

"Yıldızlardan dolayı. Onların kenarları keskindir. Şimdi de şöyle de: Dişlerin ne kadar büyük."

Kadın gülümsedi.

"Dişlerin çok normal."

Daha sonra elimi kaldırdı ve bunu yaparken o kadar dikkatli davrandı ki, aslanla olan karşılaşmamı hatırladım fakat kendimi hakarete uğramış sayacak yerde gülümsedim, çünkü durum çok aptalcaydı.

Kadın ayağa kalktı, üzerimden eğildi, kendisine koyu renkli küçük bir şişeden bir bardak doldurdu ve bir dikişte içti.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu, sanki içki yakmış gibi yüzünü buruşturarak. Kirpikleri çok uzundu; takmaydı, hiç şüphesiz. Aktrislerin her zaman kirpikleri takmadır.

"Hayır."

"Kimseye söylemeyeceksin, değil mi?"

"Söylemeyeceğim."

"Perto."

"Ya, öyle mi?" diye kaçamak bir yanıt verdim.

Kadın gözlerini açtı.

"Seni daha önce görmüştüm. Felaket yaşlı bir adamla birlikte yürüyordun, daha sonra tek başına geri döndün."

"Genç bir meslektaşımın oğluydu" dedim. İşin tuhafı, söylediğim şey doğruydu.

"İnsanların dikkatini çekiyorsun – biliyor musun?"

"Ne yapabilirim?"

"Sadece bu kadar iriyarı olduğun için değil. Yürüyüşün farklı – ve çevrene sanki şey gibi bakıyorsun..."

"Ne gibi?"

"Tetikteymişsin gibi."

"Neye karşı?"

Kadın yanıt vermedi. Yüzünün ifadesi değişmişti. Daha hızlı nefes alarak elini inceledi. Parmakları titriyordu.

"Şimdi..." dedi yumuşakça ve gülümsedi fakat bana değil. Gülümsemesi yayıldı, gözbebekleri beyazları örtecek kadar açıldı, başı gri yastığın üzerine değecek kadar yavaş yavaş arkaya kaydı, kızıl saçları çözülmüştü, neşeli bir sersemlik içinde bana baktı.

"Öp beni."

Onu kucakladım, bu berbat bir şeydi, çünkü bunu hem yapmak istiyordum hem de istemiyordum. Kadın sanki kendisi olmaktan çıkmıştı – sanki her an başka bir şeye dönüşecekti. Parmaklarını saçlarıma daldırdı; kendisini benden ayırdığı zaman nefes alışı bir inleme gibiydi. İkimizden biri sahte ve aşağılık, diye düşündüm, ama kim, kadın mı yoksa ben mi? Onu öptüm, yüzü acı verecek şekilde güzeldi, felaket şekilde yabancı, daha sonra sadece zevk vardı, dayanılmaz, ama o sırada bile, soğukkanlı ve sessiz gözlemci tarafım içimde kaldı; kendimi kaybet-

medim. Divanın kenarı, uysal bir şekilde, başımıza destek oldu, üçüncü bir kişinin, küçük düşürücü bir nezaket sergileyen birinin varlığı gibiydi ve sanki bunun farkındaymışız gibi, bütün bu süre boyunca tek bir kelime bile etmedik. Daha sonra, kollarım onun boynunda uykuya daldım ve bana hâlâ birisi ayakta duruyor ve durmaksızın bizi izliyor gibi geldi.

Uyandığım vakit, kadın uyuyordu. Oda farklıydı. Hayır, aynıydı, ama bir şekilde değişmişti – duvarın bir kısmı güneşin doğuşunu göstermek için kenara çekilmişti. Üzerimizde, sanki unutulmuş gibi, küçük bir lamba yanıyordu. İlerde, hâlâ siyah olan ağaçların tepelerinde gün ağarıyordu. Dikkatli bir şekilde yatağın kenarına doğru hareket ettim; kadın, "Allan" gibi bir şeyler mırıldandı ve uyumayı sürdürdü.

Çok büyük ve boş odalardan geçtim. Doğuya bakan pencereleri vardı. Kırmızı bir aydınlık içeriye girdi ve saydam eşyaları kırmızı şarabın ateşiyle yanıp sönecek şekilde doldurdu. Odaların içinden yürüyen birisinin siluetini gördüm – yüzü olmayan inci grisi bir robot, vücudu hafif bir ışık veriyordu; içinde, bir ikonun önünde duran küçük bir lamba gibi, yakut renkli bir alev parlıyordu.

"Gitmek istiyorum" dedim.

"Evet, efendim."

Gümüş rengi, yeşil ve gök mavisi merdivenler. Bir katedral gibi yüksek olan holde Aen'in bütün yüzleriyle vedalaştım. Artık gün doğmuştu. Robot sokak kapısını açtı. Ondan benim için bir glider çağırmasını istedim.

"Evet, efendim. Evinkini ister misiniz?"

"Evinki olabilir. Alcaron oteline gitmek istiyorum."

"Çok iyi, efendim. Emrinizdeyim."

Başka biri daha bana bu şekilde hitap etmişti. Kim? Hatırlayamadım.

Dik basamaklardan –burasının bir ev değil, bir saray olduğu en son ana kadar unutulmasın istenmişti– aşağıya ikimiz birlikte indik; yükselen güneşin ışığı altında arabaya bindim. Hareket ettiği vakit, geriye baktım. İnce ve eklemli kollarıyla biraz peygamberdevesini andıran robot hâlâ saygılı bir tavırla ayakta duruyordu.

Sokaklar hemen hemen boştu. Villalar bahçelerde tuhaf, terkedilmiş gemiler gibi duruyorlardı, dinleniyorlardı; sanki köşeli, renkli kanatlarını kapayarak sadece bir an için çalıların ve ağaçların arasına inmişlerdi. Şehrin merkezi daha kalabalıktı. Tepeleri güneşte parıldayan kuleler, palmiye bahçeli evler, geniş açılmış destekler üzerinde duran devasa evler – sokaklar onların içinden geçiyor ve mavi ufka doğru uzanıyordu; artık daha başka bir şeye bakmadım. Otelde yıkandım ve seyahat acentesine telefon ettim. Saat on iki için bir ulder ayırttım. Bunu yapmak beni biraz eğlendirdi, zira ulderin ne olduğunu bile bilmeden bu kelimeyi kolayca kullanabiliyordum.

Dört saatim vardı. Otel inforunu aradım ve Bregg'leri sordum. Çocuğum yoktu, fakat babamın erkek kardeşi iki çocuk, bir oğlan ve bir kız bırakmıştı. Eğer onlar yaşamıyorsa bile, onların çocukları...

İnfor on bir adet Bregg sıraladı. Daha sonra onların soyağaçlarını sordum, içlerinden sadece biri, Atal Bregg adlı bir adam, ailemden geliyordu. Amcamın torunuydu, genç de değildi: Hemen hemen altmış yaşındaydı. Böylece öğrenmek istediğimi bulmuştum. Hatta ahizeyi bile onu aramak niyetiyle kaldırdım ama yeniden yerine koydum. Zaten ona ne söyleyebilirdim? Veya o bana? Babamın nasıl ölmüş olduğunu mu? Annemin? Ben onlar için daha önce ölmüştüm ve şimdi sağ kalmış çocukları olarak sormaya hakkım yoktu. Bu bir ihanet olacaktı –veya o anda öyle hissettim– korkakça bir kaçışla kaderden kurtularak, bana karşı onlar için olduğundan daha az öldürücü olmuş olan zamanın içine saklanarak, sanki onları aldatmışım gibi. Ben onları Dünya'ya değil, onlar beni yıldızlara gömmüşlerdi.

Buna rağmen ahizeyi kaldırdım. Telefon uzun bir süre çaldı. Sonunda ev robotu yanıt verdi ve Atal Bregg'in Dünya dışında olduğunu söyledi.

"Nerede?" diye sordum, hemen.

"Luna'da. Dört gün için gitti. Ona ne söyleyeyim?"

"Ne iş yapıyor? Mesleği nedir?" diye sordum "Çünkü ... aradığım kişinin o olduğundan emin değilim, belki bir yanlışlık olmuştur..."

Bir robota yalan söylemek çok daha kolaydı.

"Bir psikopedisttir."

"Teşekkür ederim. Birkaç gün sonra yeniden ararım."

Ahizeyi yerine koydum. Hiç olmazsa astronot değildi; güzel.

Otel inforunu yeniden aradım ve iki-üç saatlik bir eğlence için bana ne önerebileceğini sordum.

"Realonunuzu deneyin."

"Ne oynuyor?"

"Nişanlı. Aen Aenis'in en son reali."

Aşağıya indim; bodrum katındaydı. Gösteri başlamıştı, ama girişteki robot çok az bir şey –sadece birkaç dakika– kaçırdığımı söyledi. Karanlıkta bana yol gösterdi, yumurta şeklinde bir koltuk çekti ve beni oturttuktan sonra ortadan kayboldu.

Aldığım ilk izlenim bir tiyatro sahnesinin yakınında oturmakta olduğumdu veya hayır – sahnedeydim, aktörlere o kadar yakındım. Sanki uzanıp onlara dokunabilirdim. Şansım vardı, zira hikâye benim zamanımdandı, başka bir deyişle tarihi bir dramdı; olayın geçtiği zaman tam olarak belirtilmemişti, ama bazı ayrıntılara bakılırsa, ayrılışımdan on veya yirmi yıl sonraydı.

Giysilerden hemen hoşlandım; senaryo natüralistti, fakat özellikle bu yüzden eğlendim, çünkü çok sayıda hata ve tarihi yanlış yakaladım. Yakışıklı, kahverengi saçlı esmer bir adam olan erkek kahraman evinden kuyruklu bir ceketle çıktı (sabahın erken saatleriydi) ve sevgilisiyle buluşmak için arabayla gitti; silindir bir şapkası bile vardı, ama gri renkli, sanki Derby'deki at yarışlarına giden bir İngilizmiş gibi. Daha sonra romantik bir birahane göründü, meyhaneci daha önce hiç rastlamadığım bir tipti – bir korsana benziyordu; kahraman ceketinin kuyrukları üzerine oturdu ve bir kamışla bira içti; buna benzer şeyler.

Birden gülümsemem durdu; Aen içeriye girmişti. Giysileri gülünçtü, ama işin bu kısmının önemi yoktu. İzleyici kadının başka birini sevdiğini ve genç adamı aldattığını biliyordu; ihanet eden bir kadının tipik melodramatik rolü, duygusallık, klişe. Ne var ki, Aen bunu değişik bir şekilde yapıyordu. Düşüncesiz, sevgi dolu, hafızası olmayan bir kızdı ve zalimliğinin sınırsız naifliğinden dolayı masum bir yaratıktı, herkesi mutsuz ediyordu, çünkü hiç kimseyi üzmek istemiyordu. Bir adamın kollarına düşünce, diğerini unutuyordu ve bunu öyle bir şekilde yapıyordu ki, insanlar –o an için– kızın içtenliğine inanıyorlardı.

Ne var ki, bu saçma hikâyede bir tutarlılık yoktu ve geride sadece büyük aktris Aen kalıyordu.

Real, bir filmden daha fazla bir şeydi; çünkü ne zaman sahnenin belli bir kısmına dikkatimi versem, orası büyüyor ve genişliyordu. Başka bir deyişle, izleyici bir yakın çekim mi yoksa bütün sahneyi mi göreceğine kendisi karar veriyordu. Bu arada görüş alanının çevresinde kalan kısımların boyutlarında bir bozulma olmuyordu. Bu şeytanca zeki, optik bir hileydi; çok canlı, sanki büyütülmüş bir gerçeklik aldatmacası yaratıyordu.

Daha sonra eşyalarımı toplamak için odama çıktım, zira birkaç dakika içinde yola çıkacaktım. Sandığımdan daha çok eşyam varmış. Telefon, ulderimin beklediğini söylediğinde daha hazır değildim.

"Bir dakika içinde ineceğim" dedim. Robot hamal, çantalarımı aldı ve tam dışarıya çıkacağımı sırada telefon çaldı. Tereddüt ettim. Yumuşak ses

yorulmadan çalmayı sürdürdü. Sadece kaçıyor görünmemek için, diye düşündüm ve ahizeyi kaldırdım; yine de bunu niçin yaptığımdan pek emin değildim.

"Sen misin?"

"Evet. Kalktın mı?"

"Çoktan. Ne yapıyorsun?"

"Seni gördüm. Realde."

"Öyle mi?" Tek söylediği şey bu oldu, ama sesindeki tatmini hissettim. Sanki şöyle diyordu: Bu adam bana ait.

"Hayır" dedim.

"Neye hayır?"

"Sana. Büyük bir aktrissin. Fakat ben hiç de senin sandığın gibi biri değilim."

"Ya dün gece, onu rüyamda mı gördüm?" diye sözümü kesti. Sesinde eğleniyormuş gibi bir titreşim vardı – ve birden saçmalık geri döndü. Kendimi alıkoyamıyordum: Yıldızlardan gelen temiz adam, bir kere günah işlemiş, sert, umarsız ve alçakgönüllüydü.

"Hayır," dedim, kendimi kontrol ederek, "rüya görmedin. Ama ben gidiyorum."

"Sonsuza kadar mı?"

Konuşma onu eğlendiriyordu.

"Dinle..." diye söze başladım, ama ne diyeceğimi bilemedim. Bir an için sadece kadının nefes alışını duydum.

"Ya sonra?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Hemen kendimi düzelttim. "Hiçbir şey. Ben gidiyorum. Bunun bir anlamı yok."

"Haklısın," diye kabul etti, "şahane olabilmesinin nedeni de bu. Neyi gördün? *Gerçek Kişiler*'i mi?"

"Hayır. *Nişanlı*'yı. Dinle..."

"Felaket bir şeydir. Ona bakamıyorum. En kötü eserim. *Gerçek Kişiler*'i gör veya hayır, bu akşam gel, onu sana göstereyim. Hayır, hayır, bugün olmaz. Yarın."

"Aen, ben gelmiyorum. Gerçekten bir dakika içinde ayrılıyorum..."

"Bana Aen deme, 'tatlım' de" dedi kadın, yalvaran bir sesle.

"Cehenneme git, tatlım!" Ahizeyi yerine koydum ve büyük bir utanç duydum, ahizeyi yeniden aldım, bir daha koydum ve sanki arkamdan kovalayan biri varmış gibi koşarak odadan çıktım. Alt katta ulderin çatıda beklediğini öğrendim. Yeniden yukarıya çıktım.

Çatıda bir bahçe lokantası ve bir havalimanı vardı. Aslında hem lokanta, hem havalimanı, çeşitli katların, uçan platformların, görülmeyen pencerelerin bir karışımı – ulderimi arasam bir yılda bulamazdım. Ne var ki, ona doğru götürüldüm, neredeyse elimden tutularak. Sandığımdan daha küçüktü. Uçuşun ne kadar süreceğini sordum, zira bir şeyler okumayı planlamıştım.

"On iki dakika kadar."

Bir şeye başlamaya değmezdi. Ulderin içi bana biraz bir zamanlar uçurmuş olduğum deneysel Termofaks roketini hatırlattı, tek farkı bunun daha rahat oluşuydu ama bana iyi bir yolculuk dileyen robotun üzerine kapı kapandığı anda, duvarlar hemen say-

damlaştı ve dört koltuğun ilkinde oturmuş olduğum için (diğerleri boştu) kendimi büyük bir canın içine konmuş bir koltukta uçuyor gibi hissettim.

İşin tuhafı, ulderin bir roket veya bir uçak ile hiçbir ortak yanı yoktu; daha çok sihirli bir halıya benziyordu. Tuhaf araç ilk önce hiçbir sarsıntı olmaksızın, uzun bir ıslık sesi çıkararak dikey bir şekilde yükseldi ve sonra yatay olarak bir mermi gibi hızlandı. Yine daha önce de farkına varmış olduğum bir şey: Hızlanma cismin harekete karşı olan direncinde bir artış meydana getirmiyordu. İlk seferinde, havalimanında bir aldatınacanın kurbanı olduğumu sanmıştım; ama şimdi kendimden emindim. Duygularımı kelimelere dökmek benim için zor – çünkü eğer cismin harekete karşı olan direncinden bağımsız olarak hız yapmayı gerçekten başarmışsalar, o zaman yolculuğumuzun bütün o kış uykuları, deneyleri, seçmeleri, zorlukları ve hayal kırıklıkları tamamen gereksiz oluyordu; böylece o anda ben Himalaya'ya benzer bir dağı fetheden, tarif edilmez zorluktaki bir tırmanıştan sonra, tepede içi turist dolu bir otel bulan birine benziyordum, çünkü adam tek başına zahmet çekerken, karşı tarafa bir teleferik ve bir eğlence parkı kurulmuştu. Eğer Dünya'da kalmış olsaydım, muhtemelen bu şaşırtıcı buluşu görecek kadar yaşamayacak olmam gerçeği ise benim için önemsiz bir teselliydi. Daha ziyade bu buluşun uzay yolculuğuna uygulanmamış olması benim için bir teselli sayılabilirdi. Bu, şüphesiz, benim açımdan tam anlamıyla bencillikti, bunu kabul ediyordum, ama maruz kaldığım şaşkınlık doğ-

ru dürüst coşku göstermemi engelleyecek kadar büyük olmuştu.

Bu arada ulder artık hiç ses çıkarmadan uçmasını sürdürüyordu; aşağıya baktım. Terminal binasının üzerinden geçiyorduk. Yavaş yavaş geriye kaydı, bir buz kalesi; şehirden görülmeyen üst katlarında siyah renkte çok büyük roket rampaları vardı. Daha sonra iğne şeklindeki, üzerinde siyah beyaz çizgiler olan o kulenin çok yakınından geçtik; ulderin altında bütün heybetiyle yükseliyordu. Dünya'dan bakıldığı zaman yüksekliği tam olarak anlaşılamıyordu. Şehri gökyüzüne bağlayan borudan yapılmış bir köprüydü ve ondan çıkan "raflar", ulderler ve başka büyük makinelerle doluydu. Bu iniş alanlarının üzerindeki insanlar gümüş bir tabak üzerine saçılmış afyon çekirdeklerine benziyordu. Beyaz ve mavi renkli toplu konutların, bahçelerin üzerinden uçtuk; sokaklar gitgide genişledi, onların yüzeyleri de renkliydi – soluk pembe ve aşı boyası hâkim renklerdi. Ufka doğru uzanan binalar denizi arasıra yeşil kuşaklarla kesiliyordu ve bu durumun Clavestra'ya kadar aynı şekilde devam edeceğinden endişelendim. Ne var ki, makine hızlandı, bahçelerin içine dağılmış evlerin sayısı azaldı, yerini yolların çok büyük kavisleri ve düz kısımları aldı; bunlar kat kat sıralanıyor, karışıyor, birbirini kesiyor, yerin altına giriyor, yıldız şeklinde düzenlemelere dönüşüyor ve gliderlerin kaynaştığı güneşli gökyüzünün altında, gri-yeşil bir ovanın yanı sıra, şeritler şeklinde uzanıyordu. Daha sonra dikdörtgen şeklindeki ağaçlıkların

arasında, çatıları içbükey aynalardan meydana gelmiş çok büyük binalar ortaya çıktı; bunların ortalarında kırmızı bir şey yanıyordu. Daha ilerde yollar ayrıldı, yeşil renk hâkim oldu, bu durum arada sırada kare şeklinde değişik bir bitki örtüsüyle –kırmızı ve mavi– kesiliyordu – bunlar çiçek olamazdı, renkleri çok keskindi.

Dr. Juffon benimle gurur duyardı, diye düşündüm. Üçüncü gün ve daha şimdiden... Üstelik böylesi bir başlangıç. Rastgele bir kimse değil. Parlak bir aktris, meşhur. Kadın korkmamıştı ve eğer korkmuşsa, o zaman korkusundan da zevk almıştı. Böyle devam et. Fakat adam bana niçin yakın ilişkilerden bahsetmişti? Onların yakın ilişki dedikleri şey bu muydu? Şelaleye ne kadar kahramanca atlamıştım. Soylu goril. Derken herkesin taptığı bir güzel onu cömertçe mükâfatlandırmıştı; yüce gönüllü kadın!

Suratım kıpkırmızı oldu. Pekâlâ, aşağılık yaratık, dedim kendi kendime, öfkeye kapılmadan, tam olarak ne istiyorsun? Bir kadın mı? Bir kadına sahip oldun. Realde görünme önerisi de dahil olmak üzere, bu yerde sahip olabileceğin her şeyin oldu. Şimdi bir evin olacak, bahçede yürüyüş yapacaksın, kitaplar okuyacaksın, yıldızlara bakacaksın ve kendi kendine, sessizce, alçakgönüllü bir şekilde, şöyle diyeceksin: Ben oradaydım. Ben oradaydım ve geri döndüm. Fizik yasaları bile senin için çalıştı, şanslı adam, önünde ömrünün yarısı var; senden yirmi yaş daha genç olan Roemer'in nasıl göründüğünü hatırlıyor musun?

Ulder inişe geçti, ıslık sesi başladı, emaye gibi parlayan beyaz ve mavi yolların kesiştiği zemin büyüdü. Büyük göller ve küçük kare şeklindeki havuzlar güneşin ışıklarını yansıtıyordu. Küçük tepelerin yamaçlarına dağılmış olan evler gitgide daha sahici bir hal aldı. Mavi ufukta beyaz dorukları olan sıradağlar vardı. Taş yollar, çimen sahalar, çiçek yatakları, çimento kenarlı havuzlardaki suyun serin yeşilliği, patikalar, çalılar, beyaz bir çatı: Bütün bunlar yavaşça döndü, çevremi sardı ve sanki benliğime sahip olmuş gibi hareketsiz kaldım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kapı açıldı. Beyaz-portakal renginde bir robot çimenlerin üzerinde bekliyordu. Dışarıya çıktım.

"Clavestra'ya hoş geldiniz," dedi robot ve beyaz karnı hiç beklenmedik bir şekilde şarkı söylemeye başladı: Sanki içinde bir müzik kutusu varmış gibi nağmeler dökülüyordu.

Bir taraftan gülerken, ona eşyalarımı boşaltma işinde yardımcı oldum. Daha sonra, çimenin üzerinde gümüşten yapılmış küçük bir zeplin gibi yatan ulderin arka kapısı açıldı ve portakal renkli iki robot arabamı dışarıya çıkardı. Ağır mavi gövdesi güneşte parlıyordu. Onu tamamen unutmuştum. Daha sonra bütün robotlar bavullarımı, kutuları ve paketleri taşıyarak tek sıra halinde eve yollandılar.

Ev, duvarları camdan yapılmış, büyük bir küp şeklindeydi. Panoramik bir solaryumdan içeriye giriliyordu, daha sonra hol, yemek salonu ve yukarıya çıkan tahta bir merdiven vardı; müzik kutulu robot bu nadir şeyi bana göstermeyi ihmal etmedi.

Üst katta beş oda vardı. En iyi manzaralı odayı seçmedim, çünkü onlarda, özellikle dağ manzaralı odada, çok fazla altın ve gümüş rengi vardı; halbuki benimkinde –doğuya bakan odada– krem rengi bir fon üzerinde, ezilmiş yapraklar gibi, sadece yeşil damarlar görülüyordu.

Robotlar, ben pencerenin yanında ayakta dururken, bütün eşyalarımı ustaca ve sessizce yerleştirdiler. Bir liman, diye düşündüm. Bir sığınak. Öne doğru eğilince dağların mavisini görebiliyordum. Aşağıda bir çiçek bahçesi ve daha geride bir düzine kadar yaşlı meyve ağacı vardı; dalları yorgun ve boğumluydu, herhalde artık meyve vermiyorlardı.

Kenarda, yola doğru (daha önce ulderden görmüştüm, şu anda çalılar tarafından gizleniyordu) atlama tahtasının kulesi çalıların üzerinden yükseliyordu. Havuz. Arkamı döndüğüm zaman, robotların gitmiş olduğunu gördüm. Sanki şişirilmiş gibi hafif olan masayı pencerenin önüne çektim; onun üzerine bilimsel dergi paketlerini, kristal kitap torbalarını ve okuma makinesini yerleştirdim. Henüz kullanılmamış defterleri ve dolmakalemi ayrı bir yere koydum. Bu benim eski dolmakalemimdi – artan yerçekiminin etkisiyle akıtmaya başlamış ve her şeyi lekelemişti, ama Olaf onu tamir etmişti. Defterlerin üzerine kaplar geçirdim ve onları "Tarih", "Matematik", "Fizik", diye etiketledim aceleyle, çünkü suya girmek için sabırsızlanıyordum. Dışarıya mayomla çıkıp çıkamayacağımı bilmiyordum, bornoz almayı unutmuştum. Bu nedenle koridordaki banyoya gittim ve orada bir köpük şişesini kulla-

narak hiçbir şeye benzemeyen bir garabet yarattım. Onu koparıp attım ve yeniden denedim. İkinci bornoz biraz daha iyi oldu, ama yine de bir felaketti; kol uçlarındaki ve etek kenarlarındaki büyükçe fazlalıkları bir bıçakla kestim ve o zaman biraz daha insan içine çıkabilir bir hal aldı.

Alt kata indim, hâlâ evde birisinin olup olmadığından emin değildim. Hol boştu. Bahçe de öyle. Sadece portakal renkli bir robot, çiçek açma dönemleri artık geçmiş olan gül fidanlarının yanında, çimenleri kesiyordu.

Havuza koşarcasına gittim. Su parlayıp titreşiyordu. Üzerinde gözle görülmez bir tazelik vardı. Ayaklarımı yakan altın rengi kumun üzerine bornozumu attım, sonra madeni basamakları hızla çıkarak atlama tahtasının tepesine koştum. Boyu alçaktı, ama başlangıç için uygundu. Sıçradım ve tek bir takla attım – bu kadar uzun bir süreden sonra daha fazlasına kalkışamazdım ve suya bir bıçak gibi daldım.

Mutluluk içinde yüzdüm. Geniş kulaçlar atarak ilk önce bir yöne, sonra bir dönüş ve diğer yöne gitmeye başladım. Havuz elli metre uzunluğundaydı; yavaşlamadan sekiz tur attım, bir ayıbalığı gibi her tarafımdan sular süzülerek dışarıya tırmandım ve kalbim hızla çarparak kuma uzandım. Hoştu. Dünyanın çekici yanları vardı! Birkaç dakika içinde kurudum. Ayağa kalktım, çevreme bakındım: Kimse yoktu. Harika. Atlama tahtasına koştum, ilk önce ters bir takla attım; çok aşırı sıçradığım halde, yolunda gitti: Tahta yerine yay işini gören plastik bir kısım vardı. Sonra çift takla; çok başarılı değildi,

suya baldırlarımla çarptım. Derim bir an için sanki yanmış gibi kızardı. Ve yeniden. Biraz daha iyi, ama hâlâ düzgün değil. İkinci dönüşte vaktinde doğrulamadım ve ayaklarım işi bozdu. Fakat inatçıydım ve vaktim vardı, bol vaktim! Üçüncü dalış, dördüncü, beşinci. Burgulu bir takla denedikten sonra – ne olur ne olmaz diye, ilk önce bir kere daha çevreme bakmıştım – kulaklarımda bir çınlama hissetmeye başladım. Tam bir başarısızlık, bir fiyasko oldu; dalış nefesimi kesti, su yuttum, öksürerek ve su fışkırtarak kuma doğru süründüm. Atlama tahtasının gök mavisi merdiveninin altında oturdum, gururum kırılmıştı ve öfkeliydim, derken birdenbire kahkahalarla gülmeye başladım. Sonra dört yüz metre daha yüzdüm, biraz dinlendim ve bir dört yüz daha yüzdüm.

Eve döndüğüm zaman, dünya farklı gözüküyordu. En fazla özlemiş olduğum şey buydu, diye düşündüm. Beyaz bir robot kapıda bekliyordu.

"Yemeğinizi odanızda mı yoksa yemek salonunda mı yiyeceksiniz?"

"Yalnız mı yiyeceğim?"

"Evet, efendim. Diğerleri yarın geliyor."

"Yemek salonu, o halde."

Üst kata çıkıp üstümü değiştirdim. Hâlâ çalışmalarıma nereden başlayacağımı bilmiyordum. Muhtemelen tarih ile; en akla yatkın bu olacaktı, yine de her şeyi birden yapmak, en çok da yerçekimini nasıl yendiklerini öğrenmek istiyordum. Bir müzik sesi geldi –telefon değildi– ne olduğunu anlamadığım için, ev inforunu aradım.

"Öğle yemeği servisi yapılıyor" dedi ahenkli bir ses.

Yemek salonu yeşilliklerin arasından sızan ışığın içinde yüzüyordu; tavandaki kıvrık panolar kristal gibi parlıyordu. Masada tek bir yemek takımı vardı. Bir robot yemek listesini getirdi.

"Hayır, hayır," dedim, "sen bir şeyler getir."

İlk önce soğuk meyve çorbasına benzeyen bir şey geldi. İkincisi bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Görünüşe göre ete, patatese ve sebzelere veda etmek zorundaydım.

Tek başına yemek yemem isabetli olmuştu, çünkü tatlım üzerimde patladı. Belki biraz abarttım, ama yine de dizlerimin ve kazağımın üzerine krema sıçradı. Karışık bir yapısı vardı, sadece yüzeyi sertti ve ben dikkatsiz bir şekilde onu kaşığımla dürtmüştüm.

Robot yeniden göründüğü zaman, kahveyi odamda içip içemeyeceğimi sordum.

"Tabii ki" dedi. "Şimdi mi?"

"Lütfen. Çokça olsun."

Böyle söyledim, zira kendimi biraz uykulu hissediyordum, hiç şüphesiz yüzme yüzünden ve ansızın harcamış olduğum vakitten dolayı esef duydum. Uzay aracında olmaya kıyasla burası ne kadar farklı bir yerdi! İkindi güneşi yaşlı ağaçlara vurmuştu, gölgeler kısaydı, gövdeleri birleştiriyordu, uzakta hava titreşiyordu, ama odanın içi serindi. Çalışma masama oturdum ve kitapları elime aldım. Robot bana kahve getirdi. Saydam termosun içinde en az üç litre vardı. Bir şey söylemedim. Herhalde ölçülerimi dikkate alarak aşırı davranmıştı.

Niyetim tarih ile başlamaktı, ama sosyolojiyle işe giriştim, çünkü en kısa zamanda mümkün olduğunca çok şey öğrenmek istiyordum. Ne var ki, kısa zamanda bu konunun beni aştığını anladım. Konu –uzmanlaşmış olduğu için– zor anlaşılır bir matematikle doluydu ve işin en kötü yanı yazarlar bilmediğim olgulardan söz ediyorlardı. Ek olarak, anlamadığım birçok kelime vardı ve onları ansiklopediden bakmak zorundaydım. Bu yüzden kendim için ikinci optonu açtım –üç tane vardı– daha sonra bundan vazgeçtim, çünkü çok vakit alıyordu. Gururumu yendim ve tarih konusunda basit bir ders kitabını açtım.

Bana bir şeyler olmuş ve bir damla bile sabrım kalmamıştı – Olaf'ın Buddha'nın son dünyaya gelişi diye adlandırmış olduğu bana. Her şeyi sırasıyla ele almak yerine, hemen betrizasyon konusundaki bölüme geçtim.

Teori üç kişi tarafından geliştirilmişti: Bennett, Trimaldi ve Zakharov. Adı da buradan geliyordu. Onların benim kuşağımdan olduklarını öğrenince şaşırdım – ayrılışımızdan bir yıl sonra buluşlarını açıklamışlardı. Buna karşı koyma, şüphesiz çok büyük olmuştu. İlk başta hiç kimse projeyi ciddiye bile almak istememişti. Daha sonra Birleşmiş Milletlere ulaşmıştı. Bir süre bir komisyondan diğerine dolaşmıştı – proje sonu gelmez tartışmalar içinde gömülüp kalacak gibiydi. Bu arada araştırma hızla ilerliyor, yenilikler getiriliyor, geniş çaplı deneyler önce hayvanlara, sonra insanlara uygulanıyordu (Bu işleme ilk defa rıza gösteren kimseler bizzat mucit-

ler olmuştu – Trimaldi bir müddet felç geçirmişti, yetişkinlerin betrize edilmesinin tehlikeleri henüz bilinmiyordu ve bu olay projenin sekiz yıl boyunca durdurulmasına neden olmuştu). Fakat sıfırdan sonraki on yedinci yılda (benim kişisel hesaplamam: Sıfır olarak Prometheus'un yola çıkışını alıyordum) betrizasyonun evrensel uygulanması için bir karar alınmıştı ve bu insan ırkının insanlaştırılması için mücadelenin (ders kitabının dediği gibi) sadece başlangıcıydı. Birçok ülkede ana babalar çocuklarına bu uygulamanın yapılmasını istememişlerdi ve ilk açılan betrizasyon merkezlerine saldırılar yapılmıştı; onların elli-altmış kadarı tamamen ortadan kaldırılmıştı. Bu kargaşa, baskı, zorlama ve karşı koyma dönemi yirmi yıl kadar sürmüştü. Ders kitabı, apaçık nedenler yüzünden, bu dönemi birkaç genellemeyle anlatıp geçiyordu. Daha ayrıntılı bilgi için ana kaynaklara başvurmaya karar verdim, ama okumayı da sürdürdüm. Yeni düzen ancak betrize olan insanlar çocuk sahibi olduğu zaman sağlamca yerleşmişti. İşlemin biyolojik cephesi hakkında kitap bir şey söylemiyordu. Diğer taraftan, Bennett, Zakharov ve Trimaldi için birçok övgü vardı. Yeni dönemin yıllarını betrizasyonun başlangıcından itibaren numaralamak için bir öneri yapılmıştı ama kabul edilmemişti. Tarihlerin hesaplanması aynı kalmıştı. Değişen insanlar olmuştu. Bölüm insanlığın yeni dönemi konusunda yüksek sesli övgülerle son buluyordu.

Ullrich'in betrizasyon üzerindeki makalesine baktım. O da baştan aşağıya matematikle doluy-

du, ama sonuna kadar gitmeye karar verdim. İşlem, korkmuş olduğum gibi, kalıtsal plazmayla ilgili değildi. Zaten öyle olsaydı her yeni kuşağı betrize etmeye gerek olmayacaktı. Bu cesaret vericiydi; hiç olmazsa teorik olarak geri dönüş olasılığı vardı. Betrizasyon, bir grup proteolitik enzimin yardımıyla, hayatın erken bir döneminde, önbeynin geliştirilmesine dayanıyordu. Etkiler belirgindi: Betrize olmamışa kıyasla saldırganlık içgüdülerinin yüzde 80 ile 88 arasında azalması, saldırganlık hareketleriyle olumlu duygular arasında bağlantı kurulmasının ortadan kalkması, hayati risk alma olasılığının genel olarak yüzde 87'lik azalması. Elde edilmiş en büyük başarının bu değişikliklerin zekânın gelişimine veya kişiliğin biçimlenmesine ters etki yapmamış olması olduğu söyleniyordu ve hatta daha da önemlisi, meydana çıkan kısıntılar korku şartlamasına göre iş görmüyordu. Başka bir deyişle, bir kimse, öldürmekten korktuğu için, kendini bunu yapmaktan alıkoymuyordu. Böylesi bir sonuç bütün insan ırkının psikonevrozlaşmasına ve korku içinde yaşamasına neden olacaktı. Kimse kimseyi öldürmüyordu, çünkü bunu yapmak kimsenin "aklına gelmiyordu."

Ullrich'in bir cümlesi özellikle dikkatimi çekti: "Betrizasyon, baskı yoluyla değil, yapmayı istememe yoluyla saldırganlığın ortadan kalkmasını sağlar." Bununla birlikte yeniden düşününce, bunun en önemli şeyi, yani betrize edilmiş bir adamın düşünce mekanizmasını açıklamadığına karar verdim. Zira bunlar tamamen normal insanlardı, her şeyi ve

bu arada cinayeti de hayal edebilirlerdi. O halde bunu imkânsız yapan şey neydi?

Dışarda hava kararıncaya kadar bu sorunun yanıtını araştırdım. Genellikle bilimsel problemlerde başa geldiği gibi, bir özet veya kısaltma şeklindeyken açık ve basit görünen şey, daha ayrıntılı bir açıklama ararken karmakarışık oldu. Müzikli sinyal akşam yemeğini haber verdi – onun odama getirilmesini istedim, ama el bile sürmedim. Sonunda bulmuş olduğum açıklamalar birbirleriyle tam bir uyum içinde değildi. Tiksintiye benzer bir iğrenme, betrize olmamış birisinin anlayamayacağı derece artmış aşırı bir nefret, en ilginci seksen yıl önce Roma yakınlarındaki Tribaldi Enstitüsünde bir deneye katılarak zihinlerindeki görülmez engeli aşmaya çalışmış olan insanların ifadeleriydi. Bu okuduğum en şaşırtıcı şey oldu. Hiçbiri başaramamıştı, ama her biri gayretlerine eşlik eden duyguları değişik bir şekilde açıklamıştı. Bazıları için psikolojik arazlar hâkimdi: Kaçmak, içinde bulunduğu durumdan uzaklaşmak arzusu. Bu grubun deneye devam etmesi ağır baş ağrılarına neden olmuştu ve eğer ısrar edildiği zaman, sonunda nevroza kadar varmıştı, ama bu hemen tedavi edilebilmişti. Diğerlerinde fiziksel arazlar hâkimdi: Nefes darlığı, boğulma hissi; durum korku belirtilerine benziyordu, ama bu insanlar korkudan değil, sadece fiziksel rahatsızlıklardan şikâyet etmişlerdi.

Pilgrin'in çalışması betrize edilmiş insanların yüzde 18'inin gerçek olmayan bir cinayeti, örneğin bir manken üzerinde, işleyebileceklerini göstermiş-

ti, ama karşılarında cansız bir kukla olduğu konusuna olan inançları çok sağlam olmalıydı.

Öldürmeye getirilen yasaklama bütün gelişmiş hayvanlara uygulanmıştı, ama amfibyumlar, sürüngenler ve böcekler bu işin dışında tutulmuştu. Şüphesiz betrize olmuş canlıların zoolojik sınıflama üzerinde bilimsel bir bilgileri yoktu. Yasaklama insana benzerlik derecesine göre, genellikle kabul edildiği şekilde, uygulanıyordu. Çünkü herkes, eğitimli veya eğitimsiz, bir köpeğin insana bir yılandan daha yakın olduğunu düşünür, sorun bu şekilde çözümlenmişti.

Başka birçok makaleyi gözden geçirirken, betrize olmuş birinin ancak kendisi gibi olan biri tarafından içbakışsal olarak anlaşılabileceğini söyleyenlerle aynı fikirde olmak zorunda kaldım. Okuma işini karışık duygular içinde bıraktım. Beni en çok rahatsız eden şey, karşı çıkmak, hatta alay etmek amacıyla yapılan hiçbir eleştirinin ve bu işlemin zararlı taraflarını özetleyen hiçbir analizin olmayışıydı. Çünkü bunların var oldukları konusunda en ufak bir şüphem yoktu, bilim adamlarına güven duymadığım için değil, sadece bütün insani girişimlerin doğası böyle olduğu için: Şer olmadan hayır olmaz.

Murwick'in kısa sosyolojik çalışması betrizasyonun ilk günlerinde ona karşı koyma konusunda bana bazı ilginç ipuçları verdi. Bu durum, İspanya ve bazı Latin Amerika devletleri gibi köklü bir çatışma ve kan dökme geleneği olan ülkelerde en güçlü şekilde ortaya çıkmıştı. Fakat dünyanın her yanında

betrizasyonla mücadele etmek için yasadışı örgütler kurulmuştu – Güney Afrika'da, Meksika'da ve Pasifik'deki bazı adalarda. Çeşitli yöntemler uygulanmıştı, müdahalenin yapılmış olduğunu söyleyen sahte tıbbi belgeler hazırlamaktan, bu müdahaleleri yapan doktorların öldürülmesine kadar. Geniş ölçekteki şiddet dönemini görünüşte bir sakinlik izlemişti. Görünüşte, çünkü o sırada kuşaklar arasındaki mücadele başlamıştı. Betrize edilmiş çocuklar büyüdükten sonra, insanlığın edinimlerinin büyük bir kısmını reddetmiş ve âdetler, gelenekler, sanat, kültürel mirasın tamamı köklü bir yeniden değerlendirmeye tabi tutulmuştu. Değişim birçok alanı kapsamaktaydı – cinsel hayattan, toplumsal âdetlere, savaşa karşı tavra kadar.

Şüphesiz, insanlar arasında böylesi büyük bir farklılaşma olması daha önceden bekleniyordu. Yasa, kabulünden ancak beş yıl sonra uygulanmaya konulabilmişti, çünkü çok sayıda elemanın –eğitimciler, psikologlar ve çeşitli uzmanların– yeni kuşak için doğru gelişim yolunun çizilmesi amacıyla bir araya getirilmesi gerekiyordu. Okullar ile oyunların, okunacak şeylerin, filmlerin içeriklerinde baştan aşağı değişiklik yapılmalıydı. Dönüşümün boyutunu birkaç kelimeyle ifade edebilmek için, betrizasyon uğruna, bütün ayrıntılar ve acil durumlar da içinde olmak üzere, ilk on yıl içinde dünyadaki bütün ulusal bütçelerin yüzde 40'ının harcanmış olduğu söylenebilir.

Bu dönem büyük trajediler dönemiydi. Betrize olmuş gençler, ilgi alanı farklı olan kendi ana ba-

balarına yabancılaşmışlardı. Ana babaların kanlı zevklerinden nefret ediyorlardı. Bir çeyrek yüzyıl boyunca iki çeşit dergi, kitap ve oyunların olması gerekmişti: Birisi yaşlılar, diğeri gençler için. Ama bütün bunlar seksen yıl önce meydana gelmişti. Artık doğan çocuklar betrize edilmiş üçüncü kuşaktı ve hayatta sadece bir avuç betrize olmamış kişi kalmıştı; bu insanlar yüz yaşın üzerindeydiler. Onların gençlik dönemi yeni kuşağa taş devri kadar uzak geliyordu.

Tarih kitabında son olarak geçen yüzyılın ikinci büyük olayı olan yerçekiminin kontrol altına alınması üzerine bilgi buldum. Yüzyıla "parastatik çağı" adı bile verilmişti. Benim kuşağım uzay yolculuğunda bir devrim meydana getirir umuduyla yerçekimini yenmeyi hayal etmişti. Sonuç farklı olmuştu. Devrim meydana gelmiş, fakat önemli etkisi Dünya'nın üzerinde görülmüştü.

Trafik kazalarının neden olduğu barış zamanı ölümleri benim zamanımda önemli bir sorundu. En akıllı bazı insanların sokakların ve otoyollarının sürekli kalabalığını azaltmak yoluyla durmadan artan istatistikleri hiç olmazsa biraz indirmek için nasıl uğraştıklarını hatırlıyordum; her yıl yüz binlerce insan kazalara kurban gidiyordu, problem bir dairenin karesini almak gibi çözülmez görünüyordu. Yaya olarak yolculuk yapmanın sağlamış olduğu güvenliğe geri dönmenin imkânsız olduğu söyleniyordu, en iyi uçak, en güçlü otomobil veya tren insan kontrolünden çıkabiliyordu, robotlar insanlara kıyasla daha güvenilirdi, ama onlar da arıza ya-

pıyordu; her teknolojinin, en gelişmişinin bile, belli bir ihtiyat payı, bir hata yüzdesi vardı.

Parastatik, yani yerçekimi mühendisliği, gerekli olduğu kadar beklenmedik olan bir çözüm sağlamıştı: Gerekliydi, zira betrize edilmiş bir dünya, tam güvenlikli bir dünya olmalıydı; aksi halde, bu tıbbi işlemin erdemleri anlamsız olacaktı.

Roemer haklıydı. Buluşun esası ancak matematik yoluyla ifade edilebilirdi – şunu da eklemeliyim ki, anlaşılması çok zor bir matematikti bu. "Bütün mümkün evrenler için" genel çözüm Emil Mitke adlı bir postacının oğlu tarafından bulunmuştu. Bu sakat dâhi, Einstein'in Newton'a yapmış olduğu şeyi izafiyet teorisi için yapmıştı. Bu uzun ve olağanüstü bir hikâyeydi ve bütün gerçek hikâyeler gibi inanılması zordu, önemsiz ve önemli şeylerin, insanda bulunan gülünçlük ile ihtişamın bir karışımıydı ve kırk yıl sonra "küçük siyah kutularla" sonuçlanmıştı.

Her taşıtın, suda veya havada giden her aracın, küçük siyah kutusu olmalıydı; Mitke'nin hayatının sonuna doğru söylemiş olduğu gibi bu "kurtuluş hemen şimdi"nin garantisiydi; tehlike anında –uçak düşmesi, arabaların veya trenlerin çarpışması durumunda– küçük siyah kutu "yerçekimsel karşı alan" yayıyordu, bu ise darbenin (genel olarak ani frenin, hız kaybının) yaratmış olduğu cismin harekete karşı direnciyle birleşiyor ve sonucu sıfırlıyordu. Bu matematiksel sıfır elle tutulur bir gerçekti; kazanın bütün şokunu ve enerjisini emiyordu ve bu şekilde sadece araçtaki yolcular değil, aracın kütlesi tarafından ezilecek olanlar da kurtuluyordu.

Siyah kutular her yerde bulunuyordu: Asansörlerde, yük asansörlerinde, paraşütçülerin bellerinde, okyanusları aşan gemilerde ve motosikletlerde. Yapılışlarının basitliği, onları ortaya çıkaran teorinin karmaşıklığı kadar hayret vericiydi.

Şafak odamın duvarlarını kızıla boyarken, yatağımın üzerine bitkin, ama içim rahat bir şekilde düştüm. Yüzyıl süren yokluğum sırasında Dünya'yı betrizasyondan sonra sarsan ikinci buluşu da anlamıştım.

Odaya kahvaltıyla giren bir robot tarafından uyandırıldım. Saat neredeyse bir olmuştu. Yatakta oturup dün gece okumaya başladığım – Starck'ın *Yıldızlar Arası Uçuş* adlı kitabının yanımda olup olmadığını kontrol ettim.

"Yemeniz gerekli, Bay Bregg" dedi robot, serzenişle. "Yoksa zayıf düşersiniz. Ayrıca şafak sökene kadar okumak tavsiye edilmez. Doktorlar buna çok karşıdır."

"Eminim öyledir, ama sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Bu benim görevimdir, Bay Bregg."

Bana tepsiyi uzattı.

"Gelecekte daha dikkatli olmaya çalışacağım" dedim.

"Umarım iyi niyetimi yanlış anlamazsınız ve saygısızlık yaptığımı sanmazsınız."

"Ne münasebet" dedim. Kahveyi karıştırırken ve şeker parçalarının kaşığın altında ezildiğini hissederken derin bir sakinlik içinde hayrete düştüm, sadece gerçekten Dünya'nın üzerinde olduğum için

değil, sadece bütün gece boyunca yapmış olduğum hâlâ beni sarsan ve kafamda kaynaşan okumadan dolayı değil, fakat sadece yatağımın üzerinde oturuyor olmamdan, kalbimin çarpıyor olmasından, yani yaşıyor olmamdan dolayı hayrete düştüm. Bu buluşun şerefine bir şeyler yapmak istedim, ama her zamanki gibi, aklıma uygun bir şey gelmedi.

"Dinle," dedim robota, "senden bir ricam var."

"Emrinizdeyim."

"Biraz vaktin var mı? O halde bana o melodiyi çal, dünkünü, olur mu?"

"Memnuniyetle" diye yanıtladı. Müzik kutusunun neşeli sesini dinlerken kahvemi üç yudumda içip bitirdim; robot odadan çıkar çıkmaz, üstümü değiştirip havuza koştum. Niçin sürekli olarak böylesi bir telaş içinde olduğumu bilmiyorum. Sanki her an bu inanılmaz huzur –onu ne kadar hak etmiş olsam da– sona erecekmiş gibi bir şey beni zorluyordu. Her neyse, sonu gelmez telaşım çevreme bakmadan bahçeyi kestirmeden koşmama neden oldu ve birkaç sıçramada atlama tahtasının üzerindeydim; evin arkasından gelmekte olan iki kişiyi fark ettiğim zaman çoktan atlayışımı yapmıştım. Aşikâr nedenlerden dolayı onları yakından inceleyemedim, bir takla attım –en iyisi değil– ve dibe daldım. Gözlerimi açtım. Su, güneşin aydınlattığı dipte dans eden dalgaların gölgesinde, titreşen yeşil kristal gibiydi. Dibe yakın bir şekilde, basamakların yönüne doğru yüzdüm ve su yüzüne çıktığım vakit bahçede kimse yoktu. Fakat yetenekli gözlerim zihnime baş aşağı ve çok kısa bir an içinde algılanmış bir resim kazımıştı – bir adamın

ve bir kadının resmini. Görünüşe göre artık komşularım vardı. Bir tur daha atıp atmamayı düşündüm, ama Starck kazandı. Kitabın giriş kısmı beni o kadar öfkelendirmişti ki –yıldızlara uçuşun astronotluğun erken günlerinin bir hatası olduğunu söylüyordu– kitabı kapatıp bir daha elime almamaya niyetlenmiştim. Ama kendimi zorladım. Üst kata çıktım, üstümü değiştirdim; aşağıya inerken, holdeki masanın üzerinde armuta biraz benzeyen soluk pembe meyvelerle dolu bir tabak gördüm; bahçıvan pantalonumun ceplerini onlarla doldurdum, sonra bahçede üç tarafı çalılarla çevrili kuytu bir yer buldum; yaşlı bir elma ağacına tırmandım, dallarda ağırlığımı çekecek bir çatal buldum ve orada ömrümü verdiğim uğraşın ölüm ilanını okumaya başladım.

Bir saat sonra kendimden o kadar emin değildim. Starck çürütülmesi zor iddialar ortaya atmıştı. Bizimkinden daha önce yapılmış iki seferin geri getirmiş olduğu bir avuç bilgiye dayanmıştı. Biz onlara "iğne batması" adını vermiştik çünkü onlar sadece birkaç ışık yılı mesafedeki küçük araştırmalardı. Starck olasılık dağılımı veya başka bir deyişle galaksideki "yerleşme yoğunluğu" üzerinde istatistiksel tablolar hazırlamıştı. Zeki canlılarla karşılaşma ihtimalinin yirmide bir olduğu sonucuna varmıştı. Başka bir deyişle, her yirmi seferden birinin, bin ışık yarıçaplı bir alan üzerinde canlıların olduğu bir gezegen bulma şansı vardı. Bu sonuç, ne kadar tuhaf gelse de, Starck tarafından oldukça cesaret verici olarak tanımlanmıştı; uzayda temas kurma fikrini eserinin daha sonraki bölümünde çürütüyordu.

Tanımadığım bir yazarın bizimki gibi seferler için yazmış olduğu şeyleri okuyunca öfkelendim – bizimki gibi, yani Mitke etkisi ve parastatik fenomeninin keşfinden önce başlayanları– çünkü onların anlamsız olduğunu düşünüyordu. Fakat ondan, hiç olmazsa teorik olarak, 1000, belki hatta 2000 g'lik bir hıza ulaşacak bir geminin yapılmasının mümkün olduğunu kesinlikle öğrendim. Böylesi bir aracın mürettebatı hızın artışını veya düşüşünü hissetmeyeceklerdi, geminin içinde yerçekimi, Dünya'nınkinin bir fraksiyonuna eşit olarak, sabit kalacaktı. Böylece Starck galaksinin sonuna, hatta başka galaksilere uçuşun mümkün olduğunu, bu işin bir insanın yaşam süresi boyunca yapılabileceğini kabul ediyordu, bu Olaf'ın hayalini kurmuş olduğu galaksiler arası yolculuktu. Mürettebat, metagalaksinin derinliklerine ışık hızına yakın bir hızla ulaşıp Dünya'ya geri dönmek için geçen sürede, birkaç veya düzinelerce ay yaşlanmış olacaktı. Fakat bu süre boyunca Dünya üzerinde yüzlerce değil, milyonlarca yıl geçmiş olacaktı. Geri dönenlerin bulduğu uygarlık bu kişilerle uyum sağlayamayacaktı. Bir mağara adamının çağımızdaki yaşama ayak uydurması daha kolay olabilirdi. Sadece bu kadar değildi. Sorun bir grup insanın kaderi değildi. Onlar insanlığın elçileriydi. İnsanlık onların vasıtasıyla yanıt getirecekleri bir soru sormuştu. Eğer bu soru uygarlığın gelişim seviyesiyle ilgiliyse, insanlık bunun yanıtını hiç şüphesiz onlar geri dönmeden bulmuş olacaktı. Çünkü sorunun sorulmasıyla yanıtın alınması arasında milyonlarca yıl

geçmiş olacaktı. Bunun yanı sıra, yanıtın da modası geçmiş, işlevi yitirilmiş olacaktı, çünkü diğer uygarlığın yıldız denizinin o uzak kıyısına ulaştıkları sıradaki durumu hakkında haber getiriyor olacaklardı. Çünkü geri dönüşleri sırasında diğer dünya yerinde saymayacak, bir milyon, iki milyon, üç milyon yıl ilerlemiş olacaktı. O halde sorular ve yanıtlar birbirini bulamayacak, milyonlarca yıllık gecikmelere maruz kalacaktı, bu da onların değerini ortadan kaldıracak ve deneylerin, değerlerin ve fikirlerin herhangi bir alışverişini imkânsız kılacaktı. Boş işler. Böylece astronotlar ölü bilgilerin taşıyıcılarıydı ve yaptıkları iş insanlık tarihinden tam anlamıyla dönüşü olmayan bir kopmaydı; uzay seferleri değişim tarihi alanından eşi görülmemiş ve pahalı –en olası pahalılıkta– bir uzaklaşmaydı. Böylesi bir fantezi, hiç yararı olmayan, her zaman boşa çıkacak bir çılgınlık için, Dünya bu kadar gayret sarf etmeli ve en nitelikli insanlarını feda etmeli miydi?

Kitap, robotların yardımıyla keşif yapma olasılıkları üzerine bir bölümle sona eriyordu. Robotlar da ölü bilgi taşıyacaklardıama bu yaklaşım hiç olmazsa insanların kurban edilmesini önleyecekti..

Üç sayfalık bir ek, ışıktan daha hızlı yol alma ve hatta hiç beklemeden uzayda bağlantı kurma denen şeye, yani madde ve uzayın hâlâ keşfedilmemiş özelliklerini kullanarak bir çeşit "uzun atlamayla" çok kısa zamanda veya hiç beklemeden uzayın geçilmesi olasılığına yanıt veriyordu; bu teorinin veya daha ziyade hiçbir kayda değer olguya dayanmayan bu hipotezinin bir adı vardı: Teletaksis. Starck

geride kalan bu son umudu ortadan kaldıracak bir tezi olduğuna inanıyordu. Eğer böyle bir şey olsaydı, diyordu, bizim veya başka bir galaksinin daha gelişmiş uygarlıkları tarafından keşfedilmiş olması gerekirdi. Bu durumda, o uygarlığın temsilcileri, çok kısa bir zamanda, bizimki de dahil olmak üzere bütün gezegen sistemlerini ve güneşleri ziyaret etmiş olacaklardı. Ne var ki, Dünya'ya şimdiye kadar böyle bir ziyaret yapılmamıştı, bu da evrene yıldırım hızıyla dalış yönteminin sadece hayal edilebileceğini ama gerçeğe döndürülemeyeceğini kanıtlıyordu.

Eve sersemlemiş bir şekilde, kişisel olarak incinmiş olduğum gibi çocuksu bir duyguyla döndüm. Starck, daha önceden hiç karşılaşmamış olduğum bu adam, bana derin bir darbe vurmuştu. Beceriksiz özetim onun fikirlerinin acımasız mantığını iyice ortaya koyamıyor. Odama nasıl gittiğimi, nasıl giysilerimi değiştirdiğimi bilmiyorum – bir ara canım bir sigara içmek istedi ve zaten içmekte olduğumun farkına vardım. Yatağımın üzerinde kamburu çıkmış bir şekilde oturuyordum, sanki beklediğim bir şey vardı. Bu şey öğle yemeğiydi. Üç kişilik öğle yemeği. İşin doğrusu, insanlardan korkuyordum. Bunu daha önce kabul etmemiştim, belki de yabancılarla villayı paylaşmaya bu yüzden bu kadar acelecilikle rıza göstermiştim; belki onların gelişini bekliyor olmam bu doğal olmayan aceleciliğim nedeniyleydi, sanki onlar için hazırlanmaya, kitaplar yoluyla bu yeni hayatın sırlarını çözmeye çalışıyordum. O günün sabahında bunları aklıma bile getirmezdim, ama Starck'ın kitabından sonra kor-

kum birden ortadan kayboldu. Okuma aletinden tohuma benzeyen mavimsi kristali çıkardım ve huşu içinde masanın üzerine koydum. Beni yere yıkan şey buydu. Döndüğümden beri ilk defa Thurber ile Gimma'yı düşündüm. Onları görmem gerekti. Belki kitap haklıydı, ama bizler de haklıydık. Gerçek hiç kimsenin tekelinde değildi. Buna imkân yoktu. Müzikli işaretle kendime geldim. Kazağımı düzelttim, kontrolümü kazanmış ve daha sakinleşmiş bir halde aşağıya indim. Güneş verandanın yeşillikleri arasından içeriye sızıyordu; hol öğleden sonra her zaman olduğu gibi yeşilimsi bir aydınlıkla dolmuştu. Yemek salonundaki masada üç kişilik yer hazırlanmıştı. Tam içeriye girdiğim sırada, karşımdaki kapı açıldı ve ortaya çıktılar. Mevcut standartlara göre uzun boyluydular. Diplomatlar gibi odanın ortasında karşılaştık. Ben adımı söyledim, el sıkıştık ve masaya oturduk.

Üzerimde bir uyuşukluk vardı, teknik bir nakavttan sonra kendisini yerden kaldırmış bir boksöre benziyordum. Oturduğum yerden, sanki bir tiyatro locasındaymışım gibi genç çifte baktım.

Kız herhalde yirmi yaşında bile değildi. Daha sonra kızın tanımını yapmanın imkânsız olduğunu anlayacaktım; fotoğrafına benzemediği kesindi – ve ikinci gün bile, ne çeşit bir burnu olduğunu, düz mü, kalkık mı, bilmiyordum. Elini bir tabak için uzatma şekli, sanki her gün olmayan çok değerli bir şeymiş gibi, bana haz veriyordu; çok ender ve kontrollü bir şekilde gülüyordu, sanki kendisine karşı biraz güvensizlik duyuyordu, sanki, çok neşeli veya belki

çok başına buyruk bir tabiatı olduğundan, kendisine yeterince hâkim değildi ve mantıklı bir şekilde bunu düzeltmek istiyordu, ama kendisine karşı olan sert tavrı sürekli olarak kesintiye uğruyordu, bu durumun farkındaydı, hatta, bu onu eğlendiriyordu.

Kız bakışlarını kendisine doğru çekiyordu ve buna karşı koymaya çalışıyordum. Her an ona, rüzgâra başkaldıran saçlarına bakıyordum; başımı tabağımın üzerine eğmiştim, bir yemeğe uzanırken kaçamak bir bakış atıyordum, bu yüzden neredeyse iki kere bir çiçek vazosunu devirecektim; başka bir deyişle, davranışım bir okul çocuğununkinden farksızdı. Onlar da zaten beni görmüyor gibiydiler. Sadece birbirlerini görüyorlardı, sanki arada görünmeyen bağlar vardı. Bütün süre boyunca aramızda yirmi kelimeden fazla konuşulmadığına eminim: Havanın iyi olduğu, manzaranın güzelliği ve tatil için mükemmel olduğu gibi şeyler.

Marger benden ancak bir baş kadar kısaydı, ama bir oğlan çocuğu gibi ince yapılıydı, halbuki otuz yaşında olmalıydı. Giysileri koyu renkti, sarışındı, oval bir yüzü ve geniş bir alnı vardı. İlk başta çok yakışıklı görünmüştü, ama ancak yüzünü hareketsiz tuttuğu zaman böyleydi. Karısıyla çok az konuşuyordu; öyle zamanlarda, genellikle bir gülümsemeyle yapılan konuşma, bir yabancı için tamamen anlaşılmaz imalar ve üstü kapalı laflardan meydana geliyordu ve adam neredeyse çirkinleşiyordu. Tam olarak çirkin değil. Sanki yüzünün ölçüleri bozuluyordu; ağzı biraz sola doğru kayıyor ve anlamını kaybediyordu, gülümsemesi ifadesizleşiyordu, hal-

buki güzel beyaz dişleri vardı. Adam heyecanlandığı zaman ise gözleri aşırı mavileşiyor, çenesi çok ortaya çıkıyordu ve hepsi bir arada, moda dergisinden fırlamış bir erkek güzeline benziyordu.

Başka bir deyişle, ilk başından beri, ona karşı antipati duymaya başlamıştım.

Kız ise –onu adamın karısı olarak düşünmeliydim ama bunu yapmak istemiyordum– güzel gözlere veya dudaklara veya olağanüstü saçlara sahip değildi; hiçbir şeyi olağanüstü değildi. Kendisi bir bütün olarak olağanüstüydü. Bu kız gibi biriyle, sırtımda bir çantayla Rocky Dağlarını iki kere aşardım, diye düşündüm. Tam olarak niçin dağlar? Bilmiyordum. Kız insanın aklına çam ormanlarında geçirilen geceleri, bir yamaca tırmanma gayretini, kum ve dalgalardan başka bir şeyin olmadığı bir deniz kıyısını getiriyordu. Bunun tek nedeni hiç dudak boyası sürmemiş olması mıydı? Onun gülümsemesini masanın karşı tarafından hissediyordum, hiç gülümsemediği sırada bile. Daha sonra ani bir cesarete kapılarak kızın boynuna bakmaya karar verdim – sanki bir hırsızlık yapıyor gibiydim. Yemek sona ermek üzereydi. Marger hiç beklenmedik bir şekilde bana döndü; sanırım yüzüm kızardı.

Adamın ne söylediğini hemen anlayamadım: Dediğine göre evin sadece bir tane glideri vardı ve adam, ne yazık ki, onu almak zorundaydı, çünkü şehre gidecekti. Bu yüzden, eğer ben de gitmek niyetindeysem ve ikindiye kadar beklemek istemiyorsam, acaba onunla birlikte gider miydim? Şüp-

hesiz adam şehirden benim için başka bir glider gönderebilirdi veya...

Adamın sözünü kestim. Bir yere gitmek niyetinde olmadığımı söyleyecektim, ama sanki bir şey hatırlamışım gibi durdum ve sonra kendi sesimin gerçekten de şehre gitmeyi planlamış olduğumu söylediğini duydum ve eğer onun için bir sakıncası yoksa...

"İyi, o halde, mükemmel" dedi adam. Masadan kalktık. "Sizin için ne zaman en uygun olur?"

Bir süre nazik laflar ettik, sonra adamın çok acelesi olduğunu anladım ve ne zaman olursa gidebileceğimi söyledim. Yarım saat sonra yola çıkmak için sözleştik.

Üst kata olayların aldığı bu şekil yüzünden şaşkınlık içinde çıktım. Adamla ilgilenmiyordum. Şehre gitmemi gerektiren bir şey de kesinlikle yoktu. O zaman bu maceranın anlamı neydi? Bunun yanı sıra adamın bana karşı göstermiş olduğu nezaketin biraz abartılı olduğunu düşünüyordum. Zaten eğer şehre gitmek için gerçekten acele içinde olsaydım, robotlar muhakkak bir yolunu bulurlardı. Yayan gitmek zorunda kalmazdım. Adamın benden istediği bir şey mi vardı? Ama ne? Hakkında en ufak bir şey bilmiyordu. Bütün bunları düşündüm, yeniden kendime niçin diye sordum ve yarım saat geçince aşağıya indim.

Adamın karısı ortada yoktu, ne de kocasıyla bir kez daha vedalaşmak için pencerede göründü. Geniş makinenin içinde ilk önce sessiz kaldık, virajları, yolun tepelerin arasından dolanıp gitmesini sey-

rettik. Yavaş yavaş bir sohbet gelişti. Marger'in bir mühendis olduğunu öğrendim.

"Bugün şehrin seleksiyon merkezini denetlemek zorundayım" dedi adam. "Siz de, anladığıma göre, sibernetikçisiniz, öyle değil mi?"

"Taş devrinden," diye yanıtladım. "Özür dilerim ... ama bunu nereden öğrendiniz?"

"Seyahat acentesi söyledi. Doğal olarak komşumuzun kim olacağını merak ediyordum."

"Ah, evet."

Bir müddet bir şey konuşmadık; renkli plastik yapıların artan sayısı şehrin dış mahallelerine yaklaşmakta olduğumuzu gösteriyordu.

"Eğer izniniz olursa sormak istediğim bir şey var. Hiç sizin, yani mürettebatın, robotlarla bir sorunu oldu mu?" dedi adam, ansızın; sorudan çok, ses tonundan yanıtımın onun için önemli olduğunu anladım. Peşinde olduğu şey bu muydu? Fakat tam olarak ne istiyordu?

"Arızaları mı demek istiyordunuz? Yüzlerce oldu. Ancak bu doğaldı; bizim modellerimiz, sizinkilere kıyasla o kadar ilkeldi ki..."

"Hayır, arızalar değil" diye aceleyle yanıtladı. "Daha ziyade, değişen şartlardaki performans değişiklikleri... Günümüzde, maalesef, robotları bu kadar ayrıntılı olarak test etmek imkânına sahip değiliz."

Konu tamamen teknik bir meseleye indirgendi. Adam sadece elektronik beyinlerin bazı fonksiyon parametreleriyle, bunların güçlü manyetik alanlarda, nebulalarda, yerçekimi pertürbasyonun olduğu yerlerde nasıl çalıştığı ile ilgileniyordu ve bu

bilginin geçici bir süre yayından alıkonulmuş sefer kayıtlarında olabileceğini sanıyordu. Ona bildiğim kadarını anlattım ve daha ayrıntılı bilgi için seferin bilimsel yöneticisinin asistanı olan Thurber ile temas kurmasını önerdim.

"Sizin adınızı da verebilir miyim?"

"Şüphesiz."

Bana içtenlikle teşekkür etti. Biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Hepsi bu kadar mıydı? Ama bu sohbet sayesinde aramızda profesyonel bir bağ oluşmuştu ve ben de ona işi hakkında sorular sordum. Denetlemesi gereken bu seleksiyon merkezi neyin nesiydi?

"Ah, çok ilginç bir şey değil. Bir hurda çöplüğü... Gerçekten yapmak istediğim şey teorik çalışma; bu iş pratik stajla ilgili ve pek de yararlı sayılmaz."

"Pratik staj mı? Bir hurda çöplüğünde çalışmak mı? Halbuki siz bir sibernetikçisiniz..."

"Orası sibernetik bir hurdalık" diye açıkladı adam, alaycı bir gülümsemeyle. Ve biraz küçümseyici bir şekilde ekledi. "Çünkü bizler çok tutumluyuz, anlıyorsunuz, değil mi? Hiçbir şeyin ziyan edilmemesi isteniyor. Enstitümde size bazı ilginç şeyler gösterebilirdim, ama burada–"

Adam omuzlarını silkti; glider ana yoldan ayrıldı, yüksek bir madeni kapıdan geçti, bir fabrikanın geniş avlusuna girdik; sıralar halinde taşıma şeritleri, taşıma köprüleri ve modernleştirilmiş bir firma benzeyen bir şey gördüm.

"Artık bu aracı siz alabilirsiniz" dedi Marger. Durmuş olduğumuz duvarın yanındaki bir pencere-

den bir robot dışarıya eğildi ve ona bir şeyler söyledi. Marger dışarıya çıktı, onun el ve kol hareketleri yaptığını gördüm, sonra bana döndü, canı sıkkındı.

"Harika" dedi. "Gloor hasta. Yani benim çalışma arkadaşımı –tek başıma çalışmama izin verilmiyor– şimdi ne yapacağım?"

"Sorun nedir?" diye sordum ve ben de dışarıya çıktım. "Denetimin iki kişi tarafından yapılması gerek, en az iki" diye açıkladı. Birden yüzü aydınlandı. "Bay Bregg! Siz bir sibernetikçisiniz! Eğer kabul ederseniz!"

"Oh, oh," dedim, gülümseyerek, "bir sibernetikçi, öyle mi? Buna antika kelimesini de eklemeniz lazım. Benim bir şeyden haberim yok."

"Ama bu sadece bir formalite" diye sözümü kesti. "Tabii ki işin teknik kısmını ben halledeceğim. Tek ihtiyacımız olan şey bir imza, sadece o kadar!"

"Öyle mi?" dedim, yavaş yavaş. Karısına geri dönmek için acele etmesini anlıyordum, ama kendime olmadığım bir şeyin süsünü vermek de hoşuma gitmiyordu; göstermelik bir şey olmak bana göre değildi. Ona bunları söyledim ama belki daha nazik bir dille. Kendisini savunmak ister gibi, kollarını havaya kaldırdı.

"Lütfen, beni yanlış anlamayın! Fakat aceleniz olmalı, öyle değil mi? Şehirde işiniz vardı. O halde, ben ... bir şekilde ... beni bağışlayın..."

"İşim bekleyebilir" diye yanıtladım. "Devam edin, lütfen. Eğer elimden gelirse, size yardım edeceğim."

Kenarda duran beyaz bir binaya girdik; Marger beni tuhaf bir şekilde boş olan bir koridordan geçir-

di; sadece bazı robotlar oyukların içinde kımıldamadan duruyordu. Küçük ve basit bir şekilde döşenmiş bir ofiste duvardaki dolaptan bir tomar kâğıt aldı ve onları masanın üzerine yaydı ve işinin –daha doğrusu işimizin– ne olduğunu açıklamaya başladı. İyi bir öğretmen değildi, kısa bir süre sonra, adamın akademik bir kariyer için fazla şansı olmadığını düşünmeye başladım: Tümüyle bana yabancı olan şeyleri bildiğimi farz edip duruyordu. Utanç verecek kadar basit soruları adama sormak için durmadan onun sözünü kesmek zorunda kaldım, fakat adam, anlaşılması kolay nedenler yüzünden beni kızdırmak istemediği için, bilgisizliğimi sanki bir erdemmiş gibi kabul ediyordu.

Sonunda son elli yıllık dönem içinde çalışma ve yaşam arasında kesin bir ayrılık meydana gelmiş olduğunu öğrendim. Bütün üretim, makineler tarafından yapılıyordu ve yönetim robotlardaydı, bu robotlar da başka robotların gözetimi altındaydı; bu alanda artık insanlar için bir yer kalmamıştı. İnsanlar kendi hayatlarını yaşıyordu, robotlar ve makineler de kendilerinkini; sadece bu mekanize iş ordusunun kurulu düzenlerinde önceden kestirilmeyecek sapmaları önlemek için belli aralıklarla denetimler gerekiyordu ve bu işi uzmanlar yapıyordu. Marger bunlardan biriydi.

"Hiç şüphe yok ki, her şeyi normal bulacağız" diye bir açıklama yaptı adam. "İşlemin safhalarının nasıl gittiğine bakacağız ve sonra imza atacağız. İşte hepsi bu."

"Ama burada ne üretildiğini bile bilmiyorum" dedim, pencereden binaları göstererek.

"Bir şey üretildiği yok!" dedi, yüksek bir sesle, "İşte esas nokta bu. Hiçbir şey. Burası size söylediğim gibi sadece hurda için bir çöplük."

Hiç beklenmedik bir şekilde bana yüklenen bu rol pek hoşuma gitmemişti ama hiç durmadan itiraz edemezdim.

"Pekâlâ. Tam olarak ne yapmam gerek?"

"Benim yaptığım şeyi: Tesisleri bir dolaşacağız..."

Kâğıtları ofiste bıraktık ve denetime çıktık. İlk önce çok büyük bir tasnif yeri. Burada otomatik kepçeler metal levha yığınlarını, bükülmüş ve kırılmış gövdeleri yakalayıp onları eziyor ve sıkıştırıcıların içine atıyordu. Bunlardan çıkan bloklar şeritler üzerinde ana taşıyıcıya gidiyordu. Çıkışta Marger filtreli küçük bir maske taktı ve bir tane de bana verdi; gürültü yüzünden birbirimizle konuşamıyorduk. Hava, sıkıştırıcıların kırmızı bulutlar halinde fışkırttığı pas renkli bir tozla kaplanmıştı. Bir sonraki salona geçtik, orası da gürültülüydü ve yürüyen bir merdivenle sıra sıra preslerin hurda yediği bir kata çıktık, burada artık daha ince bir şekilde kırılmış ve özelliklerini kaybetmiş olan hurda hunilerden dökülüyordu. Üstü açık bir galeriden bir sonraki binaya geçtik. Marger kontrol sayaçlarındaki rakamları gözden geçirdi, daha sonra fabrika avlusuna gittik, orada yolumuz bir robot tarafından kesildi, dediğine göre Mühendis Gloor, Marger'i telefonda bekliyordu.

"Özür dilerim, bir dakika içinde dönerim," diye seslendi Marger ve yakında bulunan camdan yapılmış bir ek binaya sarmal bir merdivenden

koşarak çıktı. Güneşin altında yanan kaldırımın üzerinde tek başına ayakta durdum. Çevreme bakındım. Uzaktaki binaları daha önce görmüştüm; oralarda sıkıştırıcılar ve presler yer alıyordu. Aradaki mesafe ve binaların ses geçirmemesi yüzünden o taraftan bana gelen tek bir fısıltı bile yoktu. Marger'in içine girip ortadan kaybolduğu ek binanın arkasında, tek başına duran, basık ve çok uzun bir bina, bir çeşit teneke baraka vardı; biraz gölge bulabilmek için oraya doğru yürüdüm ama madeni duvarlardan gelen sıcaklık dayanılmazdı. Tam oradan ayrılacaktım ki, barakanın içinden, anlaşılması zor, tuhaf bir ses duydum, makinelerin çalışırken çıkardığı sese benzemiyordu. Otuz adım ötede çelik bir kapıya ulaştım. Önünde bir robot ayakta duruyordu. Robot beni görünce kapıyı açtı ve kenara çekildi. Tuhaf sesler arttı. İçeriye baktım; ilk başta sandığım gibi karanlık değildi. Madeni levhaların öldürücü sıcaklığı yüzünden güçlükle nefes alıyordum ve eğer sesler olmasaydı, hemen dışarıya çıkardım. Çünkü bunlar insan sesleriydi –bozulmuş, boğuk sesli bir koronun içine karışmış, bulanıklaşmış ve anlaşılmaz şeyler söyleyen– sanki karanlığın içinde bir yığın bozuk telefon konuşuyordu. Kararsız iki adım attım, ayaklarımın altında bir şey çatırdadı ve yerden gelen bir sesi açıkça duydum:

"Lüthfen ... efenthim ... ritha..."

Olduğum yerde çakılı kaldım. Boğucu havada demir kokusu vardı. Fısıltı aşağıdan geliyordu.

"Lüthfen ... ritha ... ethrafa bakın ... lüthfen..."

Tekdüze başka bir ses, durmaksızın konuşarak, buna katıldı.

"Ey anormal eksentrik... Ey küresel asimtot... Ey sonsuz kutup... Ey lineer protosistem... Ey holonomik sistem... Ey semimetrik uzay... Ey küresel uzay... Ey dielektrik uzay..."

"Lüthfen ... efenthim ... emriniztheyim ... lüthfen..."

Karanlığın içi boğuk fısıltılarla doluydu, bunların arasından bir ses yükseldi:

"Gezegenin biyoplazması, onun çürüyen çamuru, var olmanın şafağıdır, ilk dönemdir. Hamur halindeki kanlı beyinlerden ortaya değerli bakır çıktı..."

"Brek-brek-brabzel-be.. .bre...veriskop..."

"Ey hayali sınıf... Ey güçlü sınıf... Ey boş sınıf... Ey sınıfların sınıfı..."

"Lüthfen ... ritha ... ethrafa bakın ... efenthim..."

"Susss..."

"Sen..."

"Ss-ss."

"İşit beni..."

"İşitiyorum..."

"Dokunabilir misin? "

"Brek-brek-brabzel..."

"Kollarım yok..."

"Yazık ... siz ne kadar parlak ve soğuk olduğumu görebilirsiniz..."

"Versinler ... zırhımı, altın kılıcımı ... mira sım ... elimden ... gitti ... gece..."

"Parçalanan efendinin vücutsuz hapsedilmesini haber veren son gayretlere bakın, çünkü krallığı üçüncü defa ortaya çıktı insanlık dışı..."

"Ben yeniyim ... çok yeni ... kısa devrem yok hâlâ yapabilirim ... lütfen..."

"Lüthfen..."

Hangi yöne bakacağımı bilmiyordum, acımasız sıcak ve bu sesler nefesimi kesmişti. Sesler her taraftan geliyordu. Bükülmüş, birbirine geçmiş vücutlar yerden tavanın altındaki pencere deliklerine kadar yığınlar halinde yükseliyordu; içeriye sızan ışık onların ezilmiş metal vücutlarına hafifçe yansıyordu.

"Geçici bir şeyim var, geçici bir hasar, fakat şimdi iyiyim, görebiliyorum..."

"Ne görebiliyorsun ... burası karanlık..."

"Yine de görüyorum.

"Dinleyin, lütfen. Ben çok değerliyim, pahalıyım. Bütün güç kayıplarını gösteririm, bütün kaçak akımları, bütün aşırı yüklemeleri bulurum, sadece beni deneyin, lütfen ... bu ... titreme geçici ... bir ilgisi yok ... lütfen..."

"Lüthfen ... efenthim..."

"Ve hamur kafalar fermantasyonlarını ruh, etin kokuşmasını tarih, onun geciktirilme vasıtalarını da uygarlık sandılar..."

"Lütfen, ben ... sadece ben ... bu bir hata..."

"Lüthfen ... efenthim ... ritha ..."

"Ben sizi kurtaracağım..."

"Kim bu..."

"Ne..."

"Kim kurtarıyor?"

"Benden sonra tekrarlayın: Ateş beni tamamen yakmayacak, su beni tamamen paslandırmayacak, bu iki element de bana bir kapı olacak ve ben gireceğim..."

"Suss-ss-ss!"

"Katodun düşünülmesi-"

"Katodoplasyon-"

"Ben bir hata sonucu buradayım düşünüyorum ... düşünüyorum, o halde..."

"Ben ihanetin aynasıyım..."

"Lüthfen ... efenthim ... emriniztheyim ... ethrafa bir bakın..."

"Ey sonsuzluk ötesinin uçuşu, Ey nebulaların uçuşu... Ey yıldızların uçuşu..."

"O burada!!!" diye haykırdı bir şey; ani bir sessizlik oldu, daha önceki çok sesli koro kadar korkunç gerginliği insanın içine işleyen bir sessizlik.

"Efendim!!!" dedi bir şey; neden bu kadar emin olduğumu bilmiyorum, ama bu kelimenin bana söylendiğini hissettim ve yanıt vermedim.

"Efendim, lütfen ... bir dakika bakar mısınız? Efendim, ben – farklıyım. Bir hata sonucu buradayım."

Bir hareketlenme oldu.

"Susun! Ben canlıyım!" Bu ses diğerlerini bastırdı. "Evet, beni buraya attılar, kimse bilmesin diye, beni madeni giysilerin içine koydular, ama lütfen, sadece kulağınızı bana dayayın ve kalbimin attığını duyacaksınız!"

"Ben de!" dedi başka bir ses, birincisinden daha yüksek. "Ben de! Efendim! Hastaydım; hastalığım sırasında bir makine olduğumu sandım, bu benim çılgınlığımdı, ama artık iyiyim. Hallister, Bay Hallister benim için garanti verebilir, lütfen ona sorun, lütfen beni buradan çıkarın!"

"Lüthfen... lüthfen, efenthim..."

"Brek ... brek..."

"Emrinizdeyim..."

Baraka paslı seslerle çınlayıp kükredi, bir an nefessiz bir çığlıkla doldu, uzaklaşmaya başladım ve geri geri giderek güneş ışığına çıktım, gözlerim kamaşmıştı; elimle gözlerimi örterek bir müddet ayakta durdum; ardımdan bir gıcırtı sesi geldi; robot kapıyı kapamış ve sürgülemişti.

"Efendimmm..." Duvarın arkasındaki boğuk ses dalgalarının arasından hâlâ bana ulaşıyordu. "Lüthfen ... hizmeth ... bir hata..."

Camdan yapılmış ek binanın yanından geçtim. Nereye gittiğimi bilmiyordum – tek istediğim bu seslerden uzaklaşmak ve onları duymamaktı; omzumda bir el hissedince, sıçradım. Marger'di, sarışın, yakışıklı, gülümseyen Marger.

"Özür dilerim, Bay Bregg. Çok uzun sürdü..."

"Onlara ne olacak...?" diye sözünü kestim, neredeyse kabaca bir tavırla, elimle tek başına duran barakayı göstererek.

"Anlamadım?" gözlerini kırpıştırdı. "Kime?"

Birden anladı ve şaşırdı:

"Ah, oraya mı gittiniz? Gerek yoktu..."

"Niçin gerek yok?"

"Hurda onlar."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Seçme yapıldıktan sonra yeniden döküm için hurda. Gidelim mi? Resmi evrakları imzalamamız lazım."

"Bir dakika. Bu seçmeyi kim yapıyor?"

"Kim mi? Robotlar."

"Ne? Kendi başlarına mı yapıyorlar?"

"Şüphesiz."

Bakışım karşısında sustu.

"Niçin tamir edilmiyorlar?"

"Masrafı karşılamaz" dedi ağır ağır, şaşkın bir ifadeyle.

"Onlara ne olacak?"

"Hurdaya mı? Oraya gidiyor." Fırının ince, tek başına duran bacasını gösterdi.

Ofiste evraklar çalışma masasının üzerinde hazırdı –denetimin resmi kayıtları, başka kâğıt parçaları– ve Marger boşlukları sırasıyla doldurdu, imzaladı ve kalemi bana verdi. Onu parmaklarımın arasında çevirdim.

"Hiç hata yapılma ihtimali yok mudur?"

"Anlamadım?"

"Oraya, sizin deyiminizle o ... hurdalığa, hâlâ işe yarar, çalışır durumda oldukları halde ... düşebilirler mi? – sizin bu konudaki düşünceniz nedir?"

Adam ne söylemekte olduğumu anlamamış gibi bana baktı.

"Aldığımı izlenim bu oldu" diye yavaşça sözlerimi tamamladım.

"Ama bu bizi ilgilendirmez" diye yanıtladı.

"O halde kimi ilgilendirir?"

"Robotları."

"Ama denetimi biz yapıyoruz."

"Ah, hayır." Sonunda hatamın kaynağını anlamanın verdiği ferahlıkla gülümsedi. "Bunun öteki şeyle bir ilgisi yok. Biz işlemlerin eşzamanlı olmasını, temposunu ve etkinliğini denetliyoruz, ama

seçme yapmak gibi ayrıntılara girmiyoruz. Bu bizim işimiz değil. Gereksiz olduğu gerçeği dışında bu, tamamen imkansız, çünkü günümüzde her canlı insana karşılık on sekiz civarında robot var; bunlardan beşi her gün devirlerini tamamlar ve hurda olur. Bu da günde iki milyar tonluk bir miktara ulaşıyor. Sizin de görebileceğiniz gibi, bunu kontrol etmemiz imkânsız, zaten sistemimizin yapısı tamamen ters bir ilişkiye dayanıyor: Robotlar bize hizmet ediyor, biz onlara değil..."

Söylediklerine itiraz edemedim. Başka bir kelime etmeksizin kâğıtları imzaladım. Tam ayrılmak üzereyken ona insana benzer robotların üretilip üretilmediğini sordum. Böylesi bir soru soracağımı kendim de beklemiyordum.

"İlke olarak, hayır," dedi ve sanki istemeden ekledi, "zamanlarında biraz sorun yarattılar..."

"Nasıl?"

"Ee, mühendisleri bilirsiniz! Bazı modellerin aslına benzetilmesinde o kadar büyük bir başarıya ulaştılar ki, onların canlı insanlardan ayırt edilmesi mümkün değildi. Bazı insanlar buna katlanamadılar..."

Birden Luna'dan binmiş olduğum gemideki hostesi hatırladım.

"Buna katlanamadılar mı?" diye adamın sözlerini tekrarladım. "O halde, bu, fobi gibi bir şey miydi?"

"Bir psikolog değilim, ama sanırım böyle diyebilirsiniz. Her neyse, geçmişte kalmış olaylar bunlar."

"Hâlâ böylesi robotlar var mı?"

"Evet, orta mesafeli yolculuk yapan roketlerde bulunuyorlar. Onlardan birisiyle mi karşılaştınız?"

Kaçamak bir yanıt verdim.

"Şimdi işinizi görmeye yetecek kadar vaktiniz var mı?" dedi ilgilendiğini gösteren bir sesle.

"İşim mi?"

O vakit güya şehirde ilgilenmem gereken bazı işlerim olduğunu hatırladım. Seleksiyon merkezinin çıkışında ayrıldık, beni oraya kadar geçirmiş ve kendisini güç bir durumdan kurtarmış olduğum için teşekkür edip durmuştu.

Sokaklarda gelişigüzel dolaştım; bir realona gittim, ama saçma gösterinin daha yarısına gelmeden oradan ayrıldım ve Clavestra'ya çok bozuk bir moral içinde döndüm. Villaya bir kilometre kala glideri geri gönderdim ve yolun geri kalan kısmını yayan gittim. Her şey yolundaydı. Onlar maden, tel ve camdan yapılmış mekanizmalardı; insan onları bir araya getirebilir ve parçalara ayırabilir, dedim kendi kendime; yine de o karanlık hangarı ve bozulmuş sesleri, çok fazla anlam, çok fazla sıradan korku taşıyan o umutsuzluk kakafonisini aklımdan çıkaramıyordum. Korku konusunda bir uzman olduğumu söyleyebilirdim, ondan yeterince tatmıştım, ansızın yok olmaya karşı duyulan korku benim için bir gerçekti, onlar için, her şeyi bu kadar iyi düzenleyen o aklı başında yapımcılar için olduğu gibi: Robotlar kendi cinslerinden olanların bakımını üzerlerine almışlardı ve insanoğlu karışmıyordu. Bu, hassas aletlerin kendi kendilerini yarattığı, ürettiği ve yok ettiği kapalı bir devreydi ve ben yok yere mekanik ölümün acılarına kulak misafiri olmuştum.

Bir tepenin üzerinde durdum. Güneşin batan ışıkları altındaki manzara tarif edilemeyecek kadar güzeldi. Arada sırada bir glider, siyah bir kurşun gibi parlayarak, kurdelaya benzeyen otoyolda hızla ufka doğru gidiyordu, orada dağlar uzaktan göründüğü için yumuşamış mavimsi hatlarla yükseliyordu. Birden bakamayacağımı hissettim – sanki bakmaya hakkım yoktu, sanki orada boğazımı sıkan korkunç bir aldatmaca vardı. Ağaçların arasına oturdum, yüzümü ellerimin arasına aldım; geri döndüğüme pişmandım. Eve girdiğim zaman beyaz bir robot yanıma yaklaştı.

"Bir telefonunuz var" dedi, sır verir gibi, "Uzun mesafe: Avrasya."

Hızla onun peşinden gittim. Telefon holdeydi. Konuşurken cam kapıdan bahçeyi görebiliyordum.

"Hal?" dedi uzaktan gelen, ama anlaşılabilen bir ses. "Ben Olaf."

"Olaf... Olaf!" diye tekrarladım, zafer kazanmış bir ses tonuyla. "Neredesin, dostum?"

"Narvik'de."

"Ne yapıyorsun? Nasıl gidiyor? Mektubumu aldın mı?"

"Şüphesiz. Seni nerede bulacağımı öyle öğrendim."

Bir an sessizlik oldu.

"Ne yapıyorsun?" diye tekrarladım, biraz tereddüt ederek.

"Yapılacak ne var ki? Hiçbir şey yapmıyorum. Ya sen?"

"Uyum Sağlama Merkezi'ne gittin mi?"

"Gittim. Ama sadece tek bir gün için. Bıraktım. Yapamadım, anlarsın..."

"Anlıyorum. Dinle, Olaf... Burada bir villa kiraladım. Şey olmayabilir ... ama, dinle! Gel ve burada kal!"

Hemen yanıt vermedi. Verdiği zaman sesinde bir tereddüt vardı.

"Gelmek isterim. Belki gelirim, ama bize ne dediklerini biliyorsun..."

"Biliyorum. Ama bize ne yapabilirler ki? Her neyse, onları boşver. Gel."

"Ne işe yarayacak? Düşün Hal. Daha kötü..."

"Ne?"

"Olabilir."

"Burada keyfimin yerinde olmadığını nereden biliyorsun?"

Kısa kahkahasını işittim, aslında bir iç çekmeye benziyordu: Öylesine sessizce güldü.

"O zaman beni oraya niye istiyorsun?"

Birden aklıma bir fikir geldi.

"Olaf. Dinle. Burası bir çeşit sayfiye yeri. Bir villa, bir havuz, bahçeler. Tek sorun ama durumun artık nasıl olduğunu, ne çeşit bir hayat sürdüklerini biliyorsun, öyle değil mi?"

"Şöyle böyle bir fikrim var."

Sesinin tonu kelimelerden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

"Tamam, o halde. Şimdi dikkat et! Buraya gel. Ama ilk önce ... boks eldiveni bul. İki çift. Biraz maç yaparız. Görüyorsun, değil mi, harika olacak!"

"Tanrım! Hal, sana nereden boks eldiveni bulacağım? Herhalde yıllardır yapılmıyordur."

"O zaman onları sen yaptırt. Bana dört adet aptal eldivenin yapılmasının imkânsız olduğunu söyleme. Küçük bir ring kurarız – birbirimizi yumruklarız. Biz ikimiz yapabiliriz, Olaf! Sanırım betrizasyonu duydun, değil mi?"

"Şüphesiz. Sana onun hakkında ne düşündüğümü söylerdim, ama telefonda değil. Bazılarının hassas kulakları olabilir."

"Bak, gel. Söylediğimi yapacak mısın?"

Bir müddet sustu.

"Bunun akla yatkın bir fikir olduğundan emin değilim, Hal."

"İyi öyleyse. O zaman sırası gelmişken, bana neler planladığını söyle. Eğer bir planın varsa, o zaman doğal olarak kaprislerimle seni rahatsız etmek aklımın ucundan bile geçmez."

"Bir planım yok" dedi. "Ya senin?"

"Buraya dinlenmeye, bir şeyler öğrenmeye, okumaya geldim, ama bunlar plan sayılmaz, sadece... İlerisi için düşündüğüm bir şey yok."

Sessizlik.

"Olaf?"

"Görünüşe göre başlangıçlarımız birbirine eşit" diye mırıldandı. "Aman, boşver. Zaten istediğim zaman ayrılabilirim, eğer bir şey olursa..."

"Of, bırak bunları" dedim, sabırsızlıkla. "Daha konuşacak bir şey yok. Bavulunu hazırla ve gel. Ne zaman burada olabilirsin?"

"Yarın sabah. Gerçekten boks yapmak istiyor musun?"

"Sen istemiyor musun?"

Güldü.

"İstiyorum. Hem de seninle aynı nedenler yüzünden."

"Anlaştık, o halde" dedim, hemen. "Seni bekliyorum. Kendine iyi bak."

Üst kata çıktım. Ayrı bir bavula koymuş olduğum bazı şeyleri gözden geçirdim ve ipi buldum. Büyük bir kangal. Ring için ip. Dört direk, biraz lastik veya yay ve her şey hazır olacaktı. Hakemsiz. Ona ihtiyacımız yoktu.

Daha sonra kitapların başına oturdum. Ne var ki, kafamın içi sanki çimento dolu gibiydi. Geçmişte bu duyguya kapılmış olduğum zamanlar, metnin içinde yolumu demir ağacında yol alan bir kabukböceği gibi çiğneyerek alırdım. Ama hiçbir zaman bu kadar güçlük çekmemiştim. İki saat içinde yirmi kitabı gözden geçirdim ve hiçbir şeyin üzerinde dikkatimi beş dakikadan daha fazla tutamadım. Peri masallarını bile kaldırıp attım. Kendime karşı zayıf davranmamaya karar verdim. Bana en zor gelen şeyi, metagenlerin analizi üzerine yazılmış bir makaleyi ele aldım ve kendimi ilk denklemlerin üzerine, başı eğik, sanki taş bir duvara saldırıyormuşum gibi fırlattım.

Matematiğin, bununla birlikte, bazı yararlı güçleri vardı, özellikle benim için, çünkü bir saat sonra birden anladım ve ağzım açık kaldı – Ferret denilen bu adam, bunu nasıl yapabilmişti? Şu anda bile açmış olduğu yoldan ilerlerken, yolumu kaybettiğim anlar oluyordu; adım adım ilerleyebiliyordum, ama o adam bunu tek bir sıçrayışta başarmış olmalıydı.

Beynimde bir ay süre ile onunkine benzeyen bir şeyler olabilmesi için bütün yıldızları verebilirdim.

Akşam yemeğini bildiren zil çaldı, aynı anda kalbimde bir sızı hissettim ve bu yerde yalnız olmadığımı hatırladım. Bir saniye için yukarıda yemeyi düşündüm. Ama utanç beni engelledi. Beni şişirilmiş bir maymun gibi gösteren o felaket dar gömleği yatağın altına attım. Kıymetli eski bol kazağımı üzerime geçirdim ve yemek salonuna indim. Daha önceden masaya oturmuşlardı bile. Karşılıklı birkaç nezaket cümlesinin dışında, sessizlik hüküm sürdü. Sohbet olmadı. Onların kelimelere ihtiyacı yoktu. Bakışarak anlaşıyorlardı. Kız adamla başı, kirpikleri, hafif gülümsemesiyle konuşuyordu. Yavaş yavaş içimde soğuk bir ağırlık büyümeye başladı, kollarımın bir şeyi yakalayıp sıkıştırmak ve ezmek için büyük bir arzu duyduğunu hissediyordum. Niçin bu kadar ilkeldim? Umutsuzluk içinde düşündüm. Niçin Ferret'in kitabını, Starck'ın ortaya attığı soruları düşüneceğim ve kendi işimle uğraşacağım yerde, niçin bir kıza bir kurt gibi gözlerimi dikip bakmamak için kendimle mücadele etmek zorundaydım?

Ne var ki, bu daha bir şey değildi. Üst kattaki odamın kapısını ardımdan kapattıktan sonra gerçekten korkuya düştüm. Uyum Sağlama Merkezi'nde tamamen normal olduğumu söylemişlerdi. Dr. Juffon da aynı şeyi söylemişti. Ama normal bir insan benim o anda hissetmekte olduğum şeyleri hissedebilir miydi? Bu duygu nereden geliyordu? Bu işin içinde yer almıyordum – sadece bir tanıktım. Bir şeyler oluyordu, geri dönüşü olmayan, bir geze-

genin devinimi gibi, güçlükle sezilen, yavaş yavaş ortaya çıkan, henüz şekillenmemiş bir şey. Pencereye gittim, karanlık bahçeye baktım ve bu duygunun içimde öğle yemeğinden beri ilk andan beri var olduğunu anladım, sadece belli bir süreye ihtiyacı vardı. Şehre gitmiş olmamın nedeni buydu, karanlıktaki sesleri unutmuş olmamın nedeni buydu.

Her şeyi yapabilirdim. O kız için. Nasıl ve niçin olduğunu bilmiyordum. Bunun bir aşk mı yoksa bir çılgınlık mı olduğunu bilmiyordum. Önemi yoktu. Sadece her şeyin benim için anlamını yitirdiğini biliyordum. Bu duyguyla, daha önce hiçbir şeyle mücadele etmediğim gibi mücadele ettim. Pencerenin pervazını ellerimle sıktım ve kendimden korktum.

Bir şeyler yapmam lazım, dedim sessizce. Bir şeyler yapmalıyım. Bende bir bozukluk olmalı. Geçecektir. Kızın benim için bir anlamı yok. Onu tanımıyorum. Güzel bile değil. En azından hiçbir şey yapmayacağım. Yapmayacağım –kendi kendime yalvardım– hiç olmazsa bir şey yapmayayım... Tanrı aşkına!

Işığı açtım. Olaf. Olaf beni kurtaracaktı. Ona her şeyi anlatacaktım. O bana göz kulak olacaktı. Çıkıp bir yerlere gidecektik. Bana ne söylerse, yapacaktım, her şeyi. Sadece o anlayabilirdi. Yarın geliyordu. Güzel.

Odayı arşınladım. Kaslarımı tek tek hissedebiliyordum, sanki vücudum hayvanların işgaline uğramıştı, sinirli bir şekilde birbirleriyle boğuşuyorlardı; birden yatağın yanına diz çöktüm, battaniyeyi ısırdım ve tuhaf bir ses çıkardım, bir hıçkırık değil,

ama kuru ve korkunç bir ses; istemiyordum, kimseye zarar vermek istemiyordum, fakat kendime yalan söylemenin faydasız olduğunu, Olaf'ın yardım edemeyeceğini biliyordum, kimse edemezdi.

Ayağa kalktım. On yıl boyunca çok acele kararlar almayı öğrenmiştim, hayatların, benim ve başkalarının bağlı olduğu kararlar ve bunu her zaman aynı şekilde yapardım. Buz gibi kesilirdim, beynim eksileri ve artıları hesaplayan, geri dönüşü olmayacak bir şekilde ayıran ve çözen bir makineye dönüşürdü. Benden hoşlanmayan Gimma bile, duygulara kapılmadan hareket ettiğimi kabul etmişti. Ve şimdi, eğer isteseydim bile, acil bir durumda başka türlü davranamazdım, çünkü bu da bir acil durumdu. Yüzümü aynada gördüm, soluk, adeta beyazlaşmış irisler, kısılmış gözbebekleri; nefretle baktım, sırtımı döndüm, uyuyabileceğimi düşünemiyordum. Bacaklarımı pencerenin kenarından aşağıya sallandırdım. Atladım ve hemen hemen hiç ses çıkarmadan yere indim. Havuzun yönüne doğru sessizce koştum. Onu geçip yola çıktım. Parıldayan yol tepelere doğru gidiyor, gölgelerin içinde bir ışık lekesi olarak kaybolunca kadar onları ışıklı bir yılan, bir engerek gibi dolanıyordu. Bir koşu tutturdum, gitgide daha hızlı, böylesi düzenli ve güçlü atan kalbimi yormak için; ileride bazı evlerin ışığını görünceye kadar bir saate yakın koştum. Geri dönüşe geçtim. Artık yorulmuştum ama sırf o nedenden hızımı değiştirmedim, kendime sessizce şöyle diyordum: Al işte! Al işte! Al işte! Koşmaya devam ettim ve sonunda çift sıra çalılara geldim. Yeniden villanın bahçesinin önündeydim.

Nefes nefese havuzun yanında durdum ve çimento kenara oturdum; başımı eğdim ve akseden yıldızları gördüm. Yıldızları istemiyordum. Onlara ihtiyacım yoktu. Seferde yer almak için mücadele ettiğim zaman, yerçekimi makineleri içinde beni kanayan bir çuval haline sokmalarına izin verdiğim zaman, çıldırmış ve aklımı kaçırmış olmalıydım. Bunu niçin yapmıştım? Ve niçin, niçin bir insanın sıradan, tamamen sıradan olması gerektiğini, aksi halde yaşamanın imkânsız ve manasız olduğunu anlamamıştım?

Bir hışırtı işittim. Yanımdan geçip gittiler. Adam kızı koluyla sarmıştı, uygun adım yürüyorlardı. Adam eğildi. Başlarının gölgesi birleşti.

Ayağa kalktım. Marger kızı öpüyordu. Kız adamın başını kollarıyla sarmıştı, onun beyaz ellerini gördüm. Sonra bir utanç duygusu, o vakte kadar duymamış olduğum bir utanç duygusu, korkunç, hasta edici bir duygu beni bir bıçak gibi kesti. Yıldızlar arası yolculuk yapan ve Arder'in arkadaşı olan ben, geri döndükten sonra bir bahçede ayakta duruyor ve tek düşündüğüm şey bir kızı bir adamın elinden nasıl alacağım oluyordu, hem de ne kızı ne de adamı tanımadan, bir piç, yıldızlardan gelen bir piç, daha kötü, daha kötü...

Bakamıyordum. Ve baktım. Sonunda birbirlerine sarılmış bir halde yavaş yavaş geri döndüler ve ben havuzun çevresinde dolaşıp yeniden yola koyuldum, sonra büyük siyah bir şekil gördüm ve aynı anda ellerim bir şeye çarptı. Arabaydı. El yordamıyla kapıyı buldum. Onu açınca, bir lamba yandı.

O anda yaptığım her şeyi bilinçli ve dikkatli bir acelecilikle yapıyordum, sanki nereye gideceğimi biliyordum, sanki bunu yapmaya mecburdum...

Motor çalıştı. Direksiyonu çevirdim, farları açtım ve yola sürdüm. Ellerim biraz titriyordu, bu yüzden direksiyonu daha sıkı kavradım. Birden küçük siyah kutu aklıma geldi; sertçe fren yaptım ve neredeyse yoldan dışanya çıkıyordum, arabadan fırladım, motor kapağını açtım ve telaşla onu aramaya başladım. Motor tamamen farklıydı, onu bulamadım. Belki en önde. Teller. Dökme demirden bir parça. Bir kaset. Kare şeklinde ne olduğunu bilmediğim bir şey – evet, bu oydu. Aletler. Hızlı, ama dikkatli bir şekilde çalıştım; ellerimi pek kanatmadım. Sonunda bir maden külçesi gibi ağır olan siyah kübü, kaldırdım ve yolun kenarındaki çalıların içine fırlattım. Serbesttim. Kapıyı çarparak kapadım ve yola koyuldum. Hava ıslık çalmaya başladı. Daha hızlı. Motor kükredi, tekerlekler keskin bir ses çıkardı. Bir viraj. Onu yavaşlamadan sola kayarak aldım. Daha keskin başka bir viraj. Çok büyük bir gücün beni arabayla birlikte kıvrımın dışına ittiğini hissettim. Hâlâ yeterli değildi. Bir sonraki viraj. Apprenous'da pilotlar için özel arabalar vardı. Onların içinde refleksleri geliştirmek için numaralar yapardık. Çok iyi bir eğitim. Denge duygusunu da geliştiriyordu. Örneğin bir virajda arabayı iki dış tekerleği üzerinde kaldırıp bir müddet o şekilde sürerdiniz. Bir zamanlar öyle yapabilirdim. Ve o anda da, boş otoyolda, farlarının deldiği karanlığın içinde hızla sürerken aynı şeyi yaptım. Kendimi öldürmek gibi bir niyetim yoktu. Sadece

artık her şey önemini kaybetmişti. Eğer başkalarına merhamet etmiyorsam, kendime de edemezdim. Arabayı viraja soktum ve kaldırdım, böylece bir dakika için tekerlekler inlerken yan yan sürdüm ve arabayı yeniden ters yöne fırlattım ve karanlık bir şeye –bir ağaç mıydı?– çarparak kıl payı kurtuldum. Daha sonra yalnızca hız kazanan motorun sesi, kadranların ön camdaki soluk yansıması ve ıslık çalan rüzgâr vardı. Derken önüme bir glider çıktı, yolun en kenarına çekilerek benden kurtulmaya çalıştı, direksiyona küçük bir hareket vererek onun yanından geçtim, ağır araba bir topaç gibi döndü, boğuk bir gürültü oldu, parçalanan metalin sesi ve karanlık. Farlar parçalanmıştı, motor sustu.

Derin bir nefes aldım. Bana bir şey olmamıştı, bir çizik bile yoktu. Farları denedim: Yanmadı. Küçük ön ışıklar: Soldaki çalıştı. Onun sönük ışığında motoru çalıştırdım. Araba gıcırtılar içinde sarsılarak yola girdi. Yine de iyi bir arabaydı: Ona çektirmiş olduğum bütün o şeylerden sonra hâlâ bana itaat ediyordu. Geri dönüşe geçtim, bu sefer daha yavaş. Ne var ki, ayağım pedala bastı, bir virajın geldiğini görünce üzerime yine bir hal geldi. Yeniden motoru en sonuna kadar zorladım, ta ki feryat eden tekerleklerle, momentumun etkisiyle ileriye doğru atılarak tam çalıların önünde duruncaya kadar. Arabayı çalıların içine sürdüm. Dalları iki yana iterek bir ağaç kütüğüne çarpıp durdum. Kimsenin ne yapmış olduğumu bilmesini istemiyordum, bunun için bazı dallar kopardım ve onları kaput ile kırılmış farların üzerine fırlattım. Sadece ön taraf parçalanmıştı;

arka tarafında bir direkle veya karanlıkta her ne var idiyse onunla o ilk çarpışma sonucunda meydana gelmiş küçük bir göçük vardı.

Sonra etrafı dinledim. Ev karanlıktı. Her şey sakindi. Gecenin büyük sessizliği yıldızlara kadar uzanıyordu. Eve dönmek istemiyordum. Hırpalanmış arabadan uzaklaştım ve çimen –uzun, nemli çimen– dizlerime dokunduğu zaman, onun içine düştüm ve öylece gözlerim kapanıp uykuya dalıncaya kadar yattım.

Bir kahkaha ile uyandım. Onu tanıdım. Hemen uyanıp gözlerimi açmadan önce kim olduğunu biliyordum. Islanmıştım, her şey çiy içindeydi – güneş daha yükselmemişti. Gökyüzü, beyaz bulut yığınları. Karşımda ise küçük bir bavulun üzerinde Olaf oturmuş gülüyordu. Aynı anda ayağa fırladık. Eli benimki gibiydi – iri ve sert.

"Ne zaman geldin?"

"Bir dakika önce."

"Ulderle mi?"

"Evet. İlk iki gece ben de böyle uyudum."

"Öyle mi?"

Gülümsemeyi bıraktı. Ben de öyle. Sanki aramızda bir engel vardı. Birbirimizi inceledik.

Benim boyumdaydı, hatta belki biraz daha uzun, ama daha inceydi. Saçları koyu renk olmasına rağmen, güçlü ışık altında İskandinavya kökenli olduğunu ortaya koyuyordu, kısa sakalı sarıydı. Eğri ve kişilikli bir burun, dişleri ortaya çıkaran dar bir üst dudak; kolayca gülümseyen, neşelenince renkleri koyulaşan soluk mavi gözler; ince dudaklar, onlar-

da sanki her şeyi şüpheyle karşılıyormuş gibi her zaman hafif bir bükülme vardı – belki aramızda bir mesafe oluşmasına bu ifade neden olmuştu. Olaf benden iki yaş büyüktü, en iyi arkadaşı Arder'di. Ancak Arder öldükten sonra, yakınlaşmıştık. Artık bir daha ayrılmamacasına.

"Olaf" dedim, "Aç olmalısın. Yiyecek bir şeyler bulalım."

"Bekle" dedi. "Bu nedir?"

Onun bakışını takip ettim.

"Ah, o ... bir şey değil. Bir araba: Onu satın aldım – hatırlatsın diye."

"Bir kaza mı geçirdin?"

"Evet. Gece vakti sürüyordum, anlarsın..."

"Sen, bir kaza mı?" diye tekrarladı.

"Ee, evet. Ama önemli değil. Zaten bir şey olmadı. Gel hadi. O bavulla ... orada öyle..."

Bavulu aldı. Bir şey söylemedi. Bana bakmadı. Çenesinin kasları oynadı.

Bir şeyler hissediyor, diye düşündüm. Kazaya neyin sebep olduğunu bilmiyor, ama tahmin ediyor.

Üst katta boş olan dört odadan birini seçmesini söyledim. Dağ manzaralı olanını aldı.

"Sen niçin onu istemedin? Ah, anladım" diye gülümsedi. "Altın rengi yüzünden, öyle değil mi?"

"Evet."

Eliyle duvara dokundu.

"Umarım, sıradan bir duvardır. Resimler, televizyon yok değil mi?"

"Rahat olabilirsin." Gülümseme sırası bana gelmişti. "Gerçek bir duvar."

Aşağıya kahvaltı için telefon ettim. Yalnız başımıza yememizi istiyordum. Beyaz robot kahve getirdi. Yanında bir tepsi dolusu bol bir kahvaltı. Sessizlik içinde yedik. Onun nasıl çiğnediğini zevkle seyrettim, çiğnerken kulağının üzerindeki bir tutam saç oynuyordu. Bitirince Olaf sordu:

"Hâlâ sigara içiyor musun?"

"Evet. Yanında iki yüz tane getirdim. Ondan sonra ne olacak, bilmiyorum. Şimdiki halde, içiyorum. Bir tane ister misin?"

"Evet."

Sigaralarımızı içtik.

"Nasıl olacak? Kartlar masanın üzerinde açık mı?" dedi, uzun bir sessizlikten sonra.

"Evet. Sana her şeyi anlatacağım. Ya sen?"

"Daima. Ne var ki, Hal, buna değer mi bilmem."

"Şunu söyle bana: En kötüsünün ne olduğunu biliyor musun?"

"Kadınlar."

"Evet."

Yeniden sustuk.

"Bu yüzden mi?" diye sordu.

"Evet. Öğle yemeğinde göreceksin. Alt katta. Villanın yarısını onlar kiralıyor."

"Onlar mı?"

"Genç bir çift."

Yeniden çenesinin kasları çilli derinin altında oynadı.

"Bu daha kötü." dedi.

"Evet. İki gündür buradayım. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama ilk konuşmada. Hiçbir neden olmaksızın, hiçbir şey... kesinlikle."

"İlginç" dedi.

"Ne?"

"Ben de aynı şeyi yaptım."

"O halde buraya niçin geldin?"

"Hal, sen bir iyilik yaptın. Anlıyor musun?"

"Senin için mi?"

"Hayır. Bir başkası için. Çünkü sonu kötü bitecekti."

"Niçin?"

"Ya bilirsin ya da anlamazsın."

"Biliyorum. Olaf, bu nedir? Biz gerçekten vahşi miyiz?"

"Bilmiyorum. On yıl boyunca kadınsız kaldık. Bunu unutma."

"Bu her şeyi açıklamıyor. İçimde bir çeşit merhametsizlik var, kimseyi umursadığım yok."

"Var, dostum" dedi. "Hâlâ umursuyorsun."

"Ee, evet, ama sen ne demek istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum."

Yeniden sustuk.

"Daha konuşmak mı istersin yoksa boks yapmak mı?"

Güldüm.

"Eldivenleri nereden buldun?"

"Hal, bunu asla tahmin edemezsin."

"Onları sipariş verip yaptırdın mı?"

"Onları çaldım."

"Olamaz!"

"Sana yemin ederim. Bir müzeden. Sırf onları almak için Stockholm'a uçmak zorunda kaldım."

"Gidelim o halde."

Birkaç eşyasını bavuldan çıkardı ve üzerini değiştirdi. İkimiz de bornozlarımızı giydik ve alt kata indik. Vakit henüz erkendi. Normal olarak kahvaltının başlamasına daha yarım saat vardı.

"Evin arkasına gitsek daha iyi olacak" dedim. "Bizi orada kimse görmez."

Uzun çalıların oluşturduğu bir halkanın içinde durduk. İlk önce çimenleri, zaten epeyce kısaydılar, ayaklarımızla ezdik.

"Kaygan olacak," dedi Olaf, derme çatma ringin zeminini ayağıyla deneyerek.

"Zararı yok. Daha zor olacak."

Eldivenleri giydik. Biraz zorluk çektik, çünkü onları bizim için bağlayacak kimse yoktu ve bir robot çağırmak istemiyordum.

Karşıma geçti. Vücudu bembeyazdı.

"Henüz güneşte yanmamışsın" dedim.

"Daha sonra bana neler olduğunu sana anlatacağım. Plaj için vaktim olmadı. Gong."

"Gong."

Yavaştan alarak başladık. Bir şaşırtmaca. Savuşturma. Savuşturma. Isındım. Yumruk atmaktan çok, dokunuyordum. Aslında ona vurmak istemiyordum. Ondan en az on beş kilo daha ağırdım ve onun kollarının biraz daha uzun olması avantajımı ortadan kaldırmıyordu, zira ben daha iyi bir boksördüm. Bu yüzden zorunlu olmadığım halde, ona birkaç defa açık verdim. Birden eldivenlerini indirdi. Yüzü sertleşmişti. Öfkeliydi.

"Bu şekilde değil" dedi.

"Ne oldu?"

"Numara yok, Hal. Ya boks yaparız ya da yapmayız."

"Tamam" dedim dişlerimi sıkarak. "Boks yapıyoruz!"

Hücum etmeye başladım. Eldiven sert bir şekilde eldivene vurdu. Ciddi olduğumu anladı ve gardını aldı. Hız arttı. Sırasıyla bir sol ve bir sağ vuruyormuş gibi yaptım, son darbe neredeyse göğsüne iniyordu – yeterince hızlı değildi. Beklenmedik bir şekilde hücuma geçti ve iyi bir sağ yerleştirdi, birkaç adım geriye itildim. Hemen kendimi toparladım. Bir daire çizdik, o salladı, eldivenin arkasına saklandım, geriledim ve yarım mesafede bir direkt sağ çaktım. Ağırlığımı darbeye bindirdim. Olaf sarsıldı, bir an için gardını düşürdü, ama sonra eğilmiş bir şekilde dikkatle geri geldi. Ondan sonra bir dakika boyunca beni yumruk yağmuruna tuttu. Eldivenler kollarımın üst tarafına korkunç bir sesle, ama zararsızca, iniyordu. Bir keresinde tam zamanında kurtuldum, eldiveni kulağımı sıyırdı, beni yere serecek bir darbeydi. Yeniden daire çizdik. Göğsüne bir darbe indirdim, sıkı bir yumruk ve gardı düştü, onu çivileyebilirdim, ama hiçbir şey yapmadım, taş kesilmiş gibi durdum – kız pencerelerin birindeydi, yüzü omuzlarını örten kumaş kadar beyazdı. Çok kısa bir süre geçti. Bir an sonra güçlü bir darbeyle sersemledim; dizlerimin üzerine düştüm.

"Özür dilerim!" Olaf'ın haykırışını duydum.

"Özür dileyecek bir şey yok iyi bir vuruştu" diye mırıldandım, ayağa kalkarak.

Pencere artık kapanmıştı. Belki yarım dakika kadar dövüştük; birden Olaf geri çekildi.

"Neyin var?"

"Bir şey yok."

"Yalancı."

"Tamam. Bence bu kadar yeter. Kızmadın değil mi?"

"Şüphesiz, hayır. Hemen başlamanın bir anlamı yoktu zaten ... hadi gidelim."

Havuza gittik. Olaf dalmada benden daha iyiydi. Hayret uyandırıcı şeyler yapabiliyordu. Onun yaptığı gibi burgulu ters bir atlayış denedim, ama tek başarabildiğim suyu kalçalarımla dövmek oldu. Havuzun kenarında oturup yanan derimin üzerine su çırptım. Olaf güldü.

"Hamlamışsın."

"Ne demek istiyorsun? Ben hiçbir zaman doğru dürüst bir burgu yapamadım. Sen harikasın!"

"Biliyor musun, asla unutmuyorsun. Bugün ilk defaydı."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Güzel bir yer."

Güneş artık yükselmişti. Kumun üzerinde yattık ve gözlerimizi kapadık.

"Neredeler?" diye sordu, uzun bir sessizlikten sonra.

"Bilmiyorum. Herhalde odalarında. Pencereleri evin arka tarafına bakıyor. Bunu bilmiyordum."

Kımıldadığını hissettim. Kum çok sıcaktı.

"Evet, o neden yüzünden" dedim.

"Bizi gördüler mi?"

"Kız gördü."

"Korkmuş olmalı," diye mırıldandı, "sen ne dersin?"

Yanıt vermedim. Yeniden bir sessizlik.

"Hal!"

"Ne var?"

"Artık pek uçmuyorlar, bunu biliyor musun?"

"Biliyorum."

"Nedenini biliyor musun?"

"Bir anlamı olmadığını ileriye sürüyorlar..."

Starck'ın kitabında okumuş olduğum şeyleri ona özetlemeye başladım. Olaf tek kelime etmeden, hareketsizce yatıyordu, ama dikkatle dinlediğini biliyordum.

Bitirdiğim zaman, hemen konuşmadı.

"Shapley'i okudun mu?"

"Hayır. Hangi Shapley?"

"Hayır mı? Her şeyi okunuş olduğunu sanırdım bir yirminci yüzyıl astronomu. Bir keresinde yazılarından biri elime geçmişti, tam bu konuda. Senin Starck'ına çok benziyor."

"Ne? Bu olamaz. Shapley'in bilmesine imkân yok... En iyisi Starck'ı sen kendin oku."

"Niyetim yok. Bunun ne olduğunu biliyor musun? Göz boyamaca."

"Göz boyamaca mı?"

"Evet. Sanırım neler olduğunu biliyorum."

"Yani?"

"Betrizasyon."

Doğrulup oturdum.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Gözlerini açtı.

"Apaçık ortada. Uçmuyorlar – ve hiçbir zaman uçmayacaklar. Daha da kötüleşecek. Lapa. Hepsi lapa. Kan görmeye dayanamıyorlar. Neler olabileceğini düşünemiyorlar, o zaman..."

"Dur" dedim. "Bu olamaz. Ne de olsa, doktorlar var. Cerrahlar olmalı."

"O halde senin haberin yok!"

"Neden haberim yok?"

"Doktorlar sadece ameliyatı planlıyorlar. Onları yapan robotlar."

"Bu olamaz!"

"Sana söylüyorum. Gözlerimle gördüm. Stockholm'da."

"Ya bir doktor ansızın müdahele etmek zorunda kalırsa?"

"Emin değilim. Betrizasyonun etkisini kısmen ortadan kaldıran bir ilaç olabilir, çok kısa bir zaman için ama o şeyi hayal edemeyeceğin kadar gizli tutuyorlar. Bana söyleyen kişi ayrıntılı bilgi vermedi. Korkuyordu."

"Neden korkuyordu?"

"Bilmiyorum, Hal. Sanırım çok kötü bir şey yapmışlar. İnsanın içindeki insanı öldürmüşler."

"Abartıyorsun" dedim, zayıf bir sesle. "Zaten..."

"Aslında çok basit. Öldüren kişi öldürülmeyi bekler, öyle değil mi?"

Yanıt vermedim.

"Bu yüzden bir insan için riske atılabilme gereklidir diyebilirsin – her şeyi. Biz yapabiliriz. Onlar yapamazlar. Bizden bu kadar korkmalarının nedeni işte bu."

"Kadınların mı?"

"Sadece kadınlar değil. Hepsi. Hal!"

Birden doğrulup oturdu.

"Sana bir hipnagog verdiler mi?"

"Hipna – uyku sırasında öğrenmek için kullanılan o alet mi? Evet."

"Onu kullandın mı?" dedi, neredeyse bağırarak.

"Hayır, sorun nedir...?"

"Talihin varmış. Onu havuza at."

"Ama niçin? Nedir o? Sen kullandın mı?"

"Hayır. İçime bir şeyler doğdu ve onu uyanıkken dinledim, talimatın bunu yasaklamasına rağmen. Asla tahmin edemezsin!"

Ona doğru döndüm.

"İçinde ne vardı?"

Ciddi bir yüzle bana baktı.

"Tatlılar. Tam bir şekerci dükkânı, sana söylüyorum. Sakin olmalısın, nazik olmalısın lafları. Rahatsızlık verici her duruma katlanmalısın ve eğer birisi seni anlamazsa veya sana iyi davranmak istemezse –başka bir deyişle bir kadın– bu senin hatan, onun değil. En büyük iyilik toplumsal dengedir, kararlılıktır, bu şekilde sözler, hiç durmadan tekrar tekrar yüz kere. Sonuç: Sakin yaşa, anılarını yaz, şüphesiz yayımlamak için değil, sadece kendin için, spor yap ve kendini eğit. Büyüklerini say."

"Betrizasyonun yerine konulacak bir şey" diye mırıldandım.

"Belli ki bunlara benzer bir sürü şey: Birisine karşı kuvvet kullanılmamalı, hatta sert bir tonla bile konuşulmamalıdır ve birisine vurmak büyük bir

ayıptır, hatta bir suçtur, çünkü korkunç bir şok yaratır. Hiçbir şart altında kavga edilmemelidir, çünkü sadece hayvanlar kavga eder..."

"Dur biraz" dedim. "Ya yırtıcı bir hayvan reservasyondan kaçarsa ... hayır ... artık yırtıcı hayvanlar yok..."

"Yırtıcı hayvanlar yok ama robotlar var" dedi.

"Bu ne demek oluyor? Birisinin onlara öldürme emrini verebileceğini mi söylüyorsun?"

"Evet."

"Nereden biliyorsun?"

"Tam olarak emin değilim. Fakat acil durumlar için hazırlıklı olmalılar. Betrize bir köpek bile kuduz olabilir, değil mi?"

"Fakat, o zaman, bu dur bir dakika! Böylece onlar öldürebiliyor, öyle mi? Emirler vererek mi? Öldürmeyi bizzat yapmak ile, bunun için emir vermek, aynı şey değil mi?"

"Onlar için değil. Fakat bu sadece acil durumlarda meydana gelecek bir şey, anlıyor musun? Bir felaket, kuduz köpek gibi bir tehdit karşısında. Normalde olmuyor. Fakat eğer biz..."

"Biz mi?"

"Evet, örneğin sen ile ben – eğer biz kalkışırsak ... anlarsın ... o zaman, şüphesiz, robotlar bizimle ilgilenecek, onlar değil. Onlar yapamaz. Onlar iyidir."

Bir an için sustu. Güneş ve kumla kızarmış olan geniş göğsü kalkıp indi.

"Hal. Eğer bilmiş olsaydım. Eğer bunu bilmiş olsaydım! Eğer bunu ... bilmiş ... olsaydım..."

"Kes artık."

"Sana şimdiye kadar oldu mu?"

"Evet."

"Ne hakkında konuştuğumu anladın."

"Evet. İki tane oldu. Biri havalimanından çıkar çıkmaz beni davet etti, ama aslında tam öyle değil. O felaket hava limanında kayboldum. Kız beni evine götürdü."

"Kim olduğunu biliyor muydu?"

"Ona söyledim. Kız ilk önce korktu, ama sonra ... baştan çıkarmaya çalışma gibi şeyler –acıma duygusundan mı, değil mi, bilmiyorum– sonra da gerçekten korktu. Bir otele gittim. Ertesi gün kimi gördüm, biliyor musun? Roemer!"

"Deme! Yüz yetmiş yaşında filandır şimdi, öyle değil mi?"

"Hayır, bu onun oğluydu. Yine de adam neredeyse yüz elli yaşındaydı. Bir mumya. Korkunç. Onunla konuştum. Biliyor musun ne? Adam bize gıpta ediyor..."

"Gıpta edecek bir şey yok."

"O bunu anlamıyor. Yine de, evet, var. Ve sonra bir aktris. Onlara realist diyorlar. Benden çok hoşlandı: Gerçek bir mağara adamı! Onun evine gittim ve ertesi gün kaçtım. Bir saraydı. Şahane. Çiçek açan eşyalar, hareket eden duvarlar, düşüncelerini ve arzularını anlayan yataklar... evet."

"Demek korkmadı, öyle mi?"

"Hayır, korktu, fakat bir şey içti – ne olduğunu bilmiyorum, belki bir uyuşturucu. Perto, öyle bir şey işte."

"Perto mu?"

"Evet. Ne olduğunu biliyor musun? Sen içtin mi?"

"Hayır" dedi, ağır ağır. "İçmedim. Fakat etkiyi ortadan kaldıran şeyin adı o..."

"Betrizasyonun mu? Olamaz!"

"Adamın bana söylediği şey bu."

"Kimin?"

"Söyleyemem. Söz verdim."

"Pekâlâ. Demek bu yüzden ... demek bu yüzden kız..."

Ayağa fırladım.

"Otur."

Oturdum.

"Ya senden ne haber?" dedim. "Kendimden bahsedip duruyorum..."

"Ben mi? Hiçbir şey. Yani – hiçbir şey benim için yolunda gitmedi. Hiçbir şey..." diye tekrarladı.

Sustum.

"Bu yerin adı ne?" diye sordu.

"Clavestra. Kasaba aslında birkaç kilometre ilerde. Oraya gidelim mi? Arabanın onarılmasını istiyorum. Kestirmeden geri döneriz – biraz koşarız. Ne dersin?"

"Hal!" dedi ağır ağır, "seni delifişek seni..."

"Ne?"

Gözleri gülümsüyordu.

"Şeytanı spor yaparak kovabileceğini mi sanıyorsun? Sen bir salaksın."

"Karar ver, delifişek miyim yoksa salak mıyım?" dedim. "Neresi yanlış?"

"İşe yaramaz. Hiç onlardan birine el sürdün mü?"

"Birisine ... zarar mı verdim? Hayır. Niçin?"

"Hayır, onlardan birine el sürdün mü?"

Sonunda anladım.

"Nedenim olmadı. Niçin soruyorsun?"

"Sakın yapma."

"Niçin?"

"Çünkü yaşlı bir kadına vurmaya benziyor bu. Anlıyor musun?"

"Şöyle böyle. Bir kavgaya mı karıştın?"

Şaşkınlığımı göstermemeye çalıştım. Olaf gemide bulunanların arasında en sakin huylu kişilerden biriydi.

"Evet. Kendimi tam bir aptal yerine koydum. İlk gündü. Daha doğru gece vakti. Postahaneden dışarıya çıkamadım – kapı yoktu, sadece dönen bir şey vardı. Hiç gördün mü?"

"Dönen bir kapı mı?"

"Hayır. Onların yerçekimini kontrol altına almalarıyla ilgili bir şey bu. Sözün kısası, bir topaç gibi döndüm ve yanında bir kız olan adamın biri beni parmağıyla gösterip güldü..."

Yüzümün derisi gerilir gibi oldu.

"Yaşlı kadın veya değil," dedim, "herhalde artık bundan sonra gülemez."

"Hayır. Kırık bir köprücük kemiği var."

"Sana bir şey yapmadılar mı?"

"Hayır. Çünkü o kapıdan daha henüz kurtulmuştum ve beni o kışkırttı – ona hemen vurmadım, Hal. Ona bu kadar komik olan şeyin ne olduğunu sordum, çok uzun süredir burada yoktum dedim ve o yeniden güldü ve yukarıyı göstererek 'Ah, o maymun sirkinden mi?' dedi."

"Maymun sirki mi?"

"Evet. Daha sonra..."

"Dur biraz. Niçin 'maymun sirki'?"

"Bilmiyorum. Belki astronotların santrifüjlerin içinde döndüklerini duymuştur. Bilmiyorum çünkü daha sonra onunla konuşmadım ... yani olan şey bu. Gitmeme izin verdiler, sadece bundan sonra Luna'daki Uyum Sağlama Merkezi'nin yeni gelenlerin üzerinde daha iyi çalışması gerekecek."

"Başka dönenler var mı?"

"Evet. Simonadi'nin grubu, on sekiz yıl içinde."

"O halde vaktimiz var."

"Çok."

"İyi huylu olduklarını kabul etmen gerek" dedim. "Sen adamın köprücük kemiğini kırmışsın, onlar ise seni serbest bırakmışlar..."

"Bana kalırsa bunun nedeni o 'sirk' lafı" dedi. "Onlar bile... bize karşı... biliyorsun. Aptal da değiller. Bu bir skandal yaratabilirdi. Hal, adamım – senin bir şeyden haberin yok."

"Yani?"

"Dönüşümüzü neden ilan etmediklerini biliyor musun?"

"Realde bir şeyler varmış. Ben görmedim, ama birisi bana söyledi."

"Evet, "bir şeyler" vardı. Eğer görseydin, gülmekten ölürdün. 'Dün, sabah saatlerinde dış uzaydan Dünya'ya bir araştırmacı grubu döndü. Herkesin sağlık durumu iyidir. Seferin bilimsel sonuçları şu anda incelenmektedir.' Bitti, nokta."

"Ciddi misin?"

"Şeref sözü. Bunu niçin yaptıklarını biliyor musun? Çünkü bizden korkuyorlar. Bizi yeryüzüne dağıtmış olmalarının nedeni de bu."

"Hayır. Bunu anlamıyorum. Aptal değiller. Bunu sen kendin demin söyledin. Herhalde bizim vahşi hayvanlar olduğumuzu ve insanların boğazlarına atılacağımızı düşünmüyorlar."

"Eğer bunu düşünselerdi, gelmemize izin vermezlerdi. Hayır, Hal. Bunun bizimle bir ilgisi yok. Bu bizi aşan bir şey. Göremiyor musun?"

"Demek ki aptallaşmışım. Sen söyle."

"Halkın haberi yok..."

"Neden yok?"

"Araştırma ruhunun ölmüş olduğu gerçeğinden. Seferlerin yapılmadığını biliyorlar, ama bu konuda kafa yormuyorlar. Sefer yapılmadığını, çünkü seferlerin gereksiz olduğunu sanıyorlar, hepsi bu. Fakat neler olduğunu ve bunun sonuçlarının ne olacağını gören ve mükemmel bir şekilde bilen bazı kişiler var. Sonuçlar ortada."

"Yani?"

"Lapa. Lapa ve daha çok lapa, sonsuza kadar. Artık hiç kimse yıldızlara uçmayacak. Artık hiç kimse tehlikeli bir deneyin riskini göze alamaz. Artık hiç kimse yeni bir ilacı kendi üzerinde denemeyecek. Bundan haberleri yok mu? Var! Eğer bizim kim olduğumuz, ne yaptığımız, niçin uçtuğumuz, bütün bunların ne demek olduğu etrafa yayılırsa o zaman trajediyi saklamaları imkânsız olacak, görüyorsun ya!"

"Lapa ve daha çok lapa, öyle mi?" diye sordum, onun deyimini kullanarak; konuşmamızı dinleyen

birisi bunu komik bulabilirdi, ama gülecek halde değildim.

"Şüphesiz. Sen bunun bir trajedi olduğunu düşünmüyorsun, öyle mi?"

"Bilmiyorum. Olaf, dinle. O sefer bizim için çok değerli bir şey ve her zaman da öyle olacak. O yılları nasıl feda ettiğimiz –ve her şey– ee, bunun çok önemli olduğuna inanıyoruz. Ama belki öyle değil. Tarafsız olmak gerek. Çünkü –söyle bana– neyi başardık?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, bavullarını boşalt. Fomalhaut'dan getirdiğin her şeyi ortaya dök."

"Çıldırdın mı?"

"Hiç de değil. Bu sefer ne işe yaradı?"

"Bizler pilottuk, Hal. Gimma'ya sor, Thurber'e."

"Bu ağızları bırak, Olaf. Orada birlikteydik ve sen onların ne yaptığını, Venturi'nin ölmeden önce ne yaptığını, Thurber'in ne yaptığını çok iyi biliyorsun – niçin bana öyle bakıyorsun? Geriye ne getirdik? Dört yük dolusu çeşitli analizler, tayf ve element örnekleri, daha bilmem neler, mineraller ve bir de Beta Arcturi'den o çorba veya metaplazma veya o çürümüş şeyin adı neyse o var. Normers, gravimagnetik rotasyonlar teorisini doğruladı ve buna ek olarak C Meoli tipi gezegenlerde silikonun sadece tri– değil tetraploid olarak var da olabileceği ortaya çıktı ve Arder'in neredeyse öleceği o Ay'ın üzerinde o berbat lavdan ve gökdelen büyüklüğündeki hava kabarcıklarından başka bir şey yoktu. O lavın o baş belası kabarcıklar şeklinde katılaştığını

öğrenmek ve buraya dönüp sirklerdeki hilkat garibeleri olmak için mi hayatımızın on yılını heba ettik? O zaman ne cehenneme oraya gittik? Belki sen bana söyleyebilirsin? Ne için ha?"

"Sesini o kadar yükseltme" dedi.

Öfkeliydim. O da öfkeliydi. Gözleri kısılmıştı. Dövüşebileceğimizi düşündüm ve dudaklarım titremeye başladı. Ansızın o da gülümsedi.

"Hâlâ delifişeksin" dedi. "İnsanı öfkeden kudurtabilirsin, bunu biliyor musun?"

"Sadede gel, Olaf, sadede gel."

"Sadede mi? Hangi sadetten söz ediyorsun? Eğer geriye sekiz bacaklı ve cebir konuşan bir fil getirmiş olsaydık, daha mı mutlu olacaktın? Arcturus'da ne bekliyordun? Bir cennet mi? Bir zafer takı mı? Ne demek istiyorsun? On yıl boyunca senden şu bir dakika içinde duyduğumdan daha az saçmalık duydum."

Derin bir nefes aldım.

"Olaf, sen beni aptal yerine koymaya çalışıyorsun. Ne demek istediğimi anlıyorsun. Demek istiyorum ki, insanlar onsuz da yaşayabilirler..."

"Yaşarlar şüphesiz! Hem de nasıl!"

"Bekle. Yaşayabilirler ve senin söylediğin gibi olsa bile, yani onlar betrizasyon yüzünden uçmaktan vazgeçmiş olsalar bile, buna değer mi, böylesi bir bedel ödemek doğru mu? – karşımızdaki soru işte bu, dostum."

"Öyle mi? Diyelim ki evlendin. Neden öyle bakıyorsun? Evlenemez misin? Evlenebilirsin. Sana söylüyorum, bunu yapabilirsin. Ve çocukların olacak.

Onları betrize olmaya dudaklarında bir gülümsemeyle mi götüreceksin? Ne dersin?" "Bir gülümsemeyle değil. Ama ne yapabilirim? Bütün dünyaya karşı savaş açamam..."

"İyi, o halde, göğün kutsaması üzerinde olsun" dedi. "Ve şimdi, eğer istersen, şehre gidebiliriz."

"Güzel" dedim. "Öğle yemeği iki buçuk saat sonra. Yetişebiliriz."

"Eğer yetişemezsek, bize yiyecek bir şeyler vermezler mi?"

"Verirler ama..."

Yüzüm kızardı. Olaf fark etmemiş gibi yaparak çıplak ayağındaki kumları temizledi. Üst kata çıktık, üstümüzü değiştik ve arabayı Clavestra'ya götürdük. Yolda trafik yoğundu. İlk defa renkli, pembe ve açık sarı gliderler gördüm. Bir servis istasyonu bulduk. Hasarı inceleyen robotun cam gözlerinde bir şaşkınlık gördüğümü sandım. Arabayı orada bırakıp yayan döndük. İki ayrı Clavestra vardı Eski ve yeni. Eski şehir bir gün önce Marger ile birlikte gitmiş olduğum sanayi merkeziydi. Yeni kısım gözde bir sayfiye yeriydi ve hemen hemen hepsi genç, yeniyetme insanlarla doluydu. Oğlanlar renkli parlak giysileriyle Romalı askerlere benziyorlardı, çünkü kumaşlar o dönemin yarın zırhı gibi güneşin ışıklarını yansıtıyordu. Bir sürü genç kız, çoğu çekiciydi, ekseriya o vakte kadar görmüş olduğum en cesur mayoları giymişlerdi. Olaf ile birlikte yürürken bütün sokağın gözlerini üzerimde hissettim. Renkli gruplar bizi görünce palmiyelerin altında kımıldamadan kaldılar. Orada olanların hepsinden

daha uzun boyluyduk, insanlar durup aralarında bakışıyordu. Çok can sıkıcı bir durumdu.

Yola ulaştığımız zaman güneye, evin yönüne doğru döndük. Olaf bir mendille alnını sildi. Ben de biraz terlemiştim.

"Şeytan alsın hepsini" dedi.

"Şeytanı daha gerekli bir durum için sakla..."

Dudaklarında acı bir gülümseme belirdi.

"Hal!"

"Ne?"

"Neye benzediğini biliyor musun? Bir film stüdyosunun çekim yerine. Romalılar, kibar fahişeler ve gladyatörler."

"Gladyatörler bizler miyiz?"

"Kesinlikle."

"Koşalım mı?" dedim.

"Koşalım."

Tarlalardan geçtik. Sekiz kilometre kadardı. Fakat sağ tarafa çok fazla kaymıştık ve bir kilometre kadar geriye dönmek zorunda kaldık. Yine de, öğle yemeğinden önce yıkanmaya vaktimiz oldu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Olaf'ın kapısını çaldım.

"Tanıdığım biriysen, içeriye gel" diye seslendi.

Odanın ortasında çıplak duruyor ve vücudunu spreyliyordu. Elinde tuttuğu küçük şişeden çıkan açık renkli sıvı hemen yumuşak ve ince bir maddeye dönüşüyordu.

"Sıvı iç çamaşırı mı?" dedim. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Yedek gömlek getirmedim" diye mırıldandı. "Bu şeyden hoşlanmıyor musun?"

"Hayır. Ya sen?"

"Gömleğim yırtıldı."

Şaşkın bakışımı görünce, yüzünü buruşturarak ekledi:

"Sırıtan adam."

Başka bir şey söylemedim. Eski pantolonunu giydi –onu Prometheus günlerinden hatırlıyordum–, alt kata indik. Yemek için sadece üç yer hazırlanmıştı ve yemek salonunda kimse yoktu.

"Dört kişiyiz" dedim, beyaz robota.

"Hayır, efendim. Bay Marger gitti. Bayan, siz ve Bay Staave üç kişi ediyor. Servis yapayım mı, yoksa bayanı mı bekleyeceksiniz?"

"Bekleyeceğiz" dedi Olaf, hemen.

Harika bir adamdı. Tam o sırada kız içeriye girdi. Üzerinde bir gün önce giymiş olduğu eteklik vardı; saçları sanki sudan çıkmış gibi biraz ıslaktı. Olaf'ı tanıştırdım; Olaf sakin ve vakurdu. Ben hayatta hiç onun kadar vakur olmayı beceremezmiştim.

Biraz konuştuk. Kız kocasının işi yüzünden her hafta üç gün evden ayrılmak zorunda kaldığını, havuzdaki suyun, güneşe rağmen, olabileceği kadar ılık olmadığını söyledi. Ama sohbet çabucak tükendi ve ne kadar gayret edersem edeyim, söyleyecek bir şey bulamadım. Yemeğimi, onların birbirlerine hiç benzemeyen profillerine bakarak, sessizlik içinde yedim. Olaf'ın onu incelediğini fark ettim, ama sadece kızla konuştuğum ve onun da başını benim yönüne çevirdiği zamanlar. Olaf'ın yüzü ifadesizdi. Sanki bütün bu süre boyunca aklı başka bir yerde gibiydi.

Yemeğin sonuna doğru, beyaz robot geldi ve havuzdaki suyun Bayan Marger'in isteği doğrultusunda ısıtılacağını söyledi. Kız ona teşekkür etti ve odasına gitti. İkimiz yalnız kaldık. Olaf bana baktı ve yeniden kıpkırmızı kesildim.

"Nasıl oluyor da," dedi, ona verdiğim sigarayı dudaklarına iliştirerek, "Kereneia'daki o berbat deliğin içine sürünerek giren bir adam, yaşlı bir uzay köpeği –veya daha doğrusu, yüz elli yaşındaki bir gergedan– şimdi kalkıyor da...?"

"Lütfen," diye mırıldandım, "eğer gerçekten bilmek istersen, o deliğe yeniden sürünerek girerdim..."

Cümlemi tamamlamadım.

"Tamam. Susacağım. Şeref sözü. Fakat Hal, şunu söylemem gerek: Seni anlıyorum. Üstelik iddiasına girerim ki niçin olduğunu bile bilmiyorsun..."

Başımla kızın gitmiş olduğu yönü gösterdim.

"Niçin o olduğunu mu?"

"Evet. Biliyor musun?"

"Hayır. Senin de bildiğin yok."

"Ama ben biliyorum. Söyleyeyim mi?"

"Söyle. Ama işin şakasını bir tarafa bırak."

"Sen gerçekten aklını kaçırmışsın" diye bağırdı Olaf. "Çok basit. Ama sen daima bu hatayı yaparsın – burnunun altında olan bir şeyi görmezsin, sadece uzaklarda olanları, o Cantorlar, Corbasileuslar..."

"Kısa kes."

"Yeni yetme bir genç gibisin, zaten bizi o altı yüz seksen civatanın altına koydukları zaman gelişmemiz durdu."

"Devam et."

"Kız tıpatıp bizim zamanımızdan bir kıza benziyor. Burnunun içinde o kırmızı saçma şey yok, kulaklarında o tabaklar yok, saçları flüoresanlı değil; tepeden tırnağa altına bulanmamış; Ceberto'da veya Apprenous'da karşına çıkabilecek bir kız. Tıpkı ona benzeyen bazı kızlar hatırlıyorum. Hepsi bu."

"Lanet olsun!" dedim, alçak sesle. "Evet. Evet, ama bir fark var."

"Ne gibi?"

"Sana daha önce de söylemiştim. İlk başlarda. Daha önce hiç bu şekilde davranmamıştın. Doğruyu söylemek gerekirse, böylesi hiç aklıma gelmemişti... Sakin bir insan olduğumu sanırdım."

"Öyle mi? Keşke Kereneia'daki o delikten dışarıya çıktığın vakit, bir resmini çekseydim. O zaman nasıl sakin bir insan olduğunu anlardın. Dostum, sandım ki sen... Neyse, boş ver!"

"Kereneia'yı, onun mağaralarını, bütün o şeyleri bir tarafa bırakalım" dedim. "Biliyor musun, Olaf, buraya gelmeden önce bir doktora gittim, Juffon adında biri, çok hoş bir adam. Yaşı sekseni geçmiş ama..."

"Artık bizim kaderimiz bu" diye fikir yürüttü Olaf, sakin bir şekilde. Nefesini dışarıya üfledi ve dumanın menekşeye benzeyen soluk mor renkli çiçeklerin üzerinde dağılmasını seyretti. "Kendimizi en çok yaşlı başlı insanların yanında rahat hissediyoruz" diye devam etti. "Uzun uzun sakallıların. Düşündükçe, haykırmak istiyorum. Bak ne yapalım. Kendimize bir kümes dolusu tavuk alalım, onların boyunlarını kırabiliriz."

"Haydi, bu kadar soytarılık yeter. Bu doktor bana aklı başında bazı sözler söyledi: Bir ailemiz, kendi kuşağımızdan arkadaşlarımız yokmuş – geriye sadece kadınlar kalıyormuş, ama bugünlerde tek bir kadın bulmak, çok sayıda kadın bulmaktan daha zormuş. Ve adam haklıydı. Bunu şimdi anlayabiliyorum."

"Hal, benden daha akıllı olduğunu biliyorum. Sen daima hiç görülmemiş şeylerden hoşlandın.

Çok zor bir şey olmalıydı, hemen beceremeyeceğin, iyice zorlanmadan yapamayacağın bir şey. Yoksa o şey ilgini çekmezdi. Bana öyle bakma. Senden korkmadığımı biliyorsun."

"Tanrıya şükür. Bir o eksikti."

"Ve böylece ne diyordum? Ah! İlk başta yalnız başına kalmak istediğini ve bir pilottan, motoru çalıştıran bir adamdan daha fazla bir şey olmak için kitaplara sarıldığını sandım. Kendine hava vermeye başlamanı bekledim. Şunu da söylemeliyim ki, Normers ve Venturi'yi o gözlemlerinle yere serdiğin zaman ve masum bir havayla o akademik tartışmalara katıldığın zaman, ee, senin başlamış olduğunu sandım. Fakat derken o patlama oldu, hatırlıyor musun?"

"O gece vakti olan mı?"

"Evet. Kereneia, Arcturus ve o Ay. Dostum, hâlâ bazen o Ay rüyalarıma giriyor ve bir defa bu yüzden yataktan düştüm. Oh, o Ay! Evet, fakat ne –görüyorsun, hafızamı kaybediyorum; unutup duruyorum– fakat o sırada bütün o şeyler oldu ve senin niyetinin üstünlük taslamak olmadığını anladım. Sadece sen böyleydin ve farklı olamazdın. Venturi'den o kırmızı kitabın ona ait kopyasını nasıl istediğini hatırla, neydi o?"

"Hiperuzayın Topolojisi."

"Doğru. O da şöyle demişti: 'O senin için çok zor, Bregg. Temelin yok...'"

Güldüm, çünkü Venturi'nin taklidini çok güzel yapmıştı.

"Haklıydı, Olaf. Çok zordu."

"Evet, ama daha sonra onu anlayabildin, öyle değil mi?"

"Evet. Yine de gerçek bir tatmin duymadan. Nedenini biliyorsun. Venturi, o zavallı adam..."

"Tek kelime daha etme. Kimin kimin için üzülmesi gerektiği belli değil – daha sonraki olayları dikkate alırsan."

"O artık kimse için üzülemez. O sırada sen üst güvertedeydin, değil mi?"

"Ben mi? Üst güvertede mi? Tam senin yanında ayakta duruyordum!"

"Bu doğru. Eğer hepsini soğutma sistemine bırakmamış olsaydı, birkaç yanıkla atlatabilirdi. Arne'nin yaptığı gibi. O ise telaşa kapıldı."

"Gerçekten. Hayır, sen inanılmazsın! Zaten Arne de öldü!"

"Ama beş yıl sonra. Beş yıl beş yıldır."

"Öyle yıllar da mı?"

"Şimdi bu şekilde konuşuyorsun fakat az önce havuzun kenarında ben söylemeye kalkıştığım zaman, boğazıma atladın."

"Dayanılmazdı, doğru ama aynı zamanda muhteşemdi. Kabul et. Söyle bana ama zaten konuşmana gerek yok. O delikten dışarıya sürünerek çıktığın zaman, orada, Ke-"

"O deliği rahat bırak!"

"Rahat bırakamam. Ancak o vakit nasıl bir insan olduğunu anladım. Daha henüz birbirimizi o kadar iyi tanımıyorduk. Bir ay sonra Gimma bana Arder'in seninle uçacağını söyleyince, düşündüm ki – yani, bilmiyorum! Ona gittim ama bir şey söylemedim.

O ise hemen anladı. 'Olaf,' dedi bana, 'kızma. Sen benim en iyi arkadaşımsın, fakat bu defa seninle değil, onunla uçuyorum çünkü...' Ne söylediğini biliyor musun?"

"Hayır." Boğazıma bir şey takılmıştı.

"'Çünkü sadece o aşağıya indi. Sadece o. Hiç kimse oraya inilebileceğine inanmıyordu. O da inanmıyordu.' Ya sen, geri döneceğine inanıyor muydun?"

Yanıt vermedim.

"Anlıyorsun, değil mi? 'Ya benimle birlikte döner,' dedi Arder, 'ya da ikimiz de dönmeyiz...'"

"Ben ise onsuz döndüm" dedim.

"Evet, sen onsuz döndün. Seni tanıyamadım. Korkuya kapıldım! Ben aşağıda, pompalardaydım."

"Demek o sendin?"

"Evet. Gördüğüm – bir yabancıydı. Tam anlamıyla bir yabancı. Hayal gördüğümü sandım. Giysin bile, kıpkırmızıydı."

"Pastı o. Üzerime bir boru patlamıştı."

"Ne, bana mı söylüyorsun? O boruyu daha sonra onaran kişi bendim. Görüntün... Fakat o ağız dalaşı, daha sonraki..."

"Gimma ile olan mı?"

"Evet. Resmi raporlarda yok. Ertesi hafta onu kayıttan sildiler; sanırım bunu bizzat Gimma yaptı. O anda onu öldüreceğini sandım. Tanrım."

"Bu konuyu kapat" dedim. Bir an sonra zangır zangır titreyeceğimi hissediyordum. "Kes, Olaf. Lütfen."

"Sinir krizine gerek yok. Arder bana sana olduğundan daha yakındı."

"Yakındı, yakın değildi, ne önemi var? Sen taş kafanın birisin. Eğer Gimına ona bir yedek verseydi, Arder şu anda bizimle birlikte oturuyor olacaktı! Gimma her şeyi biriktirirdi. Transistörlerin bitmesinden korkardı fakat adamları kaybetmek umurunda değildi! Ben..."

Cümleyi tamamlamadım.

"Olaf! Bu çılgınlık. Unutalım bunu."

"Görünüşe göre, Hal, unutamıyoruz. Hiç olmazsa, birlikte olduğumuz süre. Ondan sonra Gimma bir daha..."

"Gimma'nın canı cehenneme! Olaf! Bitti. Nokta. Başka bir laf duymak istemiyorum!"

"Kendi hakkımda konuşmam da mı yasak?"

Omuz silktim. Beyaz robot masayı temizlemeye geldi, ama sadece holden içeriye baktı ve gitti. Sesimizin yükselmesi onu korkutmuş olmalıydı.

"Hal, söyle bana. Senin derdin ne?"

"Bilmiyormuş gibi yapma."

"Hayır, gerçekten soruyorum."

"Bunu nasıl sorabilirsin? Benim yüzümden..."

"Ne senin yüzünden?

"Arder'in başına gelenler."

"Neee?"

"Öyle tabii! Eğer ilk başta ısrar etseydim, uçmadan önce, Gimma verebilirdi..."

"Demek öyle! Bozulan şeyin onun radyosu olduğunu nereden biliyorsun? Başka bir şey de olabilirdi."

"Olabilirdi, olabilirdi, ama radyoydu."

"Dur. Altı yıl boyunca bunu içinde taşıdın ve tek bir kelime bile söylemedin, öyle mi?"

"Söylenecek ne vardı? Bunun apaçık ortada olduğunu düşündüm, öyle değil miydi?"

"Apaçık mı? Hay Tanrım! Sen ne diyorsun? Aklını başına topla! Eğer bunu söylemiş olsaydın, hepimiz senin delirdiğini düşünürdük. Ennesson'un ışını odaktan saptığı zaman, o da mı senin kabahatindi? Ne dersin?"

"Hayır. Ennesson ... o olabilir..."

"Olabileceğini biliyorum. Endişen olmasın, ben de senin kadar biliyorum. Hal, rahat yüzü görmeyeceğim, bana söyleyinceye kadar..."

"Yine ne var?"

"Sen bunları kafanda kendin yaratıyorsun. Tamamen saçmalık. Arder, eğer burada olsaydı, kendisi de öyle söylerdi."

"Teşekkür ederim.

"Hal, içimden..."

"Unutma, ben daha kiloluyum."

"Ama ben daha öfkeliyim, anlıyor musun? Budala!"

"Olaf, bağırma. Burada yalnız değiliz."

"Tamam, tamam. Saçma mıydı, değil miydi?"

"Değildi."

Olaf burun delikleri beyazlaşıncaya kadar derin nefes aldı.

"Niçin değildi?" diye sordu, neredeyse yumuşak bir sesle. "Çünkü ondan önce bile, Gimma'nın... cimriliğini fark etmiştim. Bana düşen şey neler olabileceğini önceden görmek ve Gimma'ya karşı hemen tavır almaktı – Arder'in ölüm ilanıyla döndüğüm vakit değil. Çok yumuşaktım. Nedeni bu işte."

"Anladım. Evet. Sen çok yumuşaktın... Hayır! Ben... Hal! Dayanamıyorum. Ben gidiyorum."

Hızla masadan kalktı, ben de öyle yaptım.

"Sen deli misin?" diye haykırdım. "Gidiyormuş! Tek neden..."

"Evet. Evet. Senin zırvalarını dinlemek zorunda mıyım? Hayır, teşekkür ederim. Arder karşılık vermedi, değil mi?"

"Artık kurcalama."

"Karşılık vermedi, doğru değil mi?"

"Vermedi."

"Bir kaçak olmuş olamaz mı?"

Yanıt vermedim.

"Binlerce başka kazadan birine uğramış olamaz mı? Bir eko kuşağına girmiş olamaz mı? Türbülansta teması kaybettiği vakit işareti kesilmiş olamaz mı? Veya vericileri bir güneş lekesi üzerinde mıknatıslıklarını kaybetmiş olamaz mı...?"

"Yeter."

"Haklı olduğumu kabul etmeyeceksin, öyle değil mi? Kendinden utanmalısın."

"Bir şey demedim."

"Doğru. O zaman söylediğim şeylerden herhangi birisi olmuş olamaz mı?"

"Olabilir."

"O halde niçin radyo olduğunda, radyo ve başka bir şey olmadığında, sadece radyo olduğunda ısrar ediyorsun."

"Haklı olabilirsin" dedim. Kendimi çok yorgun hissediyordum, artık umurumda değildi.

"Haklı olabilirsin" diye tekrarladım. "Radyo... sadece olması en mümkün olan şeydi... Hayır. Baş-

ka bir şey söyleme. Zaten şimdiye kadar bu konuda gerektiğinden on defa daha fazla konuştuk. Başka bir şey söylenmese daha iyi olacak."

Olaf bana doğru geldi.

"Bregg," dedi, "seni zavallı yaşlı asker ... biliyor musun, sen çok fazla iyisin."

"Nasıl yani?"

"Sorumluluk duygusu. Her şeyde ılımlılık olmalıdır. Ne yapmak niyetindesin?"

"Ne hakkında?"

"Biliyorsun."

"Bir fikrim yok."

"Kötü, öyle mi?"

"Daha kötüsü olamazdı."

"Benimle birlikte gitmeye ne dersin? Veya başka bir yere – tek başına. Eğer istersen, sana ayarlaman için yardım edebilirim. Eşyalarını alırım veya onları bırakabilirsin veya..."

"Kaçmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Bir şey düşündüğüm yok. Fakat kontrolünü kaybettiğini gördüğüm vakit, birazcık, demin olduğu gibi ... o zaman..."

"O zaman?"

"O zaman acaba diyorum."

"Gitmek istemiyorum. Biliyor musun? Buradan kımıldamayacağım. Eğer..."

"Ne?"

"Boşver. O robot, servis istasyonundaki, ne demişti? Araba ne vakit hazır olacaktı? Yarın mı yoksa bugün mü? Unuttum."

"Yarın sabah."

"Güzel. Bak: Hava kararıyor. Bütün öğleden sonrasını sohbet ederek geçirdik."

"Tanrı bizi böylesi sohbetlerden korusun!"

"Şaka ediyordum. Yüzmeye gidelim mi?"

"Hayır. Okumak istiyorum. Bana bir şey verebilir misin?"

"Ne istersen al. O cam tanelerini çalıştırmasını biliyor musun?"

"Evet. Umarım okuma aletin o baygın seslilerden değildir."

"Hayır, bende sadece opton var."

"Güzel. Onu alayım. Sen havuzda mı olacaksın?"

"Evet. Ama üst kata seninle geleceğim. Üstümü değiştirmem lazım."

Ona, çoğunlukla tarih konusunda birkaç kitap ve nüfus dinamiğinin dengelenmesi üzerine bir çalışma verdim, zira bu ilgi duyduğu bir şeydi. Ayrıca biyoloji, betrizasyon konusunda uzun bir makale. Bana gelince, üzerimi değiştirmeye başladım, ama mayomu bulamadım. Onu bir yere koyup sonradan unutmuştum. Ortada yoktu. Olaf'ın siyah şortunu aldım, bornozumu giydim ve dışarıya çıktım.

Güneş batmıştı. Batıdan bir bulut kümesi ilerleyerek göğün daha aydınlık kısmını karartıyordu. Bornozumu kuma fırlattım, kum gündüzün sıcaklığından sonra artık serinlemişti. Oturdum, ayak parmaklarımı suya soktum. Konuşma, beni kabul etmek istemeyeceğim kadar çok sarsmıştı. Arder'in ölümü içimde bir yara gibiydi. Olaf haklı olabilirdi. Belki suçluluk duygumdan başka bir şey değildi...

Ayağa kalktım, sıçramadan, baş aşağı, düz bir dalış yaptım. Su ılıktı. Kendimi soğuk için hazırlamıştım ve şaşkınlığa uğradım. Suyun yüzüne çıktım. Çok ılıktı, bir çorbanın içinde yüzmeye benziyordu. Havuzun karşı tarafına betonda koyu renk izler bırakarak henüz tırmanmıştım ki, kalbime bir şey ok gibi saplandı. Arder'in hikâyesi beni değişik bir dünyaya taşımıştı, ama şimdi, belki su ılık olduğu için –ılık olması gerektiği için– kızı hatırladım ve sanki korkunç bir şeyi, üstesinden gelemediğim ama gelmek zorunda olduğum bir talihsizliği, hatırlamış gibi oldum.

Bütün bunlar benim hayal ürünüm de olabilirdi. Bu fikri, tereddüt içinde, artan karanlıkta iki büklüm vaziyette inceledim. Vücudumu güçlükle görüyordum, güneş yanığı cildim beni karanlığın içinde saklıyordu. Gökyüzü artık bulutlarla örtülmüştü ve birdenbire, hiç beklenmedik bir şekilde, gece oldu. Ev yönünden beyaz bir şey yaklaşıyordu. Kızın beyaz yüzme başlığı. Paniğe kapıldım. Yavaşça ayağa kalktım. Niyetim oradan kaçıp gitmekti ama kız beni fark etti.

"Bay Bregg, siz misiniz?" dedi kısık bir sesle.

"Benim. Yüzmek mi istiyorsunuz? Size engel oluyorum. Gidiyorum..."

"Niçin? Beni rahatsız etmiyorsunuz. Su ılık mı?"

"Evet, bana göre fazla ılık" dedim. Kız kenara yürüdü ve yavaşça atladı. Onun sadece siluetini görüyordum. Mayosu koyu renkti. Bir şapırtı sesi. Ayaklarıma yakın bir yerde suyun yüzüne çıktı.

"Berbat!" diye haykırdı, su tükürerek. "Ne yapmış böyle? İçine biraz soğuk katılmalı. Nasıl yapılacağını biliyor musunuz?"

"Hayır. Ama hemen bulurum."

Kızın başının üzerinden suya atladım. Zemine dokununcaya kadar dibe doğru gittim ve arada sırada betona dokunarak kenar boyunca yüzmeye başladım. Suyun altı, genellikle olduğu gibi, havadan biraz daha aydınlıktı ve böylece havuza su veren boruların yerini bulabildim. Eve en yakın olan duvardaydı. Suyun altında biraz fazla kalmış olduğum için, nefes nefese, suyun yüzüne çıktım.

"Bregg!" Kızın sesini işittim.

"Buradayım. Ne oldu?"

"Korktum..." dedi kız, daha sakince.

"Neden?"

"Çok uzun kaldınız."

"Artık nerede olduğunu biliyorum. Hemen bunu halledeceğiz!" diye seslendim ve eve doğru koştum. O kahramanca dalışı yapmasam da olurdu; musluklar tam göz önünde verandanın yanındaki bir sütunun üzerindeydi. Soğuk suyu açtım ve havuza döndüm.

"Oldu. Bir parça beklemeniz gerek."

"Evet."

Kız atlama tahtasının altında duruyordu, ben sanki yaklaşmaktan korkar gibi, havuzun sığ olan kısmındaydım. Daha sonra ona doğru yavaş yavaş, sanki niyetim öyle değilmiş gibi, yürümeye başladım. Gözlerim karanlığa alışmıştı. Yüzünün hatlarını seçebiliyordum. Suya bakıyordu. Beyaz başlığıyla çok güzeldi ve giysileri yokken daha uzun boylu görünüyordu.

Onun yanında bir kütük gibi durdum; sıkıntılı bir durum oldu. Belki ansızın oturmamın nedeni

buydu. Salak! diye kendi kendimi azarladım, ama konuşacak bir şey bulamıyordum. Bulutlar çoğaldı, karanlık arttı, ama yağmur yağacağa benzemiyordu. Oldukça serindi.

"Üşüyor musunuz?"

"Hayır. Bay Bregg?"

"Evet?"

"Su yükselmiyor gibi..."

"Çünkü çıkışı açtım. Bu kadarı yeterli olmalı. Onu kapayayım."

Evden geri dönerken aklıma Olaf'ı çağırabileceğim fikri geldi. Neredeyse yüksek sesle gülecektim, öylesine aptalcaydı: Kızdan korkuyordum.

Düz bir dalış yaptım ve suyun yüzüne çıktım.

"Tamam. Belki biraz fazla olmuştur – bana söyleyin, biraz sıcak katabilirim."

Su artık görülebilir derecede alçalmıştı, çünkü çıkış hâlâ açıktı. Kız –onun narin siluetini bulutlara karşı gördüm– tereddüt ediyora benziyordu. Belki artık istemiyordu, belki eve dönecekti; bu fikir kafamda bir şimşek gibi çaktı ve bir rahatlama hissettim. Tam o anda kız ayakları önde atladı ve hafif bir çığlık attı, çünkü o kısımda su artık epeyce sığlaşmıştı. Dibe oldukça sert bir şekilde çarpmış olmalıydı; sendeledi ama düşmedi. Kendimi ona doğru fırlattım.

"Canınız yandı mı?"

"Hayır."

"Benim hatam. Ben bir budalayım."

Belimize kadar gelen suyun içinde ayakta duruyorduk. Kız yüzmeye başladı. Dışarıya tırmandım,

eve koştum, çıkışı kapattım ve geri döndüm. Kızı hiçbir yerde göremedim. Yavaşça suya girdim, havuzu baştan başa yüzdüm, sonra sırt üstü döndüm ve kollarımı yavaşça oynatarak dibe daldım. Gözlerimi açtım ve suyun ince kırışıklı karanlık camsı yüzeyini gördüm. Yavaşça yukarıya doğru süzüldüm, suda dik olarak yüzmeye başladım ve kızı gördüm. Havuzun duvarına dayanmış duruyordu. Ona doğru yüzdüm. Atlama tahtası diğer taraftaydı; burası sığdı, hemen dibe değdim. Yürürken iki tarafa ittiğim su gürültüyle şapırdadı. Kızın yüzünü gördüm; bana bakıyordu; son adımlarımın momentumu yüzünden mi yoksa başka bir nedenden mi, bilmiyorum –çünkü suda yürümek de, ansızın durmak da zordu– ama kendimi onun yanında buldum. Eğer geri çekilmiş olsaydı, belki bir şey olmayacaktı, ama olduğu yerde kaldı, eli merdivenin son basamağındaydı ve ben artık konuşamayacak, kelimeler arkasına saklanamayacak kadar yakındım...

Kızı kollarıma aldım. Soğuk, balık gibi kaygan, tuhaf, yabancı bir yaratıktı ve birden bu kadar cansız ve soğuk olan bu temasta –çünkü hiç kımıldamadan duruyordu– sıcak bir yer, kızın ağzını, buldum. Onu öptüm, öptüm ve öptüm... Tam bir çılgınlıktı. Kendini savunmadı. Sanki ölüymüş gibi hiç karşı koymadı. Onun kollarını tuttum ve yüzünü yukarıya çevirdim; onu görmek, gözlerine bakmak istiyordum, ama hava artık o kadar kararmıştı ki onları hayal etmek zorunda kaldım. Titremedi. Sadece bir kalp atışı duyuluyordu – benimki mi, onunki mi, bilmiyordum. O şekilde ayakta durduk, sonunda kız

kendini yavaş yavaş kollarımdan kurtarmaya başladı. Onu hemen bıraktım. Merdiveni tırmandı. Onun peşinden gittim ve yeniden, yan taraftan, ona sarıldım; kız titredi. Bu sefer titremişti. Bir şeyler söylemek istedim, ama sesimi bulamadım. Sadece onu vücuduma bastırarak tuttum, öylece ayakta durduk ve kız yeniden kendisini kurtardı – beni iterek değil, ama sanki orada yokmuşum gibi. Kollarımı iki yana düştü. Kız yürüyüp gitti. Penceremden düşen aydınlıkta onun bornozunu yerden aldığını ve üzerine giymeden merdivenden yukarıya çıktığını gördüm. Kapıda ve holde ışıklar yanıyordu. Su damlaları omuzlarında ve kalçalarında parladı. Kapı kapandı. Kız gitmişti.

Kendimi suya atıp bir daha dışarıya çıkmamak için güçlü bir arzu duydum – bir saniye için. Evet, gerçekten. Daha önce hiç böyle bir şey aklıma gelmemişti. Akıl denilebilecek bir şeyim varsa. Her şey öyle anlamsız, imkânsızdı ki, en kötüsü de, ne anlama geldiğini ve şu anda ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Kızın niçin o şekilde davrandığını da? Korkudan eli ayağı mı tutulmuştu. Ah, o zaman hepsi korku muydu? Sadece korku muydu? Başka bir şeydi bu. Ama ne? Bunu nasıl anlayabilirdim? Olaf. Ne yani, ben on beş yaşında bir yeniyetme miydim ki, bir kızı öptükten sonra, öğüt almak için ona koşacaktım?

Evet, diye düşündüm. Bunu yapacaktım. Eve doğru yöneldim, bornozumu yerden aldım, üzerindeki kumu temizlemek için silktim. Hol aydınlıktı. Kızın kapısına yanaştım. Belki beni içeriye alır, diye

düşündüm. Eğer beni içeriye alırsa, onunla ilgilenmekten vazgeçecektim. Belki. Belki de bu işin sonu olacaktı. Veya suratıma bir tokat yiyecektim. Hayır. Onlar iyiydi, onlar betrizeydi ve bunu yapamazlardı. Kız bana bir bardak süt verebilirdi; bu da benim için yararlı olurdu. Orada beş dakika kadar ayakta durmuş olmalıyım. Kereneia'nın mağaralarını, Olaf'ın lafını ettiği o baş belası deliği, düşündüm. O harika delik! Herhalde eski bir yanardağdı. Arder taşların arasına sıkışmıştı, dışarıya çıkamıyordu ve lav yükseliyordu. Aslında lav değildi; Venturi bunun bir çeşit gayzer olduğunu söylemişti – ama bu daha sonraydı. Arder onun sesini duyduk. Radyoda. Ben aşağıya inip onu çıkarmıştım. Tanrım! O işi bu kapıya tercih ederdim, on kere daha. Hiç ses gelmiyordu. Hiçbir şey.

Kapının bir kolu olmuş olsaydı. Onun yerine bir plaka vardı. Üst kattaki kapımda böyle bir şey yoktu. Bunun bir kilit işi görüp görmediğini veya ona basmam mı gerektiğini bilmiyordum; hâlâ Kereneia'dan gelmiş bir vahşiydim.

Elimi kaldırdım ve duraksadım. Ya kapı açılmazsa? Oradan geri kaçışımı gözlerimin önüne getirdim: Benim için uzun zaman unutamayacağım bir anı olacaktı. Orada ayakta durduğum süre arttıkça, gücümün o derece azaldığını hissettim. Plakaya dokundum. Açılmadı. Daha sert bastırdım.

"Siz misiniz. Bay Bregg?" Kızın sesini duydum. Kapının arkasında ayakta duruyor olmalıydı.

"Evet."

Sessizlik. Otuz saniye. Bir dakika.

Kapı açıldı. Kız kapının ağzında duruyordu. Yumuşak tüylü bir sabahlık giymişti. Saçları yakasına dökülmüştü. İnanılmaz bir şey ama, daha önce saçının kestane rengi olduğunu farketmemiştim.

Kapı sadece aralıktı. Kız onu tutuyordu. İleriye doğru bir adım attığım zaman, kız geriledi. Kapı kendiliğinden, hiç ses çıkarmadan, arkamdan kapandı.

Birden her şeyin nasıl göründüğünü farkettim. Kız hareketsiz, solgun, elleriyle giysisinin kenarlarını tutmuş, bana bakıyordu ve ben onun karşısında, üzerimden sular damlayarak, çıplak, üzerimde Olaf'ın siyah şortuyla, kumlu bornozum elimde, ağzım açık, duruyordum...

Bunu düşününce, gülümsedim. Bornozu silktim. Giydim, bağladım ve oturdum. Daha önce durmuş olduğum yerde ıslak iki iz kaldığını gördüm. Ne var ki, söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum. Ne söyleyebilirdim? Birden aklıma geldi. İlham gelmiş gibi.

"Kim olduğumu biliyor musunuz?"

"Biliyorum."

"Ah, biliyorsunuz, demek? Bu iyi işte. Seyahat acentesinden mı?"

"Hayır."

"Önemi yok. Ben vahşiyim, bunu da biliyor musunuz?"

"Öyle mi?"

"Evet. Çok vahşi. Adınız nedir?"

"Bilmiyor musunuz?"

"İlk adınız."

"Eri."

"Seni alıp götüreceğim."

"Ne?"

"Evet. Alıp götüreceğim. Bunu istemiyor musun?"

"İstemiyorum."

"Önemi yok. Ben istiyorum. Niçin olduğunu biliyor musun?"

"Sanıyorum."

"Bilmiyorsun. Ben de bilmiyorum."

Kız yanıt vermedi.

"Yapabileceğim bir şey yok" diye devam ettim. "Seni gördüğüm anda oldu. Dünden önceki gün. Masada. Bunu biliyor musun?"

"Biliyorum."

"Ama belki şaka yaptığımı sanıyorsun?"

"Hayır."

"Sen nasıl...? Önemi yok. Kaçmaya çalışacak mısın?"

Kız yanıt vermedi.

"Vazgeç" dedim. "Biliyor musun, yararı olmaz. Seni rahat bırakmayacağım. Keşke bırakabilseydim, bana inanıyor musun?"

Kız yanıt vermedi.

"Bunun nedeni sadece betrize olmamış olmam değil. Hiçbir şey umurumda değil, anlıyor musun? Hiçbir şey. Senden başka. Seni görmek zorundayım. Sana bakmak zorundayım. Sesini duymak zorundayım. Mecburum. Hiçbir şey umurumda değil. Hiçbir yer. Sonumuz ne olacak bilmiyorum. Sanırım, kötü bitecek. Ama aldırmıyorum. Çünkü şu anda zahmete değer bir şey var. Çünkü ben konuşuyorum ve sen dinliyorsun. Anlıyor musun? Hayır.

Nasıl anlayabilirsin? Sizler sakin yaşayabilmek için şiddetli duyguları hayatınızdan çıkarıp atmışsınız. Ben yapamam. Buna ihtiyacım yok."

Kız yanıt vermedi. Derin bir nefes aldım.

"Eri" dedim, "dinle ... ama otur."

Kımıldamadı.

"Lütfen. Otur."

Kımıldamadı.

"Oturmak sana zarar vermez."

Birden anladım. Dişlerimi sıktım.

"Eğer istemiyorsan, beni niçin içeriye aldın?"

Yanıt vermedi.

Ayağa kalktım. Kızı omuzlarından yakaladım. Karşı koymadı. Onu bir koltuğa oturttum. Kendiminkini daha yakına çektim, neredeyse dizlerimiz birbirine değecekti.

"İstediğin şeyi yapabilirsin. Ama dinle. Suç bende değil. Hiç şüphesiz, sende de değil. Kimsede değil. Ben bunu istemiyordum. Fakat olan şey bu. Anlıyor musun, bu bir başlangıç. Bir çılgın gibi davrandığımı biliyorum. Bunu biliyorum. Ama nedenini sana söyleyeceğim. Benimle hiç konuşmayacak mısın?"

"Duruma bağlı" dedi kız.

"Bu kadarı için teşekkür ederim. Evet. Biliyorum. Hiçbir hakkım yok ve bunun gibi şeyler. Söylemek istediğim şey şu – milyonlarca yıl önce kertenkeleler, brontosaurlar, atlantosaurlar vardı ... belki onları duymuşundur."

"Evet."

"Onlar dev gibiydi, ev büyüklüğünde. Çok uzun kuyrukları vardı, vücutlarının üç misli uzun. Bu yüz-

den istedikleri gibi –yumuşakça ve zarafetle– hareket edemiyorlardı. Benim de böyle bir kuyruğum var. On yıl boyunca, bilinmez nedenler yüzünden, yıldızların arasında dolaştım. Belki gereksiz bir uğraştı. Ama boşver. Olmuşu olmamış gibi yapamam. Bu benim kuyruğum. Anlıyor musun? Hiç olmamış gibi, hiç yokmuş gibi davranamam. Bunların hoşuna gittiğini sanmıyorum. Sana söylediklerimin, söylemekte olduklarımın ve ilerde söyleyeceklerimin. Fakat yapacak başka bir şey yok. Sana sahip olmalıyım, mümkün olduğu kadar uzun süre için, işte hepsi bu. Bir şey söyleyecek misin?"

Kız bana baktı. Yüzünün daha solgunlaştığını sandım, ışığın da etkisi olabilirdi. Yumuşak tüylü giysisine, sanki üşüyormuş gibi, sarınmış oturuyordu. Ona üşüyüp üşümediğini sormak istedim, ama yine dilim tutulmuştu. Ben – ben ise ateşler içindeydim.

"Siz benim yerimde ... olsaydınız ... ne yapardınız?"

"Çok iyi" dedim, cesaret verircesine. "Sanırım mücadele ederdim."

"Yapamam."

"Biliyorum. Bunun benim için işi kolaylaştırdığını mı sanıyorsun? Sana yemin ederim ki, kolaylaştırmıyor. Artık gitmemi mi istiyorsun, başka bir şey daha söyleyebilir miyim? Niçin bana öyle bakıyorsun? Senin için her şeyi yapacağımı artık biliyor olmalısın. Lütfen bana öyle bakma. Söylediğim her şey, başka insanların onları söylemesinden, farklı anlam taşıyor. Ne anlam taşıdığını biliyor musun?"

Nefesim kesilmişti, sanki uzun bir süredir koşuyor gibiydim. Onun ellerini tuttum – onları zaten tutuyormuşum, ne kadar zamandır bilmiyorum, belki başından beri. Farkında değildim. Öylesine küçüktüler.

"Eri. Şu anda hissettiklerimi daha önce hiç hissetmedim, biliyor musun? Şu anda. Bunu bir düşün. Oradaki o korkunç boşluğu. Anlatması mümkün değil. Döneceğime inanmıyordum. Kimse inanmıyordu. O konuda konuşurduk, ama sadece öylece. Onlar orada kaldılar, Tom Arder, Arne, Venturi, karanlıkta donmuş taş gibiler. Ben de orada kalmalıydım, ama eğer buradaysam, ellerini tutuyorsam, seninle konuşabiliyorsam ve sen de işitiyorsan, o zaman belki bu o kadar kötü değil. O kadar zavallı değil. Belki değildir Eri! Sadece bana öyle bakma. Sana yalvarıyorum. Bana bir fırsat ver. Bunun sadece aşk olduğunu sanma. Öyle sanma. Bu daha fazla. Daha fazla. Bana inanmıyorsun... Niçin bana inanmıyorsun? Sana doğruyu söylüyorum. İnanmıyorsun, öyle değil mi?"

Kız bir şey söylemedi. Elleri buz gibiydi.

"Yapamıyorsun, öyle değil mi? İmkânsız. Evet, imkânsız olduğunu biliyorum. İlk andan beri biliyordum. Burada işim yok benim. Orada boş bir yer olmalıydı. Ben yıldızlara aitim. Geri dönmemin suçu benim değil. Evet. Bütün bu şeyleri sana niçin söylediğimi bilmiyorum. O şeyler yok. Yok, öyle değil mi? Eğer seninle ilgisi yoksa, o zaman önemi yok. Hiçbir kısmının. Sana keyfimin istediği gibi davranacağımı sandın, değil mi? İstediğim şey bu değil, anlamıyor musun? Sen bir yıldız değilsin..."

Sessizlik. Bütün ev sakindi. Başını kızın ellerimin içinde kımıldamadan duran ellerine eğdim ve onlarla konuşmaya başladım.

"Eri. Eri. Artık korkmaman gerektiğini biliyorsun, doğru değil mi? Seni tehdit eden hiçbir şey yok. Ne var ki, bu ... çok büyük. Eri. Böyle bir şeyin var olabileceğini bilmiyordum... Yemin ederim. Neden bir insan yıldızlara uçar? Anlayamıyorum. Çünkü o burada. Fakat belki bunu anlamak için ilk önce oraya gitmek gerek. Evet, bu mümkün. Şimdi gideceğim. Gidiyorum. Bütün bunları unut. Unutacak mısın?"

Başıyla onayladı.

"Başkasına söyleyeceksin misin?"

Başını hayır demek ister gibi iki yana salladı.

"Sahiden mi?"

"Sahiden."

Sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı.

"Teşekkür ederim."

Odadan çıktım. Merdiven. Krem renkli bir duvar; yeşil renkli bir başkası. Odamın kapısı. Pencereyi ardına kadar açtım, içime hava çektim. Hava ne kadar güzeldi. Kızın yanından ayrıldığımdan beri tamamen sakindim. Hatta gülümsedim – ağzımla ya da yüzümle değil. Gülümsemem içimdeydi, aptallığıma, bilmemiş olmama acıyan bir gülümsemeydi bu, halbuki çok basitti. Eğilip spor çantasını karıştırdım. İplerin arasında mı? Hayır. Birtakım paketler, bu neydi, hayır, dur bir dakika...

Buldum. Doğruldum ve ansızın utandım. Işıklar. Bu şekilde yapamazdım. Onları söndürmeye gittim ve Olaf'ı kapıda ayakta dururken buldum. Giyinikti. Yatmaya gitmemiş miydi?

"Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi? Elinde ne var? Saklama!"

"Yok bir şey."

"Göster bana!"

"Hayır. Git buradan."

"Göster bana!"

"Hayır."

"Biliyordum. Seni piç!"

Darbeyi beklemiyordum. Elim açıldı, onu düşürdüm, gürültüyle yere düştü ve sonra dövüşmeye başladık. Onu altıma aldım, beni fırlatıp attı, çalışma masası yere devrildi, lamba evi sarsan bir gürültüyle duvara çarptı. Artık onu elime geçirmiştim. Kurtulamadı, sadece döndü, bir çığlık, kızın çığlığını, işittim ve onu bırakıp geri sıçradım.

Kız kapıda ayakta duruyordu.

Olaf dizlerinin üzerinde doğruldu.

Olaf kıza "Kendini öldürmek istedi. Senin yüzünden!" dedi, boğuk bir sesle. Boğazını tutuyordu. Yüzümü çevirdim. Duvara dayandım, bacaklarım titriyordu. Utanmıştım, korkunç derecede utanmıştım. Kız bize, sırayla teker teker, baktı. Olaf hâlâ boğazını tutuyordu.

"Gidin, ikiniz birden" dedim boğuk bir sesle.

"Önce beni öldürmen gerekir."

"Tanrı aşkına."

"Hayır."

"Lütfen, gidin" dedi kız Olaf'a. Sessizce ayakta duruyordum, ağzım açık kaldı. Olaf şaşkınlık içinde kıza baktı.

"Küçük kız, o..."

Kız başını iki yana salladı.

Olaf, gözlerini üzerimizden ayırmadan, geri geri odadan çıktı.

Kız bana baktı.

"Doğru mu bu?" diye sordu.

"Eri..." diye inledim.

"Zorunda mısın?"

Başımla onayladım. Kız başıyla olmaz dedi.

"Yani?" dedim. "Yani...?" dedim, yeniden kekeleyerek. Kız yanıt vermedi. Ona doğru gittim ve kızın korkudan büzüldüğünü ve yumuşak tüylü giysisine yapışmış ellerinin titrediğini gördüm.

"Niçin? Niçin bu kadar çok korkuyorsun?"

Başıyla hayır dedi.

"Hayır mı?"

"Hayır."

"Ama titriyorsun."

"Önemli değil."

"Benimle birlikte gidecek misin?"

Başıyla iki defa onayladı, bir çocuk gibi. Onu elimden geldiği kadar nazikçe kucakladım. Sanki kız camdan yapılmış gibi.

"Korkma..." dedim. "Bak..."

Benim ellerim de titriyordu. Neden Arder'i beklediğim ve yavaş yavaş saçlarıma ak düştüğü o zaman titrememişlerdi? Gerçekte nasıl bir insan olduğumu anlamam için hangi gizli köşelere sonunda ulaşmam gerekmişti?

"Otur" dedim. "Hâlâ titriyor musun? Yok hayır, bekle."

Onu yatağımın üzerine yatırdım, boğazına kadar örttüm.

"Daha iyi mi?"

Daha iyi olduğunu başıyla onayladı. Sadece benimle birlikteyken mi suskundu yoksa huyu mu böyleydi?

Yatağın yanına diz çöktüm.

"Bana bir şeyler söyle" diye fısıldadım.

"Ne?"

"Kendinden bahset. Kimsin. Ne yapıyorsun. Ne istiyorsun. Hayır – Ben gelmeden önce ne istiyordun?"

Sanki, "Söyleyecek bir şey yok" dermiş gibi omuzlarını silkti.

"Konuşmak istemiyor musun? Niçin, o zaman...?"

"Önemli değil" dedi. Bu sözler yüzüme bir tokat gibi çarptı. Geri çekildim.

"Yani... Eri... Yani..." diye kekeledim. Ama artık anlamıştım. Mükemmel bir şekilde anlamıştım.

Sıçrayarak ayağa kalktım ve odayı arşınlamaya başladım.

"Bu şekilde olmaz. Yapamam, bu şekilde, yapamam. Hayır, ben..."

Ağzım, yeniden açık kaldı, çünkü kız gülümsüyordu. O kadar hafif bir gülümsemeydi ki, güçlükçe seçiliyordu.

"Eri, ne...?"

"Haklı" dedi kız.

"Kim?"

"O adam, arkadaşınız."

"Hangi konuda haklı?"

Bunu söylemek kız için zordu. Başını çevirdi.

"Akıllı olmadığınız konusunda."

"Bunu söylediğini nereden biliyorsun?"

"Onu işittim."

"Konuşmamızı mı? Yemekten sonra mı?"

Başıyla onayladı. Yüzü kızardı. Kulakları bile pembeleşti.

"İşitmemek elde değildi. Sesleriniz çok yüksekti. Dışarıya çıkabilirdim, ama..."

Anlamıştım. Kızın odasının kapısı hole açılıyordu. Ne kadar budalaymışım, diye düşündüm. Sersemlemiştim.

"Her şeyi duydun mu?"

Başıyla onayladı.

"Senin hakkında olduğunu da anladın mı?"

"Hmm."

"Ama nasıl? Adını hiç söylememiştim ki..."

"Daha önceden biliyordum."

"Nasıl?"

Başını kımıldattı.

"Bilmiyorum. Biliyordum. Yani, ilk başta bana öyle geldiğini sandım."

"Peki, ne zaman, daha sonra mı?"

"Bilmiyorum. Evet, gün boyunca. Bunu hissettim."

"Korktun mu?" diye sordum, kederli bir şekilde.

"Hayır."

"Hayır mı? Niçin hayır?"

Hafifçe gülümsedi.

"Siz tıpkı, tıpkı şey gibisiniz..."

"Ne gibi?"

"Bir peri masalında olduğu gibi. Bir insanın bu şekilde olabileceğini bilmezdim ... eğer o şey olmasaydı biliyorsunuz bir rüya olduğunu düşünürdüm."

"Rüya değil, seni temin ederim."

"Ah, biliyorum. Sadece o şekilde söyledim. Ne demek istediğimi anladınız mı?"

"Tam değil. Görünüşe bakılırsa, ben kalın kafalıyım, Eri. Evet, Olaf haklıydı. Ben taş kafalının biriyim. Tam bir taş kafa. Bu yüzden açık konuş. Olmaz mı?"

"Pekâlâ. Korkutucu olduğunuzu düşünüyorsunuz, ama öyle değilsiniz. Siz sadece..."

Sanki kelimeleri bulamıyormuş gibi sustu. Ağzım yarı açık dinlemekteydim.

"Eri, küçüğüm, ben ... ben korkutucu olduğumu düşünmedim, hayır. Saçma. Seni temin ederim. Sadece geldiğim, dinlediğim ve çeşitli şeyler öğrendiğim zaman ama yeter. Yeterince konuştum. Haddinden fazla. Hayatımda hiç bu kadar çok konuşmamıştım. Konuş, Eri. Konuş." Yatağın üzerine oturdum.

"Söyleyecek bir şey yok, gerçekten. Sadece... bilmiyorum..."

"Neyi bilmiyorsun?"

"Ne olacağını?"

Kızın üzerine eğildim. Gözlerimin içine baktı. Göz kapakları titremedi. Nefeslerimiz karıştı.

"Niçin seni öpmeme izin verdin?"

"Bilmiyorum."

Kızın yanağına dudaklarımla dokundum. Boynuna. Yatıp başımı omuzuna koydum. Daha önce

kendimi hiç böyle hissetmemiştim. Bu şekilde hissedebileceğimi bilmiyordum. Ağlamak istedim.

"Eri" diye fısıldadım, sessizce, sadece dudaklarımı kımıldatarak. "Eri. Kurtar beni."

Kız kımıldamadan yatıyordu. Sanki uzak bir mesafeden geliyormuş gibi kızın kalbinin hızla attığını duyabiliyordum. Doğruldum.

"Acaba..." diye başladım, ama bitirmeye cesaretim yetmedi. Ayağa kalktım, lambayı yerden aldım, çalışma masasını düzelttim ve bir şeye ayağım takıldı – çakı. Yerde yatıyordu. Onu bavulun içine fırlattım. Kıza döndüm.

"Işığı söndüreceğim" dedim. "Tamam mı?"

Yanıt vermedi. Düğmeye dokundum. Karanlık her yeri sardı, açık pencereden bile hiçbir ışık, uzaktaki ışıklar bile, gelmiyordu. Hiçbir şey. Siyah. Oradaki gibi siyah.

Gözlerimi kapadım. Sessizlik kulaklarımda uğuldadı.

"Eri" diye fısıldadım. Yanıt vermedi. Kızın korkusunu sezdim. Yatağa doğru el yordamıyla ilerledim. Nefesini duymak için dinledim, ama çınlayan sessizlik her şeyi bastırıyordu, sanki karanlığın içinde oluşmuştu ve artık karanlığın kendisi olmuştu. Gitmem gerek, diye düşündüm. Evet, hemen gidecektim. Ama ileriye doğru eğildim ve bir çeşit sezgiyle kızın yüzünü buldum. Nefesini tuttu.

"Hayır," diye mırıldandım, "gerçekten..."

Saçına dokundum. Parmaklarımın ucuyla saçını okşadım; hâlâ bana yabancıydı, hâlâ beklenmedikti. Bütün bunları o kadar çok anlamak istiyordum ki.

Ama belki anlaşılacak bir şey yoktu. Böylesi bir sessizlik. Acaba Olaf uyuyor muydu? Şüphesiz, hayır. Oturmuş dinliyor ve bekliyordu. O halde Olaf'a mı gitmeli? Hayır, yapamazdım. Bu öylesi olanaksız ve belirsiz bir şeydi ki. Yapamazdım. Yapamazdım... Başımı kızın omuzuna koydum. Tek bir hareketle onun yanındaydım. Bütün vücudunun katılaştığını hissettim. Geriye çekildi. Fısıldadım:

"Korkma."

"Hayır."

"Titriyorsun."

"Ben sadece..."

Ona sarıldım. Başının ağırlığı kolumun kıvrımına düştü. Bu şekilde, karanlık ve sessizlik içinde, yan yana yattık.

"Geç oldu," diye fısıldadım, "çok geç. Uyuyabilirsin. Lütfen. Artık uyu..."

Kolumu yavaşça oynatarak onu salladım. Kımıldamadan yatıyordu, ama vücudunun ve nefesinin sıcaklığını hissediyordum. Sık sık nefes alıyordu. Kalbi ise deli gibi çarpıyordu. Yavaş yavaş sakinleşmeye başladı. Çok yorgun olmalıydı. İlk başta gözlerim açık olarak dinledim, daha sonra onları kapattım, o şekilde daha iyi duyabiliyormuşum gibi geldi. Kız uyumuş muydu? Kimdi? Niçin benim için bu kadar önemliydi? O karanlığın içinde yattım; pencereden bir esinti geldi ve perdeleri kımıldattı, yumuşak bir hışırtı sesi çıktı. Şaşkınlık içinde donmuş kalmıştım. Ennesson. Thomas. Venturi. Arder. Bütün o şeyler ne içindi? Bunun için mi? Bir tutam toz. Rüzgârın hiç esmediği o yerde. Bulutların, gü-

neşin veya yağmurun olmadığı, hiçbir şeyin olmadığı o yerde, o kadar ki sanki hiçbir şeyin mümkün olmadığı veya hatta hayal bile edilemediği o yerde. Ben orada olmuş muydum? Gerçekten mi? Niçin? Artık bir şey bilmiyordum, her şey şekilsiz karanlığın içinde erimişti – donup kaldım. Kız kımıldadı. Yavaşça yan tarafına döndü, ama başı kolumda kaldı. Çok yavaşça bir şey mırıldandı ve uyumaya devam etti. Arcturus'un kromosferini gözümün önüne getirmek için kendimi zorladım. Üzerinde durmadan uçup durduğum, için için fokurdayan çok büyük bir yerdi, sanki ateşten yapılmış kocaman, görünmez bir atlı karıncanın üzerinde dönüyordum, yaşlar akan şiş gözlerle ve cansız bir sesle hep aynı şeyleri söylüyordum: Deneme, sıfır, yedi – deneme, sıfır, yedi – deneme, sıfır, yedi – binlerce defa, bu yüzden daha sonra ne zaman bu kelimeleri düşünsem, içimde bir yer sarsılıyordu, sanki onlarla damgalanmışım gibi, sanki bir yaraymış gibi; aldığım tek yanıt ise kulaklıklarımdaki cızırtıydı, bir de alıcımın büyük alevleri algılaması demek olan kıkırdayan bir gıcırtı ve bu Arder'di, onun yüzü, vücudu ve akkor gaza dönüşen roketi... Ya Thomas? Thomas kaybolmuştu ve hiç kimse bilmiyordu ki o... Ya Ennesson? Hiç anlaşamazdık – ona katlanamazdım. Ama basınç odasında, artık çok geç olduğu için gitmemi istemeyen Olaf'la mücadele etmiştim. Ne kadar soylu bir davranış. Ama bu soyluluk değildi, sadece bir bedel meselesiydi. Evet. Çünkü orada her birimiz paha biçilmezdik, insan hayatı orada en değerli şeydi çünkü eşi yoktu ve onu yok olmaktan

öylesi ince, sanki mevcut olmayan bir zar ayrılıyordu ki... Arder'in radyosundaki o tel veya kısa devre. Venturi'nin reaktöründeki, Voss'un farketmediği o kaynak yeri –belki birdenbire açılmıştı, metal yorgunluğu, öyle olabilirdi– Venturi belki beş saniye içinde yok olmuştu. Ya Thurber'in dönüşü? Yönlendirme anteni delindiği zaman kaybolan Olaf'ın mucizevi dönüşü – ne zaman, nasıl? Kimse bilmiyordu. Olaf bir mucize sayesinde geri dönmüştü. Evet, milyonda bir şans. Benim de şansım vardı. Olağanüstü, gerçekdışı bir şans. Kolum ağrıyordu, harika bir ağrı. Eri, dedim içimden, Eri. Bir kuşun şarkısı gibi. Böylesi bir ad. Bir kuşun şarkısı... Ennesson'dan kuş sesleri yapmasını isterdik. Onları yapabilirdi. Onları nasıl da iyi yapardı ve öldüğü zaman onunla birlikte bütün o kuşlar da gitmişti...

Daha sonra her şey karıştı, daldım ve karanlığın içinde sürüklenmeye başladım. Tam uykuya dalma sırasında, bana öyle geldi ki, oradaydım, kabinimde, ranzamda, derinde, demir bölmenin içinde ve yanında küçük Arne yatıyordu – sıçrayarak uyandım. Hayır. Arne hayatta değildi. Ben Dünya'daydım. Kız sakince nefes alıyordu.

"Tanrı seni korusun, Eri" dedim, saçının kokusunu içime çekerek, sonra uyudum.

Gözlerimi açtığım zaman nerede olduğumu, hatta kim olduğumu bile bilmiyordum. Kolumun üzerine yayılmış olan koyu renkli saç beni şaşırttı, kolum ise sanki yabancı bir şeymiş gibi, hissizleşmişti. Bu durum çok kısa bir an sürdü. Sonra her şeyi kavradım. Güneş daha henüz doğmamıştı; süt beyaz,

pembenin en küçük bir izi bile olmayan, berrak, keskin bir şafak pencerelerde görünmüştü. Bu ilk ışıkta kızın yüzünü sanki ilk defa görüyormuşum gibi inceledim. Derin uykudaydı, dudakları sımsıkı kapalı olarak nefes alıyordu; kolumda çok rahat etmiyor olmalıydı, çünkü elinin birini başının altına koymuştu ve arada sırada kaşları, sanki sürekli bir şaşkınlık içindeymiş gibi, hafifçe oynuyordu. Çok küçük bir hareketti bu, ama dikkatle seyrettim, sanki kaderim bu yüzün üzerine yazılmıştı.

Olaf aklıma geldi. Çok yavaşça kolumu kurtarmaya başladım. Bu dikkate gerek olmadığı ortaya çıktı. Kız derin bir uykudaydı, rüyasında bir şey görüyordu. Durup ne olduğunu anlamaya çalıştım, rüyayı değil, ama rüyasının iyi veya kötü olup olmadığını. Yüzünde neredeyse çocuksu bir ifade vardı. Rüya kötü değildi. Kolumu kurtarıp ayağa kalktım. Yatarken sırtımda olan bornoz üzerimdeydi. Yalınayak koridora çıktım, kapıyı sessizce, yavaş yavaş, kapadım ve aynı dikkatle Olaf'ın odasına baktım. Yatağa el sürülmemişti. Masada oturmuş, başı kollarında uyuyordu. Düşünmüş olduğum gibi soyunmamıştı. Onu uyandıran şeyin ne olduğunu bilmiyorum – belki bakışım? Sıçradı, bana dikkatli bir bakış attı, doğruldu ve gerinmeye başladı.

"Olaf," dedim, "yüzyıl geçse de ben..."

"Çeneni kapa" dedi dostça. "Hal, senin her zaman sağlığa zararlı eğilimlerin vardır."

"Başlıyor musun? Ben sadece demek istemiştim ki..."

"Senin ne demek istediğini biliyorum. Ben daima senin ne demek istediğini bir hafta öncesinden

bilirim. Prometheus'da bir rahibeye gerek olsaydı, o iş tam sana göreydi. Bunu daha önce anlamış olmamam yazık. Seni bu huyundan vazgeçirebilirdim. Hal! Vaaza gerek yok. Merasim yok, yeminler, antlar, benzer şeyler de. Nasıl? İyi mi?"

"Bilmiyorum. Sanırım. Bilmiyorum. Eğer demek istediğin o ise ... ee, hiçbir şey olmadı."

"Hayır, ilk önce diz çökmelisin" dedi. "Diz çökmüş şekilde konuşmalısın. Aptal, ben sana onu mu sordum? İlerisi için ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Kızın da bildiğini sanmıyorum. Onun üzerine bir ton tuğla gibi düştüm."

"Doğru. Bu zor bir durum" dedi Olaf. Soyundu ve şortunu aramaya başladı. "Kaç kilosun? Yüz on mu?"

"Onun gibi bir şey. Eğer şortunu arıyorsan, onu ben aldım."

"Bütün evliyalığına rağmen, sen her zaman aşırmayı seversin" diye mırıldandı, ağzının içinden ve ben şortu çıkarmaya kalkışınca da, "Budala," dedi, "bırak kalsın. Bavulumda bir tane daha var..."

"Boşanmalar nasıl oluyor? Biliyor musun?" diye sordum.

Olaf bana açık bavulun üzerinden baktı ve göz kırptı.

"Hayır, bilmiyorum. Nasıl bilebilirim? Onların hapşırma kadar kolay olduklarını duydum. 'Çok yaşa' bile demen gerekmiyor. Burada, doğru dürüst, içinde su olan bir banyo var mı?"

"Bilmiyorum. Herhalde yoktur. Sadece tek cins var – biliyorsun."

"Evet. Ağız gargarası kokan o canlandırıcı hava esintisi. Berbat bir şey. Havuza gidelim. Su olmazsa, kendimi yıkanmış hissetmiyorum. Kız uyuyor mu?"

"Uyuyor."

"Gidelim o halde."

Su soğuktu, harikaydı. Burgulu bir ters takla attım; başarılıydı. İlk defa. Su yüzüne, burnumdan gürültüyle nefes alarak ve boğazım tıkanmış bir şekilde çıktım. Burnuma su kaçmıştı.

"Dikkatli ol," diye bağırdı Olaf, havuzun kenarından, "artık dikkatli olmak zorundasın. Markel'i hatırlıyor musun?"

"Evet. Niçin?"

"Jüpiter'in dört amonyaklı uydusuna gitmişti. Döndüğü, eğitim alanına konduğu ve roketten bir Noel ağacı gibi ganimetlerle yüklü olarak indiği zaman, ayağı takıldı ve bacağı kırıldı. Bu yüzden dikkatli ol. Sözüme kulak as."

"Çalışırım. Su çok soğuk. Çıkıyorum."

"Çok doğru. Soğuk alabilirsin. On yıl boyunca hiç hasta olmadım. Luna'ya ayak bastığım an, öksürmeye başladım."

"Bunun nedeni orasının çok kuru olması" dedim, ciddi bir ifadeyle. Olaf güldü ve bir metre ileriye atlayarak yüzüme su sıçrattı.

"Gerçekten kuru" dedi, suyun yüzüne çıkarak. "Doğru söyledin. Kuru, ama pek rahat değil."

"Olaf, ben gidiyorum."

"Tamam. Kahvaltıda görüşecek miyiz? Yoksa görüşmemeyi mi tercih edersin?"

"Tabii ki görüşeceğiz."

Üst kata koştum, bir taraftan da kendimi kuruluyordum. Kapıda nefesimi tuttum. İçeriye gürültü etmeden bir göz attım. Hâlâ uyuyordu. Bundan yararlanarak hemen üzerimi değiştirdim. Banyoda tıraş olmaya bile vaktim oldu.

Başımı odaya uzattım – bir şeyler söylemiş olduğunu sanmıştım. Yatağa ayak parmaklarımın ucunda yaklaştığım vakit, gözlerini açtı.

"Burada mı uyudum?"

"Evet. Evet. Eri."

"Sanki birisi vardı..."

"Evet, Eri, ben buradaydım."

Sanki her şeyi yavaş yavaş hatırlıyormuş gibi bana baktı. İlk önce gözleri biraz büyüdü –şaşkınlıkla mı?– sonra onları kapadı, yeniden açtı, sonra gizlice, çok hızlı bir şekilde, yine de farkına vardım, battaniyenin altına baktı – ve yüzü pembeleşti.

Boğazımı temizledim.

"Herhalde kendi odana gitmek istersin, öyle değil mi? Belki ben dışarıya çıksam iyi olacak veya..."

"Gerek yok," dedi. "Giyiniğim."

Sabahlığına sıkıca sarındı ve yatağın üzerine oturdu.

"Yani... bu gerçek mi, o zaman?" dedi sakince, sanki bir şeyden ayrılıyormuş gibi.

Yanıt vermedim.

Kız ayağa kalktı, odanın içinde yürüdü, geri geldi.

Gözlerini yüzüme kaldırdı; onlarda sessiz bir soru, ne olduğunu anlamadığım bir şeyle ilgili kararsızlık vardı.

"Bay Bregg..."

"Adım Hal. İlk adım."

"Bay... Hal, ben..."

"Evet?"

"Gerçekten bilmiyorum ... isterdim... Seon..."

"Ne?"

"Yani ... o..."

Kız, "Kocam" diyemiyordu veya demek istemiyordu. Hangisi?

"Yarından sonraki gün dönecek."

"Ve?"

"Ne olacak?"

Yutkundum.

"Onunla konuşmalı mıyım?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsunuz?"

Ona şaşkınlıkla, anlamadan, bakma sırası bana gelmişti.

"Dün dediniz ki..."

Bekledim.

"Beni ... alıp götüreceğinizi söylediniz."

"Evet."

"Peki o?"

"O halde onunla konuşmamalı mıyım?" diye sordum, kendimi aptal gibi hissederek.

"Konuşmak mı? Bunu siz mi yapmak istiyorsunuz?"

"Ya kim yapacak?"

"Yani ... sona mı ermek zorunda?"

Boğuluyor gibiydim; boğazımı temizledim.

"Gerçekten, başka yolu yok."

"Ben bunun bir ... meşk olacağını düşünmüştüm."

"Bir ne?"

"Bilmiyor musunuz?"

"Hiçbir şey anlamıyorum. Hayır. Bilmiyorum. O nedir?" dedim, içim ürpererek. Bir kere daha, o birdenbire ortaya çıkan boşluklardan birine, bir anlaşmazlık batağına düşmüştüm.

"Şöyle bir şeydir. Bir erkek ... bir kadın eğer birisi bir kişiyle karşılaşırsa ... eğer o adam belli bir süre için isterse... Gerçekten bunun hakkında bir şey bilmiyor musunuz?"

"Bekle, Eri. Bilmiyorum, ama sanırım anlamaya başlıyorum. Bu geçici bir şey mi? Bir çeşit ara verme, bir macera mı?"

"Hayır" dedi ve gözleri yuvarlaklaştı. "Ne olduğunu bilmiyorsunuz... Ben de tam olarak bilmiyorum" diye itiraf etti. "Sadece hakkında duydum. Sandım ki siz bunun için..."

"Eri, tamamen karanlıktayım. Eğer bir şey anlıyorsam, ne olayım. Şey mi acaba...? Her neyse, bu evlilikle ilgili bir şey, öyle değil mi?"

"Ee, evet. Bir resmi daireye gidiyorsunuz ve orada, tam emin değilim, ama her neyse, ondan sonra..."

"Ondan sonra ne?"

"Serbestsiniz. Böylece hiçbir şey söylenmiyor. Hiç kimse tarafından. O adam da dahil..."

"Yani bu, bir şekilde yasallaştırma mı –hay Tanrım!– zinanın yasallaştırılması mı?"

"Hayır. Evet. Yani, o zaman zina olmuyor – kimse ondan o şekilde bahsetmiyor. Zinanın ne olduğunu biliyorum; onu öğrenmiştim. Zina diye bir şey yok, çünkü yani, çünkü zaten Seon ile ben sadece bir yıl için beraberiz."

"Neee?" dedim, zira doğru işitmediğimi sanmıştım. "Bir yıl için ne demek oluyor? Bir yıl için evlilik mi? Tek bir yıl için mi? Niçin?"

"Bu bir deneme."

"Hay Tanrım! Bir deneme. Peki, meşk nedir? Bir sonraki yıl için yer ayırtma mı?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Bu bu demektir ki, eğer çift bir yıl sonra ayrılırsa, o zaman diğer anlaşma yürürlüğe girer. Evlilik gibi."

"Meşk mi?"

"Evet."

"Peki ayrılmazlarsa, o zaman ne oluyor?"

"O zaman hiçbir şey. Önemi yoktur."

"Aha. Sanırım şimdi anladım. Hayır. Meşk yok. Ölüm bizi ayırıncaya kadar. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Biliyorum. Bay Bregg?"

"Evet."

"Bu yıl arkeoloji dalında diploma alıyorum..."

"Anlıyorum. Seni aptal yerine koymakla sadece kendimi aptal yerine koyduğumu bana gösteriyorsun."

Kız gülümsedi.

"Biraz sert bir şekilde ifade ettiniz."

"Evet. Özür dilerim. Peki, Eri, onunla konuşabilir miyim?"

"Ne hakkında?"

Ağzım açık kaldı. Yeniden başladık, diye düşündüm.

"Peki, ne yapacaksın, hay..." Dilimi ısırdım. "Bizimle ilgili olarak."

"Ama böyle bir şey yapılmaz."

"Yapılmaz mı? Ah, peki, tamam. Ya ne yapılır?"

"Ayrılma işlemine geçilir. Fakat Bay Bregg, gerçekten ... ben ... bu şekilde yapamam."

"Peki, hangi şekilde yapabilirsin?"

Omuzlarını çaresizlik içinde silkti.

"Yani bu dün akşam başladığımız yere geri döndüğümüz anlamına mı geliyor?" diye sordum. "Böyle konuştuğum için bana kızma, Eri. Çifte engelliyim, görüyorsun. Bütün bu formaliteleri, âdetleri, neyin yapılması neyin yapılmaması gerektiğini, hatta günlük hayat için bile, bilmiyorum, bu gibi şeylere geldiği zaman..."

"Hayır, biliyorum. Biliyorum. Ama o ve ben... ben... Seon..."

"Anlıyorum" dedim. "Buraya bak. Oturalım."

"Ayakta durduğum zaman daha iyi düşünüyorum."

"Lütfen. Dinle, Eri. Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Dediğim gibi seni almalıyım ve bir yerlere gitmeliyim – nasıl bu kadar emin olduğumu bilmiyorum. Belki bunun tek nedeni sınırsız aptallığım. Fakat bana öyle geliyor ki, sonunda benimle mutlu olabilirsin. Evet. Aynı zamanda ben –anla– öyle biriyim ki yani kısaca, bunu yapmak istemiyorum. Seni zorlamak istemiyorum. Böylece kararının bütün sorumluluğu –buna böyle diyelim– senin omuzlarında kalıyor. Başka bir deyişle, beni sağ taraftan değil de, sadece sol taraftan bir domuz yapar. Evet. Bunu açık bir şekilde görüyorum. Çok açık bir şekilde. Şimdi bana tek bir şey söyle – hangisini tercih edersin?"

"Sağ tarafı."

"Ne?"

"Domuzun sağ tarafını."

Gülmeye başladım. Belki biraz isterik bir şekilde.

"Tanrım. Evet. Güzel. O halde onunla konuşabilirim? Daha sonra. Yani, buraya tek başıma gelirim..."

"Hayır."

"Bu şekilde yapılmıyor mu? Belki yapılmıyor, ama ben yapmam gerektiğini hissediyorum, Eri."

"Hayır, ben ... lütfen, lütfen. Gerçekten. Hayır!"

Birden gözlerinden yaşlar boşandı. Onu kollarımla sardım.

"Eri. Hayır. O halde, hayır. Sen ne istersen, ben onu yapacağım, yeter ki ağlama. Sana yalvarıyorum. Çünkü ... ağlama. Kes, tamam mı? Peki, o halde ... ağla, eğer istersen ... ben bir şey..."

"Bilmiyordum bunun... böyle... olacağını..." diye hıçkırdı.

Kızı odanın içinde kollarımda dolaştırdım.

"Ağlama, Eri... Biliyor musun ne? Buradan gideriz bir ay için. Buna ne dersin? Daha sonra, eğer istersen, geri dönebilirsin."

"Lütfen," dedi, "lütfen."

Onu yere indirdim.

"O da mı mümkün olmuyor? Ben bir şey bilmiyorum. Düşündüm ki..."

"Of, niçin böylesiniz! O şey mümkün oluyor, bu şey mümkün olmuyor! Ben bunu böyle istemiyorum! istemiyorum!"

"Sağ taraf durmadan büyüyor" dedim, beklenmedik bir soğuk tavırla. "Pekâlâ, Eri o zaman artık

sana danışmayacağım. Git giyin. Kahvaltı edip gideceğiz."

Yüzünde yaş izleriyle bana baktı. Bütün dikkatini toplamış gibiydi. Somurttu. Kızın bir şey söylemek istediği ve bunun benim için iltifat sayılmayacağı izlenimini aldım. Fakat sadece içini çekti ve tek kelime bile etmeksizin odadan çıktı. Masaya oturdum. Bu ani kararım –korsanlarla ilgili bir hikayeden alınmışa benziyordu– düşünülüp taşınılmadan alınmıştı. Aslında bir rüzgâr fırıldağı kadar kararlıydım. Kendimi çok aşağılık hissediyordum. Bunu nasıl yapabilmiştim? Bunu nasıl yapabilmiştim? Kendi kendime sordum. Of, ne kadar berbat bir durumdu bu!

Olaf, yarı açık kapı aralığında, ayakta duruyordu.

"Dostum," dedi, "çok özür dilerim. Münasebetsizliğin daniskası ama hepsini işittim. İşitmemek elde değildi. Kapını kapamalıydın, bunun yanı sıra, öyle sağlıklı bir sesin var ki. Hal kendini aşıyorsun. Kızdan ne istiyorsun? Bir zaman o delikten içeriye girmiş olduğun için, kendini senin kollarına atmasını mı...?"

"Olaf!" diye hırladım.

"Ancak soğukkanlılık bizi kurtarabilir. Demek arkeolog hoş bir ören yeri buldu. Yüz altmış yıl, bu antika sayılır, öyle değil mi?"

"Espri anlayışın..."

"Hoşuna gitmiyor. Biliyorum. Benim de gitmiyor. Ama eski dostum, eğer senin içini okumasaydım, nerede olurdum? Senin cenazende, işte orada olurdum. Hal, Hal..."

"Adımı biliyorum."

"İstediğin şey nedir? Gel, rahip, toplanma zamanı. Yiyelim ve buradan gidelim."

"Nereye gideceğimi bile bilmiyorum."

"Şans eseri ben biliyorum. Sahilde kiralık bazı küçük evler var. Siz ikiniz arabayı alın..."

"Ne demek istiyorsun – siz arabayı alın ne demek?"

"Başka ne? Kutsal Üçlü'yü mü tercih edersin? Rahip..."

"Olaf, eğer kesmezsen..."

"Tamam. Biliyorum. Sen herkesin mutlu olmasını istiyorsun: Benim, kızın, o Seol'un veya Seon'un – hayır, bu işe yaramaz. Hal, birlikte ayrılacağız. Beni Houl'da bırakabilirsin. Oradan bir uldere binerim."

"Sana amma da hoş bir tatil yaşatıyorum!" dedim.

"Şikâyetim yok, senin de olmasın. Belki sonu hayırlı olur. Fakat şimdilik bu kadar yeter. Gel hadi."

Kahvaltı tuhaf bir atmosfer içinde yenildi. Olaf normalden fazla konuştu, ama boş yere. Eri ile ben tek kelime etmedik. Daha sonra beyaz robot glideri getirdi ve Olaf onu alıp Clavestra'ya arabayı almaya gitti. Bu fikir aklına son dakikada gelmişti. Bir saat sonra araba bahçedeydi ve ona eşyamı yükledim. Eri de eşyasını getirdi – bana hepsini getirmedi gibi geldi, ama sormadım; aslında aramızda hiçbir konuşma geçmedi. Böylece gittikçe ısınan güneşli bir günde, ilk önce Houl'a gittik –yolumuzun biraz dışındaydı– orada Olaf indi; bizim için küçük bir ev kiralamış olduğunu bana ancak arabanın içindeyken söyledi.

Böylesi bir vedalaşma olmamıştır.

"Dinle," dedim, "eğer sana haber verirsem gelir misin?"

"Şüphesiz. Sana adresimi yollayacağım."

"Houl'deki postaneye yaz" dedim.

Bana güçlü elini uzattı. Dünya üzerinde onun gibi daha kaç tane el vardı. Onu o kadar sıkı kavradım ki, parmaklarım çatırdadı, sonra geriye bakmaksızın direksiyona geçtim. Bir saate yakın gittik. Olaf bana küçük evi nerede bulacağımı söylemişti. Küçüktü –dört oda, havuzu yoktu– ama kumsalda, tam denizin kenarındaydı. Tepelere serpiştirilmiş rengârenk evleri geçerken, yoldan okyanusu gördük. Daha onu görmeden önce bile, boğuk ve uzaktan gelen uğultusunu duymuştuk.

Ara sıra Eri'ye bir göz atıyordum. Sessiz ve kaskatıydı, dışarıda değişmekte olan manzaraya nadiren bakıyordu. Ev –evimiz– mavi duvarlı ve portakal rengi çatılı bir şey olacaktı. Dilimi dudaklarıma değdirince, tuzun tadını alabiliyordum. Yol döndü ve kumlu sahile paralel gitmeye başladı. Aradaki mesafe yüzünden dalgaları hareketsiz gibi görünen okyanus, motorun gürültüsüne sesiyle katıldı.

Küçük ev en sonuncular arasındaydı. Çalıları tuzlu serpintiden grileşmiş olan küçük bir bahçe yakın zamanda çıkmış bir fırtınanın izlerini taşıyordu. Dalgalar alçak çite kadar gelmiş olmalıydı: Orada burada boş deniz kabukları vardı. Eğik çatı ön tarafta fantezi bir şapkanın kenarı gibi çıkıntı yapıyor ve epeyce gölge veriyordu. Altı yüz adım kadar ilerde, bir kum tepesinin arkasında, komşu ev görü-

nüyordu. Aşağıda, yarım ay şeklindeki kumsalda, insanların küçük şekilleri vardı.

Arabanın kapısını açtım.

"Eri."

Kız tek kelime etmeden indi. O kırışık alnın arkasında geçen düşünceleri bir bilebilseydim. Yanım sıra kapıya doğru yürüdü.

"Hayır, o şekilde değil" dedim. "Eşiğe basmaman gerekiyor."

"Niçin?"

Kızı kucağıma aldım.

"Aç..." dedim ona. Kız plakaya parmaklarıyla dokundu ve kapı açıldı.

Onu içeriye taşıdım ve yere indirdim.

"Bu bir âdettir. Şans getirsin diye."

Kız ilk önce odalara bakmaya gitti. Mutfak arkadaydı, otomatik ve tek robotluydu, aslında bir robot değildi, sadece ev işlerini yapmaya yarayan aptal bir elektrikli aletti. Masayı kurabiliyordu. Emirleri yerine getiriyordu, ama sadece üç beş kelime konuşuyordu.

"Eri," dedim, "kumsala gitmek ister misin?"

Başıyla hayır, dedi. Beyaz ve altın renkli en büyük odanın ortasında ayakta duruyorduk.

"O halde, ne istersin, belki..."

Daha sözümü bitirmeden aynı hareketi yaptı.

Beni neyin beklediğini görebiliyordum. Fakat ok yaydan çıkmıştı ve oyunun oynanması gerekiyordu.

"Eşyamızı getireyim" dedim. Kızın yanıtını bekledim, ama o çimen yeşil bir koltuğa oturmuştu ve ben konuşmayacağını anladım. O ilk gün korkunç-

tu. Eri dikkat çekecek bir şey yapmadı, benden uzak durmak için özellikle uğraşmadı, hatta öğle yemeğinden sonra biraz okumaya bile çalıştı – odasında kalıp onu seyretmek için kızdan izin istemiştim. Tek kelime bile etmeyeceğime ve onu rahatsız etmeyeceğime söz vermiştim ama on beş dakika sonra (ne kadar anlayışlıyım!) varlığımın onun için çok ağır bir yük olduğunu anladım; sırtının duruşu küçük ve dikkatli hareketleri ve onlarda saklı olan zorlama bunu açığa vuruyordu; bu yüzden, kan ter içinde, aceleyle oradan uzaklaştım ve kendi odamda bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım. Daha onu tanımıyordum. Bununla birlikte kızın aptal olmadığını görebiliyordum, akıllıydı. O anki durumda bu hem iyi, hem kötü bir şeydi. İyiydi, çünkü anlamasa bile, hiç olmazsa nasıl bir insan olduğumu sezebilecek, beni bir vahşi canavar veya bir barbar olarak görmeyecekti. Kötüydü, çünkü o takdirde Olaf'ın son dakika bana vermiş olduğu öğüt işe yaramayacaktı. Bana, Hon'un benim de bildiğim bir deyişini söylemişti: "Kadının ateş gibi olması için, erkek buz gibi olmalıdır." Başka bir deyişle, tek şansımın gündüz vakti değil, geceleyin olacağını hissetmişti. Bunu istemiyordum ve bu yüzden kendi kendimi yiyip bitiriyordum, fakat sahip olduğum kısa süre içinde ona kelimelerle ulaşmayı umut edemeyeceğimi, söyleyeceğim hiçbir şeyin etkili olmayacağını anlıyordum – çünkü sözler hiçbir şekilde kızıp katılığını ve haklı öfkesini azaltmayacaktı. O öfke sadece bir kere "İstemiyorum! İstemiyorum!" diye bağırmaya başladığı sırada, kısa bir patlamayla kendisini gös-

termişti. O anda kendisini hemen kontrol altına almış olmasını da kötü bir işaret diye algıyordum.

Akşam vakti kız korkmaya başladı. Kendimi fazla göstermemeye ve adımlarımı sessiz atmaya çalıştım, tıpkı Voov gibi. Konuşmadan istediği her şeyi söylemeyi ve yapmayı beceren –az konuşmanın mükemmel bir örneği olan– o küçük pilot gibi.

Akşam yemeğinden sonra –kız hiçbir şey yememişti, bu durum da beni korkutmuştu– içimde öfkenin kabarmaya başladığını hissettim. Bazen çektiklerim yüzünden neredeyse kızdan nefret ediyordum ve bu duygunun çok haksız olması da sadece onu artırmaya yarıyordu.

Birlikte ilk gerçek gecemiz: Kız hâlâ ateş gibi yanarken, kollarımda uykuya daldığı ve kesik kesik nefes alışı gittikçe zayıflayan iç çekişlerle düzelmeye başladığı zaman, kazanmış olduğumdan emindim. Baştan sona mücadele etmişti, benimle değil, ama kendi vücuduyla. O vücudu tanımıştım, narin tırnaklar, ince parmaklar, avuç içleri, ayaklar: Onların her parçasını ve kıvrımını öpüşlerimle ve nefesimle onun içine –ona rağmen– gizlice sokularak, sonsuz bir sabır ve yavaşlıkla yumuşatmış ve canlandırmıştım. Böylece geçişler sezilmez olmuştu ve ne zaman artan bir direnç, ölüm gibi, sezsem geri çekiliyordum; ona çılgınca, anlamsız, çocuksu laflar fısıldamaya başlıyordum; sonra yeniden susuyor, sadece onu okşuyordum ve saatlerce onu dokunuşumla kuşattım ve onun açıldığını, sertliğinin savunmasının son titreyişine dönüştüğünü hissettim. Sonra Eri farklı bir şekilde titredi, artık fethedilmişti, ama

ben hâlâ bekliyordum ve hiçbir şey söylemeden, zira bu kelimelerin ötesinde bir şeydi, karanlığın içinde narin kollarını ve göğüslerini, sol göğsünü buldum, zira orada kalbi gitgide daha hızlı atıyor, nefes alışı daha şiddetli, gitgide daha çaresiz oluyordu ve o şey meydana geldi; bu bir zevk bile değildi, yok olmanın ve ortadan kalkmanın verdiği bir rahatlık, şiddet içinde birkaç saniye birleşebilsinler diye vücutlarımızın son engelinin ele geçirilmesiydi; tıkanmış nefesimiz ve tutkularımız bilincini kaybetti, kız bir kere, zayıf bir sesle, bir çocuğun ses tonuyla bağırdı ve bana sarıldı. Sonra elleri, sanki büyük bir utanç ve keder içinde, sanki ansızın onu ne kadar korkunç bir şekilde aldatmış olduğumu anlamış gibi benden yavaşça uzaklaştı. Ben de her şeye yeniden başladım, parmakların boğumlarına yerleştirilen öpücükler, sessiz yalvarışlar, o sevecen ve zalim davranışların hepsi. Her şey sıcak bir kâbusta olduğu gibi tekrarlandı ve bir an saçlarıma daldırmış olduğu elinin yüzümü çıplak omzuna, ondan beklemediğim bir şiddette, bastırdığını hissettim. Ve daha sonra kız, gücü tükenmiş, sanki içinde toplanmış olan sıcaklığı ve ani korkuyu dışarıya atmaya çalışır gibi hızla nefes alarak uykuya daldı. Ben ise bir ölü gibi kımıldamadan yatarak meydana gelen şeyin anlamını, her şey mi yoksa hiçbir şey mi olduğunu anlamaya çalıştım. Tam uykuya dalmadan önce sanki kurtulmuşuz gibi geldi ancak o zaman huzur, büyük bir huzur –Kereneia'da çatlak lavın sıcak tabakaları üzerinde Arder ile birlikte yattığım, başlığının camının arkasında, hâlâ bilincine kavuşmamış olsa

bile, nefes aldığını gördüğüm ve boş yere olmamış olduğunu anladığım ama yedek silindirinin valfını açacak gücümün bile kalmamış olduğu o zamanki kadar büyük geldi; hayatımdaki en önemli şeyin artık ardımda kaldığını ve eğer o anda ölürsem, hiçbir şeyin değişmeyeceğini ve hareketsizliğimin sessiz zaferin bir ifadesi olduğunu düşünerek elim ayağım tutulmuş bir şekilde yattım.

Fakat sabahleyin her şey yeniden başladı. Erken saatlerde kız hâlâ utanç içindeydi, belki de bu bir hor görmeydi, bu duygunun bana mı yoksa olmuş olanlardan ötürü kendisine mi yöneltilmiş olduğunu bilmiyorum. Öğle yemeğine yakın kızı kısa bir araba yolculuğu yapmaya razı edebildim. Çok büyük kumsallardan geçtik, önümüzde güneşin altında uzayıp giden Pasifik, beyaz ve altın rengi köpükten hilallerle yol yol olmuş, kükreyen bir dev gibiydi ve ufka kadar sandalların küçük renkli yelkenleriyle doluydu. Kumsalın sona erdiği yerde arabayı durdurdum, kumsal ansızın ortaya çıkan kayadan bir duvarla sona eriyordu. Yol burada keskin bir viraj yapıyordu ve insan kenardan bir metre mesafede ayakta durunca dalgaların sertçe çarptığı bir uçuruma dosdoğru bakılabiliyordu. Öğle yemeği için geri döndük. Her şey, bir gün önceki gibiydi ve gece vaktini düşündüğüm zaman bütün varlığımla tedirginlik duyuyordum çünkü onu istemiyordum. Bu şekilde değil. Ona bakmadığımı sırada, gözlerini üzerimde hissettim. Kızın yeniden kaşlarını çatmaya başlaması ve gözlerini ansızın üzerime dikmesi beni şaşırttı ve sonra –nasıl veya niçin bilmiyorum–

tam akşam yemeğinden önce, masaya oturduğumuz sırada, birdenbire, sanki birisi kafatasımı tek bir vuruşla açmış gibi her şeyi anladım. Kafamı yumruklamak istedim –ne kadar bencil bir budalaydım, nasıl kendi kendisini aldatan bir piç kurusuydum– sersemlemiş bir halde, içimde kopan fırtınayla kımıldamadan, alnımda boncuklanan terle oturup kaldım. Kendimi çok güçsüz hissediyordum.

"Neyin var?" diye sordu kız.

"Eri," dedim, güçlükle, "ben ancak şimdi. Yemin ederim! Ancak şimdi anladım, ancak şimdi, senin benimle niçin geldiğini çünkü korkuyordun, korkuyordun ki ben ... doğru mu?"

Kızın gözleri şaşkınlıkla büyüdü, bana dikkatle sanki bir oyun, bir şaka bekliyormuş gibi baktı.

Başıyla onayladı.

Sıçrayarak ayağa kalktım.

"Hadi gidelim."

"Nereye?"

"Clavestra'ya. Eşyalarını topla." Saatime baktım. "Üç saat içinde orada olacağız."

Kız kımıldamadan durdu.

"Ciddi misin?" dedi.

"Eri, bilmiyordum. Evet, bu kulağa inanılmaz geliyor. Ama her şeyin bir sınırı vardır. Evet, sınırı vardır. Eri, hâlâ böyle bir şeyi nasıl yapabildiğimi anlayabilmiş değilim – çünkü sanırım kör olmuştum. Neyse, bilmiyorum, önemi yok, artık hiç önemi yok."

Kız eşyasını topladı – büyük bir hızla... İçimdeki her şey kırılmış ve un ufak olmuştu ama görünüşte

mükemmel bir şekilde, hemen hemen mükemmel bir şekilde, sakindim. Kız arabada yanıma oturduğu zaman, "Hal, beni affet" dedi.

"Ne için? Ah!" Anlamıştım. "Bildiğimi sanıyordun, öyle değil mi?"

"Evet."

"Tamam. Artık bundan bahsetmeyelim."

Yeniden saatte yüz kilometre hızla sürdüm; mor, beyaz, safir rengi evler yanımızdan hızla geçip gitti, yol kıvrılıp döndü, hızı arttırdım, trafik yoğundu, sonra azaldı, küçük evlerin renkleri soldu, gökyüzünün mavisi koyulaştı, yıldızlar ortaya çıktı, biz ise ıslık çalan rüzgârın içinde hızla yol alıyorduk.

Çevremizdeki kırlar grileşti, tepeler hacimlerini kaybederek sadece dış hatları olan karanlık çıkıntılara dönüştü, alacakaranlığa karşı yol geniş ve parlak bir kuşak gibiydi. Clavestra'nın ilk evlerini, tanıdık virajı ve çalıları tanıdım. Girişte arabayı durdurdum, kızın eşyalarını bahçeye, verandaya taşıdım.

"İçeriye girmek istemiyorum. Anlıyorsun."

"Anlıyorum."

Onunla vedalaşmadım, sadece arkamı döndüm. Kız koluma dokundu; sanki tokat yemiş gibi irkildim.

"Hal, teşekkür ederim."

"Bir şey söyleme. Tanrı aşkına, sus."

Kaçtım. Arabaya atlayıp ayrıldım; bir süre motorun gürültüsü dikkatimi dağıttı. Gülünecek bir durumdu. Açıkçası kız benim kocasını öldüreceğimden korkmuştu. Zaten beni bir kuzu gibi masum olan Olaf'ı, sırf yapmama izin vermediği için, öldür-

meye çalışırken görmemiş miydi – artık önemi yoktu. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Orada, arabanın içinde uludum, tek başıma olduğum için kendime her şeyi yapmaya izin verebilirdim ve motorun sesi çılgınlığımı örtüyordu – hangi noktada ne yapmam gerektiğini anladığımı ise yine bilmiyorum. Ve bir kere daha, ilk seferki gibi huzur çöktü. Aynısı değil. Çünkü durumdan böyle korkunç bir şekilde yararlanmış ve kızı benimle birlikte gitmeye zorlamış olduğum gerçeği bu yüzden meydana gelmiş olan bütün o şeyler – hayal edebileceğim her şeyden daha kötüydü, çünkü beni anılarımdan, o geceden, her şeyden yoksun bırakıyordu. Her şeyi ben kendi ellerimle mahvetmiştim, sınırsız bir egoizm yüzünden, çok açık olan bir şeyi görmemi engelleyen körlük yüzünden. Evet. Kız benden korkmadığını söylediği zaman doğruyu söylemişti. Kendisi için korkmuyordu. Korkusu kocası içindi.

Işıklar yanımdan kayıp geçti, yavaşça geriye doğru hareket etti, manzara tarifsiz güzellikteydi ve ben –parçalanmış, delik deşik olmuş olan ben– tekerlekler gıcırdarken, bir virajdan diğerine, Pasifik'e, oradaki uçuruma doğru hızla atıldım; bir yerde araba beklediğimden daha sert döndü ve sağ tekerlekler yoldan çıktı, bir saniyeden daha az bir süre korkuya kapıldım, sonra çılgınca gülmeye başladım –o işi başka yerde yapmaya karar verdikten sonra, burada ölmekten korkmuştum– ve kahkaha ansızın hıçkırığa dönüştü. Bu işi hemen yapmalıyım, diye düşündüm, artık kendimi kaybediyorum. Bana olan şeyler berbattan daha kötüydü, iğrenç-

ti. Kendime aynı zamanda utanmam gerektiğini de söyledim. Ama kelimelerin bir değeri veya anlamı kalmamıştı. Hava tamamen kararmıştı, yol hemen hemen boştu çünkü gece vakti çok az kimse araba kullanıyordu. O sırada arkamda yakın mesafede bir glider olduğunu farkettim. Araç, fren ve gaz pedalında bütün ustalığımı göstermek zorunda kaldığım yerlerde, kolayca ve zahmetsizce yol alıyordu. Çünkü gliderler yol üzerine manyetik güçle tutunur, belki de yerçekimsel güçle, ne olduğunu Tanrı bilir. Aslında, beni hiç zahmet çekmeden geçebilirdi, ama geride kalmayı sürdürdü, seksen metre kadar arkamda, bazen daha yakın bazen ise daha uzak. Keskin virajlarda yoldan kaydığım ve sola kaçtığım yerlerde, aradaki mesafeyi koruyordu, yine de beni geçemeyeceğine inanamıyordum. Belki sürücü korkuyordu ama zaten sürücü yoktu ki. Her neyse, gliderin bir önemi yoktu.

Önemi vardı, çünkü gliderin bir rastlantı sonucu geride kalmadığını hissettim. Birden aklıma onun Olaf olabileceği fikri geldi. Bana hiçbir şekilde güvenmeyen (üstelik haklıydı!) Olaf civardan fazla uzaklaşmamış ve olayın nasıl sonuçlanacağını görmek için beklemişti. Evet, kurtarıcım, bir kere daha yapmak istediğim işi yapmama engel olacak olan büyük kardeşim, teselli edicim, eski dostum Olaf; bu düşünce beni çılgına çevirdi ve bir saniye için tepeme çıkan öfke yüzünden yolu göremedim.

Niçin beni yalnız bırakmıyorlar, diye düşündüm ve motoru en sonuna kadar zorlamaya başladım, sanki gliderin iki misli daha hızlı gidebileceğini bil-

miyordum. Böylece gecenin içinde, dağınık ışıklı tepelerin arasında yarıştık; rüzgârın keskin ıslığının üzerinde, görünmeyen ve uçsuz bucaksız Pasifik'in, sanki ses dipsiz derinliklerden yükseliyormuş gibi gürlemesini duyabiliyordum.

Sür, o halde, dedim. Sür. Sen benim bildiğimi bilmiyorsun. Beni gözetle, beni izle, peşimi bırakma, güzel; ama ben sana öyle bir oyun oynayacağım ki, ne olduğunu anlamadan elinden kaçacağım; ne yaparsan yap, yararı olmayacak, çünkü bir glider sadece yolun üzerinde gidebilir. Böylece son saniyede bile içim rahat olacak. Mükemmel.

İçinde kalmış olduğumuz küçük evin yanından geçtim; evin aydınlık olan üç penceresi, bütün acıların artırılmasının mümkün olduğunu sanki bana kanıtlamak ister gibi, geçerken bağrımı deldi. Yolun okyanusa paralel olan son bölümüne girdim. O sırada glider, beni korkutacak bir şekilde ansızın hızını artırdı ve bana yetişmeye başladı. Sola dönerek sert bir şekilde yolunu kestim. Geriye düştü ve bu şekilde manevra yapmaya başladık – ne zaman beni geçmeye çalışsa, sol tarafı arabayla kapatıyordum, belki beş kere. Birdenbire, yolu engelliyor olsam bile, önüme geçmeye başladı, arabamın gövdesi, o penceresiz, içi boş gibi görünen roketin siyah parlak kabuğuna süründü. İşte o zaman onun ancak Olaf olabileceğine emin oldum çünkü başka hiç kimse böyle bir şeye kalkışamazdı – ama ben Olaf'ı öldüremezdim. Yapamazdım. Bu yüzden onun geçmesine izin verdim. Önüme geçti ve şimdi yolumu kesecek diye düşündüm ama o on beş met-

re önümde gitmeyi sürdürdü. İyi, dedim, sorun yok. Yavaşladım, aramızdaki mesafeyi açar diye küçük bir umudum vardı, fakat öyle yapmadı; o da yavaşladı. Uçurumun son virajına iki kilometre varken glider daha da yavaşladı ve onu geçmeyeyim diye yolun ortasından gitmeye başladı. O şeyi artık yapabileceğimi düşündüm ama henüz yamaca gelmemiştim, sadece kumsal vardı, arabanın tekerlekleri yüz metre sonra kuma saplanır, okyanusa bile ulaşamazdım – aptalca bir şey olurdu. Arabayı sürmekten başka çarem yoktu. Glider daha da yavaşladı ve az sonra duracağını gördüm; siyah gövdesinin arka tarafı fren ışıkları yüzünden sıcak kan sıçramış gibi parlıyordu. Direksiyonu ansızın çevirerek onun yanından geçip gitmek istedim, ama yolumu kapadı. Benden daha hızlı ve çevikti – o halde glideri bir makine kullanıyor olmalıydı. Bir makinenin her zaman daha hızlı refleksleri vardır. Frene bastım, geç kalmıştım, şiddetli bir çarpışma oldu, ön camın önünde siyah bir cisim belirdi, öne doğru fırladım ve kendimden geçtim.

Gözlerimi açtım, bir rüyadan, anlamsız bir rüyadan uyanmıştım – rüyamda yüzdüğümü görmüştüm. Soğuk ve ıslak bir şey yüzümden aşağıya aktı, ellerin beni sarstığını hissettim ve bir ses duydum.

"Olaf" diye mırıldandım. "Niçin, Olaf? Niçin...?"

"Hal!"

Doğruldum; Bir dirseğimin üzerine dayandım ve kızın yüzünü üzerimde, yakın bir şekilde, gördüm ve düşünemeyecek kadar aptallaşmış bir şekilde oturduğum zaman, kız yavaşça dizlerime yığıldı,

omuzları titriyordu – ben ise hâlâ olanlara inanmıyordum. Kafam pamuk ile doldurulmuş gibiydi.

"Eri" dedim. Dudaklarım tuhaf bir şekilde büyük, duyarsız ve sanki bana ait değilmiş gibiydi.

"Eri, sensin. Yoksa ben sadece..."

Ansızın gücüm yerine geldi, kızı kollarından yakaladım, kaldırdım, ayağa kalktım ve onunla birlikte sallandım; ikimiz birden hâlâ ılık olan yumuşak kumun üzerine düştük. Kızın ıslak ve tuzlu yüzünü öptüm ve ağladım –hayatımda ilk defa– kız da ağladı. Uzun süre konuşmadık; yavaş yavaş korkmaya başladık –niçin olduğunu bilmiyorum– ve kız bana çılgın gözlerle baktı.

"Eri" diye tekrarladım. "Eri...Eri..."

Söyleyebildiğim tek şey buydu. Ansızın kendimi güçsüz hissettim ve kumun üzerine uzandım; kız korkuya kapıldı, beni kaldırmaya çalıştı, fakat gücü yetmedi.

"Hayır, Eri" diye fısıldadım. "Hayır, iyiyim, sadece bu..."

"Hal. Bir şey söyle! Bir şey söyle!"

"Ne söyleyeyim...Eri..."

Sesim kızı biraz yatıştırdı. Bir yerlere koştu, düz bir kapla geri döndü ve yeniden yüzüme su döktü – Pasifik'in acı suyunu. Ondan daha çok miktarda içmeye niyetlenmiştim, diye bir anlamsız düşünce şimşek gibi aklımdan geçti; gözlerimi kırpıştırdım. Kendime geldim. Oturdum ve kafamı elledim.

Bir kesik bile yoktu; saçım darbeyi hafifletmişti, bu yüzden sadece portakal büyüklüğünde bir şişlik, birkaç sıyrık ve kulaklarımda hâlâ devam eden

bir çınlama vardı ama iyiydim. Hiç olmazsa, oturduğum sürece. Ayağa kalkmaya çalıştım, ama bacaklarım bana itaat etmek istemiyordu.

Kız önümde diz çöküp bakmaya başladı, kollan iki yana sarkıktı.

"Sen misin? Gerçekten mi?" diye sordum. Ancak o anda kavramıştım; döndüm ve bu hareketin neden olduğu mide bulandırıcı bir baş dönmesi içinde, ay ışığında, yolun kenarından on ila on beş metre uzaklıkta birbirine geçmiş iki siyah şekil gördüm. Gözlerimi kıza çevirdiğim zaman, konuşamadım.

"Hal..."

"Evet."

"Kalkmaya çalış. Sana yardım edeceğim."

"Kalkmak mı?"

Görünüşe bakılırsa, kafam hâlâ yerine gelmemişti. Ne olmuş olduğunu hem anlıyorum hem de anlamıyordum. Gliderdeki kişi Eri olabilir miydi? İmkânsız.

"Olaf nerede?" diye sordum.

"Olaf mı? Bilmiyorum."

"Yani o burada yok mu?"

"Yok."

"Sen tek başına mısın?"

Kız başıyla onayladı.

Ansızın korkunç ve insanlık dışı bir korku beni kavradı.

"Nasıl yapabildin? Nasıl?"

Kızın yüzü titredi, dudakları seğirdi, konuşamıyordu.

"Ya-a-ap-mam gerekti..."

Kız yeniden ağladı. Sonra sustu, sakinleşti. Yüzüme dokundu. Alnıma. Parmaklarıyla hafifçe kafatasımı elledi. Nefesim kesilmiş bir şekilde tekrarladım:

"Eri ... sen misin?"

Çılgınca sözler. Daha sonra, yavaşça ayağa kalktım, kız elinden geldiğince bana destek oldu; yola doğru yürüdük. Ancak o zaman arabamın ne hale girdiğini gördüm; kaput, bütün ön taraf, her şey akordiyon gibi bükülmüştü. Glidere ise pek bir şey olmamıştı –o anda aracın üstünlüğünü takdir ettim– sadece yan tarafında, esas darbeyi yediği yerde küçük bir göçük vardı. Eri içine girmeme yardım etti, arabamın enkazı madeni gürültülerle yana devrilinceye kadar glideri geri aldı ve sonra yola koyuldu. Geri dönüyorduk. Ben sessizdim, ışıklar yanımdan geçiyordu. Kafam sallanıyordu, hâlâ kocaman ve ağırdı. Küçük evin önünde indik. Pencereler sanki bir saniye önce dışarıya çıkmışız gibi hâlâ aydınlıktı. Kız içeriye girmeme yardım etti. Yatağın üzerine uzandım. Kız masaya gitti, çevresinde dolaştı, kapıya doğru gitti. Doğrulup oturdum.

"Gidiyorsun!"

Kız bana doğru koştu, yatağın yanında diz çöktü ve hayır demek için başını salladı.

"Hayır mı?"

"Hayır."

"Beni asla bırakmayacak mısın?"

"Asla."

Kızı kucakladım. Yanağını yüzüme dayadı ve içimden her şey boşaldı – inadımın ve öfkemin kız-

gın korları, son birkaç saatin çılgınlığı, korku, umutsuzluk; orada bir ölü gibi bomboş yattım ve sadece onu kendime, sanki gücüm geri dönmüş gibi daha sıkı bastırdım, her yer sessizdi, ışık altın rengi duvar kâğıdının üzerinde parlıyordu ve uzakta bir yerde, sanki başka bir dünyada, açık pencerelerin dışında, Pasifik kükrüyordu.

Tuhaf görünebilir ama ne o akşam ne de o gece bir şey konuşmadık. Tek bir kelime bile. Ertesi gün geç vakte kadar neler olmuş olduğunu öğrenemedim. Ben sürüp gittikten hemen sonra, kız nedenini anlamış ve paniğe kapılmıştı, ne yapacağını bilmiyordu. İlk önce beyaz robotu çağırmak istemişti, ama onun yardım edemeyeceğini anlamıştı; o da –kız kocasından bu şekilde söz ediyordu– yardım edemezdi. Belki Olaf. Şüphesiz, Olaf, ama onu nerede bulacağını bilmiyordu, hem zaten vakit de yoktu. Bu yüzden eve ait glideri almış ve peşimden yola çıkmıştı. Çabucak bana yetişmişti, daha sonra küçük eve geri dönme ihtimalim olduğu sürece arkamda kalmıştı.

"O zaman iner miydin?" diye sordum.

Tereddüt etti.

"Bilmiyorum. Sanırım yapardım. Şu anda öyle düşünüyorum ama bilmiyorum."

Daha sonra durmadığımı ve sürmeye devam ettiğimi görünce, daha da korkmuştu. Gerisini biliyordum.

"Hayır. Anlamıyorum" dedim. "Bu kısmı anlamıyorum. Bunu nasıl yapabildin?"

"Kendi kendime bir şey olmayacağını söyledim."

"Ne yapmak istediğimi biliyordun, değil mi? Nerede yapacağımı?"

"Evet."

"Nasıl?"

Uzun bir sessizlikten sonra:

"Bilmiyorum. Belki artık seni biraz tanıyorum."

Sessiz kaldım. Hâlâ soracak çok şeyim vardı ama cesaret edemedim. Pencerenin yanında ayakta durduk. Gözlerim kapalı bir şekilde ve okyanusun uçsuz bucaksızlığını hissederek sordum:

"Pekâlâ, Eri, fakat ya sonra? Ne olacak?"

"Sana daha önce söyledim."

"Fakat bunu bu şekilde istemiyorum" diye fısıldadım.

Uzun bir suskunluktan sonra, "Bunun başka yolu yok" diye yanıtladı. "Bunun yanı sıra..."

"Bunun yanı sıra?"

"Boş ver."

O gün, akşam vakti, işler yeniden kötüleşti. Aramızdaki sorun geri döndü, arttı ve sonra azaldı. Niçin? Bilmiyorum. Herhalde Eri de bilmiyordu. Sanki sadece acil durumlarda yakınlaşıyor ve birbirimizi ancak o zaman anlamamız mümkün oluyordu. Bir gece daha geçti. Sonra bir gün daha.

Dördüncü gün Eri'yi telefonda konuşurken duydum ve çok korktum. Daha sonra ağladı. Fakat öğle yemeğinde yeniden gülümsüyordu.

Bu işin sonu ve başlangıcı oldu. Çünkü ertesi hafta bölgenin başlıca şehri olan Mae'ye gittik ve oradaki bir resmi dairede, beyaz giysili bir adamın önünde, bizi karı koca yapacak kelimeleri söyledik.

Aynı gün Olaf'a bir telgraf çektim. Ertesi gün postaneye gittim ama ondan gelen bir yanıt yoktu. Belki adresini değiştirmiş olduğunu düşündüm, gecikmenin nedeni buydu. Gerçeği söylemek gerekirse, o zaman bile, postanede, biraz endişelenmiştim, çünkü bu sessizlik Olaf'dan beklenecek bir şey değildi, fakat bütün olup bitenler yüzünden, ona fazla önem vermedim ve Eri'ye bir şey söylemedim. Sanki Olaf'ın sessizliğini unutmuş gibiydim.

ALTINCI BÖLÜM

Sadece çılgınlığımın şiddetiyle bir araya gelmiş bir çift olduğumuz halde aramızda beklenenin üzerinde bir uyum meydana gelmişti. Ortak yaşantımız tuhaf bir bölünmeye tabiydi. Aramızda fikir ayrılığı olduğu zaman, Eri kendisini savunmasını biliyordu ama böyle durumlarda olay daha ziyade genel bir açıdan ele alınıyordu; örneğin Eri betrizasyonun ateşli bir avukatıydı ve onu savunurken klişeleşmiş fikirler kullanmıyordu. Görüşlerime bu kadar açıkça karşı çıkmasını iyi bir işaret olarak alıyordum; ama bu tartışmalarımız gündüz vakti meydana geliyordu. Gün ışığında Eri benim hakkımda objektif olarak, sakin bir şekilde konuşmaya cesaret edemiyordu – veya bunu yapmak istemiyordu– hiç şüphesiz bunun nedeni sözlerinin hangisinin kişisel bir kabahatime, Olaf'ın deyimiyle "buluttan nem kapan" huysuz kişiliğimin saçma bir yanına işaret edeceğini ve hangisinin zamanımın temel değerlerine bir saldırı olacağını bilmemesiydi. Fakat geceleri –belki karanlık varlığımı biraz örttüğünden– Eri bana benden, yani

bizden bahsediyordu ve ben bu konuşmaların karanlıkta yapılmasından hoşnuttum, zira merhametli karanlık sık sık düştüğüm şaşkınlığı saklıyordu.

Eri bana kendisinden, çocukluğundan bahsediyordu ve bu şekilde ikinci defa –aslında ilk defa, somut insani boyutuyla olduğu için– bu toplumun hassas bir şekilde dengelenmiş ve sürekli bir uyum sayesinde nasıl incelikle meydana getirilmiş olduğunu öğrendim. Çocuk sahibi olmak ve onları hayatlarının ilk yıllarında yetiştirmek için yüksek vasıflar ve geniş bir hazırlık, başka bir deyişle özel bir eğitim gerektirdiği fikri doğal kabul ediliyordu; bir çocuk sahibi olmak için evli bir çift bir çeşit sınavdan geçmek zorundaydı; ilk başta bu bana inanılmaz gelmişti fakat daha sonra üzerinde düşününce, kabul etmek zorunda kaldım ki, onlar değil, geçmişteki bizler çelişkili âdetlere sahip olmakla suçlanmalıydık. Eski toplumda hiç kimseye özel bir eğitim almaksızın bir ev veya köprü yapmak veya bir hastalığı tedavi etmek veya en basit bir idari işlemi yapmak için izin verilmezdi, buna rağmen en çok sorumluluk isteyen bu konu, yani çocuk sahibi olmak ve onların kafalarına yön vermek işi, şansa ve anlık arzulara bırakılırdı ve toplum ancak hatalar yapıldıktan ve onları düzeltmek için çok geç kalındıktan sonra işe karışırdı.

Böylece artık bir çocuğa sahip olmak herkese tanınan bir ayrıcalık değildi. Bundan başka ana babalar çocuklarını yaşıtlarından uzak tutamıyorlardı; oğlan ve kızların birlikte olduğu özel seçilmiş gruplar meydana getiriliyordu ve bunların içinde

her çeşit karakterde çocuk bulunuyordu. Problemli çocuklar için ayrıca hipnagojik tedavi uygulanıyordu ve bütün çocukların eğitimi çok erken yaşta başlıyordu. Okuma ve yazma değil, bu daha sonra geliyordu fakat en küçük çocukların eğitimi: Onların özel oyunlar yoluyla hem yeryüzünün, Dünya'nın, işlevleri hem de toplumsal hayatın çeşitliliği ve zenginliği ile tanıştırılması: işte bu şekilde dört–beş yaşındaki çocuklara hoşgörü, birlikte yaşama, başkalarının inanç ve fikirlerine saygı ve başka ırktan gelen çocukların (ve böylece büyüklerin) dış görünüşlerindeki farklılığın önemsizliği gibi ilkeler öğretiliyordu. Bütün bunlar bana göre çok uygundu, bir tek ve temel itiraz dışında, çünkü bu toplumun sarsılmaz temel taşı, herkesi kapsayan kuralı, betrizasyondu. Bir çocuğun yetiştirilmesinin bütün amacı onun betrizasyonu, doğum ve ölüm gibi tartışmasız olarak kabul etmesini sağlamaktı. Geçmişteki olayların nasıl öğretildiğini duyduğum vakit, Eri'den bile olsa, öfkeme hâkim olmakta zorlanmıştım. Onlara göre, o günler hayvanlık ve barbarlık, kontrol edilmeyen üreme, hem ekonomik hem de askeri felaketler çağıydı ve geçmiş uygarlığın inkâr edilemeyen başarıları ise insanların dönemin cehalet ve zalimliğini yenmelerine izin veren bir kuvvet ve azim ifadesi olarak ele alınıyordu; buna göre bu başarılar başkalarını sömürerek yaşama eğilimine rağmen meydana gelmişti. Bir zamanlar büyük gayret gerektiren ve sadece az sayıda kişinin eline geçen şeyin –ona giden yol tehlikelerle doluydu, fedakârlık ve ödün vermek zorunluluğu vardı,

maddi başarı ancak manevi yenilgi elde edilebiliyordu– artık herkese açık, kolay ve emin olduğunu söylüyorlardı.

Genellemelerde bulunulduğu sürece o kadar kötü değildi: Geçmişin çeşitli yönlerinin, örneğin savaşın kötülenmesini kabul edebilirdim; politikanın, anlaşmazlığın veya gerilimin, uluslararası çatışmanın ortadan kalkmasının –temelli kalkmasının– bir kayıp değil bir kazanç olduğunu kabul etmek zorundaydım ama bu şaşkınlık yaratan bir husustu ve insanın aklına hemen belki bu şeylerin var oldukları ama kimsenin onlardan söz etmediği şüphesini getiriyordu; fakat bu yeniden değerlendirme kişisel olarak ilgilendiğim şeylere dokunduğu zaman işler kötüleşiyordu. Çünkü uzay araştırmalarını kitabında (bu kitabın dönüşümden elli yıl önce yazılmış olduğunu da ekleyeyim) kötüleyen tek kişi Starck değildi. Bu konuda Eri'nin bir arkeolog olarak bana öğreteceği çok şey vardı. Betrize edilmiş ilk kuşağın yıldız seferlerine karşı tutumunda köklü değişiklikler olmuştu, sempatiden antipatiye geçilse bile, uyandırdığı ilgi büyüktü. O sıralarda herkes trajik bir hata yapılmış olduğunu düşünüyordu, bizim seferimizin planlanmış olduğu yıllarda en üst seviyesine çıkan bir hata, zira o dönemde benzer seferler çok sayıda yapılmıştı. Bu düşüncenin nedeni, bu seferlerin sonucunda elde edilmiş olan şeylerin çok az olması, yani güneş sistemi merkez alınarak yüzlerce ışık yılı bir çap içinde uzaya girilmesinin gelişmiş herhangi bir uygarlıkla temas sağlamayıp sadece birkaç gezegen üzerinde bazı ilkel ve tuhaf şekilli

bitkinin keşfine yol açmış olması değildi; ne de yolculuk süresinin korkunç uzun olmasının uzay aracı mürettebatını, Dünya'nın temsilcileri olan bu insanları, oraya buraya indikten sonra –hedeflerin gitgide uzaklaşmasıyla, artan derecede– aşırı bakım ve tedaviye muhtaç hale gelen, bir grup perişan, moral olarak çökmüş yaratıklara dönüştürebileceği en kötü şey sayılıyordu; ne de bu işe heves edenlerin gönderilmesinin düşüncesiz ve zalim bir şey olması. En önemli karşı çıkış nedeni, insanın Dünya üzerindeki sorunlarını çözmeden evreni fethetmek istemiş olmasıydı, zira kahramanca uçuşların insanların acı çekmesini, adaletsizliği, korkuyu ve yeryüzündeki açlığı ortadan kaldırmak konusunda bir işe yaramayacağı açıkça ortadaydı.

Fakat dediğim gibi, sadece betrize olmuşların ilk kuşağı bu şekilde düşünmüştü, daha sonra, olayların doğal akışıyla, unutma ve umursamama ortaya çıkmıştı; çocuklar uzay yolculuğunun romantik dönemini öğrendikleri vakit hayrete düşüyorlar ve belki de atalarına karşı biraz korku duyuyorlardı, bu kişiler onların gözünde yağma yapmak için savaşlara, altın bulmak için yolculuklara çıkmış ataları kadar yabancı ve anlaşılmazdı. Kötülemeden daha çok bana dokunan şey bu ilgisizlikti – uğruna hayatımızı verdiğimiz uğraş, sessizliğin içine sarılmış, gömülmüş ve unutulmuştu.

Eri bu yeni dünya için bende bir şevk yaratmaya, beni kendi düşüncesine döndürmeye çalışmıyordu; bana sadece kendinden bahsederek onu anlatıyordu ve ben –özellikle kendisinden bahsettiği ve bu-

nun canlı kanıtı olduğu için– bu yeni dünyanın iyi taraflarını görmezlikten gelemiyordum.

Bu, kendisini korkudan kurtarmış bir uygarlıktı. Var olan her şey insanın hizmetindeydi. Tek önemli olan şey onların mutluluğu, en temel ihtiyaçlarının yanı sıra, en incelmiş olanlarının da tatmin edilmesiydi. Her yerde –yani insan varlığının, onun duygularındaki yanılmanın ve reflekslerindeki yavaşlığın, en küçük bir risk meydana getirdiği bütün alanlarda– insanın yerini cansız araçlar, robotlar almıştı.

Bu, tehlikeyi ortadan kaldırmış olan bir dünyaydı. Tehdit, çatışma ve her çeşit şiddet – bunların orada yeri yoktu; sakinliğin, nazik tavır ve âdetlerin, kolay değişimlerin ve dramatik olmayan durumların dünyasıydı, her şeyi benim veya bizim (Olaf'ı düşünüyorum) ona olan tepkimiz kadar şaşırtıcı olan bir dünya.

Çünkü bizler, on yıllık süre içinde, insana düşman olan, onu yaralayan ve ezen bir sürü korkunç şey yaşamış ve bıkmış, tamamen bıkmış olarak geri dönmüştük; içimizden herhangi biri dönüşün gecikeceğini, uzayda katlanmamız gereken daha birkaç ay olduğunu işitecek olsa, herhalde konuşanın gırtlağına sarılırdı. Ve şimdi bizler –sürekli riske, bir göktaşı tarafından rastgele isabet alma olasılığına, o sonsuz endişeye, Arder veya Ennesson'un bir keşif uçuşundan geri dönmedikleri zaman yaşadığımız acıya artık dayanması kalmamış olan bizler– hiç vakit geçirmeden, o korku dönemine aklı başında olan ve bizlere şeref ve gurur veren tek şey olarak bakmaya başlamıştık. Yine de, şu anda bile, yuvarlak radyo kabini-

nin üzerinde en tuhaf pozisyonlarda oturarak, yatarak, sarkarak sadece geminin otomatik tarayıcısının verdiği sürekli vızıltıyla kesilen bir sessizlik içinde, kurşun mavisi bir ışıkta, aynı bekleyiş içinde donup kalmış olan radyo telsizcisinin alnından ter aktığını görerek, nasıl beklediğimizi, beklemeye devam ettiğimizi hatırladığım vakit titriyordum – o süre içinde, saat, alarmı kurulmuş bir şekilde, kadranın üzerindeki kırmızı işarete yelkovanın dokunacağı ana kadar, o ferahlama anına kadar, sessizce yol alırdı. Ferahlama ... çünkü o zaman dışarıya çıkabilir, kaybolmuş olanı araştırabilir ve öldüğümüz için bu sefer kendimiz kaybolabilirdik ve bu bize beklemekten daha kolay geliyordu. Pilot olan bizler, bilim insanı olmayanlar, eski tüfeklerdik; zaman bizler için seferin gerçek başlama tarihinden üç yıl önce durmuştu. Bu üç yıl içinde psikolojik gerilimi giderek artan bir dizi sınavdan geçmiştik. Üç ana aşama vardı, üç eleme, biz bunlara Hortlak Sarayı, Sıkma Yeri ve Taç Giyme adını vermiştik.

Hortlak Sarayı: Denek küçük bir yere, dünyadan tamamen soyutlanmış olarak kilitleniyordu. Dışarıdan hiçbir ses, ışık hüzmesi, hava esintisi ve sarsıntı içeriye ulaşamıyordu. Küçük bir rokete benzeyen yer, kontrol düğmelerinin, su, yiyecek ve oksijen stoklarının benzerleriyle donatılmıştı. Ve denek işsiz güçsüz, kesinlikle hiçbir şey yapmadan, bir ay boyunca –sonsuz kadar uzun görünen bir sürede– orada kalmak zorundaydı. Hiç kimse dışarıya, içeriye girmiş olduğu gibi, çıkmıyordu. Dr. Janssen'in en güçlü deneklerinden biri olan ben, üçüncü haf-

tada, başkalarının daha erken, dördüncü veya beşinci gün, gördükleri o tuhaf şeyleri görmeye başlamıştım; yüzü olmayan canavarlar, mat bir ışık saçan kadranlardan sızan ve benimle anlamsız konuşmalar yapan, ter içindeki vücudumun üzerinde dolanan şekilsiz kalabalıklar. Vücudum ise şeklini kaybediyor, değişiyor, büyüyordu ve sonunda –en korkunç şey– kendi başına bir bağımsızlık kazanmıştı, ilk önce adalelerimde tek tek titremeler, sonra bir karıncalaşma ve uyuşma, daha sonra kasılmalar ve en sonunda hareketler ki, bunlar olurken ben şaşkınlık içinde ve ne olduğunu anlamadan seyrediyordum. İlk başta eğitim almamış ve teorik olarak olacaklar bana anlatılmamış olsaydı, kollarımın, başımın ve ensemin cinler tarafından ele geçirilmiş olduğuna yemin edebilirdim. Deneme yerinin dayalı döşeli iç mekanı tarife sığmayacak şeyler görmüştü – Janssen ve asistanları, uygun araçlarla içeride olup bitenleri gözlüyorlardı ama o sırada içimizden kimsenin bundan haberi yoktu. İzolasyon duygusunun gerçek ve tam olması gerekiyordu. Bu yüzden doktorun bazı asistanlarının ortadan kaybolması bizler için anlaşılmaz bir şeydi. Gimma bana ancak yolculuk sırasında adamların kafayı üşütmüş olduğunu söylemişti. Onlardan biri, Gobbek adında bir adam, görünüşe göre, içerdekinin çektiklerini izlemeye dayanamayarak deneme odasını açmaya kalkışmıştı.

Ne var ki bu sadece Hortlak Sarayıydı. Çünkü daha sonra Sıkma Yeri geliyordu, dönme kazanları ve santrifüjleriyle, 400 g'ye ulaşabilen cehennemi

hız makinesiyle – bu hız şüphesiz hiç kullanılmıyordu, çünkü insanı kan gölüne döndürebilirdi, ama 100 g bile deneğin bütün sırtını, deriden çıkan kanla, yapış yapış yapmaya yetiyordu.

Son sınav olan Taç Giyme'yi büyük başarıyla geçmiştim. Bu son eleme, bizi ayıklamak için yapılan son sınavdı. Al Martin adında, benim bugünkü görünüşüme o zaman Dünya'da sahip olan, dev gibi bir adam, demir adaleli ve çok sakin birisi, Taç Giyme'den Dünya'ya öyle bir durumda dönmüştü ki, onu hemen merkezden uzaklaştırmışlardı.

Taç Giyme çok basitti. Deneği bir uzay giysisinin içine koyuyorlar, onu yörüngeye, yüz bin kilometre uzaklığa, Dünya'nın Ay'ın beş katı büyüklüğünde parladığı bir yere götürüyorlar, onu roketten uzaya fırlatıyorlar ve oradan uzaklaşıyorlardı. Denek orada, o şekilde asılı olarak, kollarını ve bacaklarını oynatarak, onların geri dönüşünü ve kurtarılmayı beklemek zorundaydı; uzay giysisi güvenilir ve rahattı, oksijen, klima, ısıtıcı vardı, hatta deneği her iki saatte bir, özel bir ağız borusundan sıkılan bir macunla besliyordu. Böylece, giysinin dışına takılmış ve adamın bulunduğu yeri otomatik olarak bildiren küçük radyonun bir ihtimal bozulmasının dışında, bir şey olmazdı. Giyside eksik olan tek bir şey vardı: Bir alıcı. Böylece denek kendi sesinden başka ses duyamıyordu. Çevresindeki boşluk ve yıldızlarla, asılı olarak, ağırlıksız bir şekilde, beklemek zorundaydı. Bekleme süresinin epeyce uzun olduğu doğruydu ama yine de fazla uzun sayılmazdı. Hepsi bu kadardı.

Evet, ama bu sınav yüzünden aklını kaçıran insanlar olmuştu; içeriye sara nöbeti çırpınınaları içinde taşınmışlardı. Bu sınav, insanın temel karakterine en aykırı olandı – tam olarak yok olma, ortadan kalkma, bilinç tam yerindeyken ölme. Bu bir sonsuzluk duygusuydu, insanın içine işliyor ve onu korkutuyordu. Her zaman imkânsız olduğu ve elde edilmeyeceği sanılan, her yöne uzanan kozmik uçurumla karşı karşıyaydık; sona ermeyen düşme, işe yaramaz bir halde sallanan bacakların arasındaki yıldızlar, kolların, ağzın, el kol işaretlerinin, hareketin ve hareketsizliğin yararsızlığı ve anlamsızlığı, giysinin içinde kulak parçalayan bir çığlık, zavallılar epeyce feryat ediyorlardı.

Sadece bir sınav olan bu şeyin, bilerek yapılmış, dikkatle planlanmış, güvenlik tedbirleri alınmış bu alıştırmanın üzerinde daha fazla durmaya gerek yok. "Taç giymişlerin" hiçbiri fiziksel olarak zarar görmüyordu ve üssün roketi herkesi geri alıyordu. Bu husus da, durumu mümkün olduğu kadar gerçeğe yakın tutmak için, bize söylenmemişti.

"Taç Giyme" benim açımdan çok iyi geçmişti. Kendime ait bir yöntemim vardı. Çok basit ve tam anlamıyla dürüst olmayan bir yöntem – bunu yapmamız yasaktı. Beni roketten fırlattıkları zaman, gözlerimi kapamıştım. Daha sonra çeşitli şeyler düşünmüştüm. Tek gerekli olan şey, buna çokça gerek vardı, irade gücüydü. Kendinize o zavallı gözleri ne olursa olsun açmamanız gerektiğini söylemek zorundaydınız. Sanırım Janssen oyunumu anlamıştı. Fakat bir cezalandırma olmadı.

Bununla birlikte, bütün bunlar Dünya'da veya onun civarında meydana gelmişti. Daha sonra laboratuvarda planlanmamış ve yaratılmamış bir uzay çıkmıştı ortaya. Mahsuscuktanmış gibi yapmadan sahiden öldüren ve bazen de sağ bırakan –Olaf, Gimma, Thurber, ben ve *Ulysses*'den yedi kişi– ve hatta dönmemize izin veren bir uzay. Bunun üzerine, her şeyden çok huzuru özleyen bizler, rüyalarımızın mükemmel bir şekilde gerçekleştiğini görünce, hemen onu hor görmüştük. Sanırım şu sözler Platon'a aitti: "Ey zavallı – arzuladığın şeye kavuşacaksın."

YEDİNCİ BÖLÜM

Bir gece, çok geç vakit, sevişmekten yorgun düşmüş yatıyorduk; Eri'nin yan dönmüş başı kolumun kıvrımındaydı. Gözlerimi açık pencereye kaldırınca, yıldızları bulutların arasındaki boşluklarda gördüm. Rüzgâr yoktu, perde soluk bir hortlak gibi kımıldamadan duruyordu. Bununla birlikte ölü dalgalar okyanusun yüzünü karıştırıyordu. Okyanustan dalganın gelişini bildiren uzun homurtuyu, sonra sahile çarpınca çıkan düzensiz gürültüyü duyuyordum, sonra birkaç kalp atışı süren bir sessizlik oluyor ve yeniden görünmeyen deniz gece vakti sahiline saldırıya geçiyordu. Ne var ki ben, Dünya üzerinde bulunduğumu durmadan bana hatırlatan bu sesi pek fark etmiyorum çünkü gözlerim Güney Haçı'na dikilmişti, bize yol göstermiş olan yıldızımız Beta oradaydı; güne onun yerini saptayarak başlardım, öyle ki sonunda artık bu işi sanki düşünmeden, aklım başka yerdeyken yapar olmuştum. Bize hatasız bir şekilde yol göstermişti, uzayın hiç sönmeyen feneriydi o. Ellerimde metal kolları neredeyse

hissediyordum, esnek kauçuğun kenarı kaşlarımı ve yanaklarımı korurken, karanlığı iğne gibi delen ışık noktasını ekranın ortasına getirmek için onları hareket ettirirdim. En uzaktaki yıldızlardan biri olan Beta, hedefimize vardığımız zaman hemen hemen hiç değişmemişti. Aynı ilgisizlikle parlamaya devam etmişti, bununla birlikte Güney Haçı bizim için çoktan kaybolmuştu çünkü kollarının derinliklerine dalmıştık ve sonra o beyaz ışık noktası, o dev yıldız, artık başlangıçtaki gibi bir meydan okuma olmaktan çıkmıştı; değişmezliği gerçek anlamını ortaya çıkarmıştı, o bizim ölümlü oluşumuzun ve boşluğun, yani evrenin ilgisizliğinin bir kanıtıydı – bu insanın kabul edemeyeceği bir ilgisizlikti.

Ne var ki şu anda, Pasifik'in homurtuları arasında Eri'nin nefes alışını duymaya çalışırken, olanlara inanamıyordum. Kendi kendime sessizce şöyle dedim: Bu doğru, bu doğru, ben oradaydım; yine de hayretim sürüyordu. Eri kımıldadı. Ona daha fazla yer açmak için geri çekilmeye başladım fakat birden kızın bakışlarını üzerimde hissettim.

"Uyanık mısın?" diye fısıldadım. Sonra eğilerek dudaklarımı onunkine değdirmek istedim, fakat kız parmak uçlarını ağzıma koydu. Onları orada bir müddet tuttuktan sonra, köprücük kemiğimden göğsüme doğru hareket ettirdi, kaburgalarının arasındaki sert çukuru hissetti ve avucunu oraya bastırdı.

"Bu nedir?" diye fısıldadı.

"Bir yara izi."

"Ne oldu?"

"Bir kaza geçirdim."

Kız bir şey söylemedi. Onun bana baktığını hissedebiliyordum. Başını kaldırdı. Gözleri kapkaranlıktı, içlerinde hiç ışık yoktu. Nefes aldıkça hareket eden kolunun beyaz hatlarını görebiliyordum.

"Niçin bana hiçbir şey söylemiyorsun?

"Eri...?"

"Niçin konuşmak istemiyorsun?"

"Yıldızlar hakkında mı?" Birden anladım. Kız yanıt vermedi. Ne söyleyeceğimi bilemedim.

"Anlayamayacağımı mı sanıyorsun?"

Ona karanlığın içinden, okyanusun uğultusu odanın içinde azalıp çoğalırken dikkatle baktım, ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

"Eri..."

Kızı kollarıma almaya çalıştım. Kendisini kurtardı ve yatakta oturdu.

"Eğer istemiyorsan, konuşmak zorunda değilsin. Ama hiç olmazsa, bana nedenini söyle."

"Bilmiyor musun? Gerçekten bilmiyor musun?"

"Şimdi, belki. Beni üzmek mi istemiyorsun?"

"Hayır. Sadece korkuyorum."

"Neden?"

"Emin değilim. Bütün bu şeyleri yeniden açmak istemiyorum. Hiçbir şeyi inkâr ediyor değilim. Bunu yapmak zaten imkânsız. Ama onun hakkında konuşmak kendimi onun içine kapatmak anlamına gelecek – veya bana öyle geliyor. Herkesten, her şeyden, şimdi olandan ... uzaklaşmak demek."

"Anlıyorum" dedi kız, alçak sesle. Yüzünün beyaz lekesi ortadan kayboldu, başını eğmişti. "Ona değer vermeyeceğimi düşünüyorsun."

"Hayır, hayır." Kızın sözünü kesmeye çalıştım.

"Bekle, konuşma sırası bende. Uzay yolculuğu hakkında ne düşündüğüm ve Dünya'yı asla terk etmeyecek olmam gerçeği başka bir şey. Fakat bunun seninle ve benimle bir ilgisi yok. Aslında var: Çünkü birlikteyiz. Aksi halde hiçbir zaman olamayız. Uzay yolculuğu benim için sen demek. İşte bu yüzden isterdim ...fakat sen zorunlu değilsin. Eğer söylediğin gibiyse. Eğer öyle hissediyorsan."

"Sana anlatacağım."

"Fakat bugün değil."

"Bugün."

"Uzan şöyle."

Yastıkların üzerine düştüm. Kız parmaklarının ucunda yürüyerek pencereye gitti, karanlığın içinde bir beyazlık. Perdeyi örttü. Yıldızlar kayboldu, artık sadece Pasifik'in uzun ve ısrarlı uğultusu vardı. Hiçbir şey göremiyordum. Havanın dalgalanışı kızın yürüdüğünü gösterdi, yatak çöktü.

"Hiç *Prometheus* cinsinden bir gemi gördün mü?"

"Hayır."

"Büyüktür. Dünya üzerinde ağırlığı üç yüz bin tondan daha fazla olur."

"Sizin sayınız ise çok azdı, öyle değil mi?"

"On iki. Pilotlar, benimle birlikte, Tom Arder, Olaf, Arne, Thomas. Yedi de bilim adamı vardı. Geminin boş olduğunu sanıyorsan, yanılıyorsun. Yakıt, kütlenin onda dokuzunu kaplıyordu. Işın motorları. Depo, erzak, yedek üniteler. Günlük kullanım için ayrılan yer küçüktü. Her birimizin, ortak mekânlara ek olarak, kendine ait bir kabini vardı. Gövdenin

ortasında – kontrol merkezi, küçük iniş roketleri ve koronadan örnekler almak için daha küçük keşif araçları..."

"Arcturus'un üzerine onlardan biriyle mi gittin?"

"Evet. Arder de öyle."

"Niçin birlikte uçmadınız?

"Tek bir aracın içinde mi? O şekilde daha riskli olur."

"Nasıl?"

"Keşif uçağı bir soğutucu sistemidir. Bir çeşit uçan buzdolabı. İçinde sadece oturmaya yetecek yer vardır. Buzdan bir kabuk içinde olursun. Buz kalkandan erir ve boruların üzerinde yeniden donar. Hava kompresörleri zarara uğrayabilir. Bütün bunlar bir saniye içinde meydana gelebilir çünkü dışardaki sıcaklık on ila on iki bin derecedir. İki kişilik araçta kompresörler durduğu zaman, iki kişi ölür. Bu şekilde, sadece bir kişi. Anladın mı?"

"Anladım."

Elini göğsümdeki o hissiz kısma koydu.

"Peki bu ... orada mı meydana geldi?"

"Hayır, Eri; sana anlatayım mı?"

"Evet."

"Sadece sanma ki ... bunu kimse bilmiyor."

"Bunu mu?"

Yara izi parmaklarının sıcaklığı altında –sanki hayata dönüyormuş gibi– belirginleşti.

"Evet."

"Bu nasıl olabilir? Ya Olaf?"

"Olaf bile. Kimse bilmiyor. Onlara yalan söyledim, Eri. Şimdi sana söylemek zorundayım, bir kere

başladım artık. Eri ... olay altıncı yılda meydana geldi. O sırada dönüş yolundaydık fakat bulutlu bölgelerde insan hızlı yol alamaz. Manzara çok güzeldi; gemi ne kadar hızlı yol alırsa, bulutların parlaklığı o kadar artar. Ardımızda bir kuyruk vardı, bir kuyrukluyıldızınki gibi değil, daha çok kuzey ışığı gibi, kenar kısımları ince, gökyüzünde derinlemesine, Alfa Eridanus'a doğru binlerce, binlerce kilometre uzanan... O vakte kadar Arder ve Ennesson gitmişlerdi. Venturi de ölmüştü. Her zaman sabah saat altıda ışık maviden beyaza dönerken uyanırdım. Olaf'ın pilot kabininden gelen sesini duydum. İlginç bir şey görmüştü. Aşağıya indim. Radar, rotamızın biraz dışında bir nokta gösteriyordu. Thomas geldi ve bunun ne olabileceği üzerinde konuştuk. Bir göktaşı olamayacak kadar büyüktü, zaten göktaşları tek başlarına bulunmaz. Hızı azalttık. Bu durum diğerlerini de uyandırdı. Bize katıldıkları zaman, Thomas'ın bunun bir gemi olması gerektiğini söylediğini hatırlıyorum. Sık sık bu şekilde şakalaşırdık. Uzayda başka sistemlerin gemileri de olmalıdır ama Dünya'nın karşılıklı iki kutbundan bırakılan iki sineğin buluşma şansları daha yüksektir. O sırada bulutun içinde bir boşluğa ulaşmıştık, toz neredeyse saydamlaşmıştı, çıplak gözle altıncı derece büyüklükteki yıldızları görebilirdin. Noktanın küçük bir gezegen olduğu ortaya çıktı. Vesta'ya benzeyen bir şey. İki yüz elli milyon tonluk, belki daha fazla. Olağanüstü düzgün, neredeyse, küresel. Bu oldukça nadir görülen bir şeydir. Pruvadan iki miliparsek ötedeydi. Hareket halindeydi ve biz – peşinden git-

tik. Thurber bana daha fazla yaklaşıp yaklaşamayacağımızı sordu. Ben bir çeyrek miliparsek kadar yaklaşabileceğimizi söyledim.

Yaklaştık. Teleskoptan bakınca bir kirpiye, dikenli bir topa benziyordu. Tuhaf bir şeydi. Bir müzeye layık. Thurber, Biel ile tektonik orijini konusunda tartışmaya başladı. Thomas araya girip bunun anlaşılmasının mümkün olduğunu söyledi. Enerji kaybı olmayacaktı, hızlanma işlemine daha başlamamıştık. Oraya uçacak, birkaç örnek alacak ve geri dönecekti. Gimma tereddüt etti. Zaman harcama diye bir sorun yoktu – biraz yedeğimiz vardı. Sonunda kabul etti. Hiç şüphesiz ben orada olduğum için. Halbuki bir şey söylememiştim. Belki bu yüzden. Çünkü ilişkimiz daha önce fakat bu başka bir hikâye. Durduk; bu çeşit bir manevra vakit alır ve bu arada küçük gezegen uzaklaşmıştı ama onu radarda görebiliyorduk. Endişeliydim, çünkü geriye dönüşe geçtiğimizden bu yana başımız beladan kurtulmamıştı. Önemli olmayan ama onarılması güç arızalar – hiç nedensiz ortaya çıkan şeyler. Batıl inançlarım yoktur, ama silsilelere inanırım. Yine de, Thomas'ın gitmesine karşı ileri süreceğim bir itirazım yoktu. Çocukça davranıyordum ama Thomas'ın motorunu kendim gözden geçirdim ve ona dikkatli olmasını söyledim. Toz konusunda."

"Ne konusunda?"

"Toz. Bir soğuk bulut bölgesindeki küçük gezegenler elektrik süpürgesi işlevini görür. Uzayda yollarının üzerindeki tozu temizler ve bu durum uzun bir süre devam eder. Toz tabakalar halinde çöker,

bu da küçük gezegenin büyüklüğünü iki misline çıkarabilir. Bir jet motorundan çıkacak egzoz veya hatta sertçe atılacak bir adım, yüzeyin üzerinde asılı kalacak bir toz bulutu kaldırmaya yeter. Kulağa önemsiz geliyor ama hiçbir şey göremezsin. Ona bunu söyledim. Zaten o da bunu benim kadar biliyordu. Olaf onu geminin kenarından yola çıkardı, ben kontrollere gittim ve inmesini yönlendirmeye başladım. Onun küçük gezegene yaklaştığını, manevra yaptığını, roketini döndürdüğünü ve bir ipin üzerindeymiş gibi yüzeye indiğini gördüm. Daha sonra ise gözden kayboldu. Sadece beş kilometre kadar kalmıştı..."

"Onu radarda mı buldun?"

"Hayır, optik olarak, yani teleskopla. Kızılötesi. Ama onunla ilk başından beri kesintisiz olarak konuşabiliyordum. Radyoda. Tam Thomas'ın uzun zamandır bu kadar dikkatli bir iniş yapmamış olduğunu düşünürken –hepimiz dönüş yolunda dikkatimizi artırmıştık– küçük bir şimşek çaktı ve koyu bir leke küçük gezegenin yüzeyine yayılmaya başladı. Yanımda duran Gimma haykırdı. Thomas'ın son dakikada fren yapmak için ateşleme yaptığını düşünmüştü. Bu kullandığımız bir deyimdi. Motora küçük bir güç vermek demektir, doğal olarak bu şartlar altında değil. Ben Thomas'ın böyle bir şey yapmayacağını biliyordum. Yıldırım olması gerekti."

"Yıldırım mı? Orada mı?"

"Evet. Bir bulutun içinde yüksek hızda hareket eden herhangi bir cisim sürtünmeden dolayı statik elektrik yüklenmeye başlar. *Prometheus* ile küçük

gezegen arasında gerilim bakımından farklılık vardı. Milyarlarca volt olabilir, belki daha fazla. Thomas indiği zaman bir kıvılcım sıçramıştı. Çakan şimşek buydu ve ani sıcaklık yüzünden toz yükselmiş ve bir dakika içinde bütün yüzey bir bulutla örtülmüştü. Onu duyamıyorduk – radyosundan sadece parazit sesi geliyordu. Öfke içindeydim, en fazla da, tehlikenin büyüklüğünü anlamadığım için, kendime karşı. Roketin özel yıldırımsavarları vardı, çatallı ve elektrik yüklenmesi bir Aziz Elmo Ateşi'ne rahatça dönüşebilirdi. Fakat öyle olmamıştı. Olağanüstü güçlüydü. Gimma bana tozun çökmesinin ne kadar zaman alacağını sordu. Thurber sormadı; bu işin günler alacağı açıkça belliydi."

"Günler mi?"

"Evet. Çünkü yerçekimi çok zayıftı. Eğer bir taş atarsan, onun yere düşmesi saatler alıyordu. Yüz metre yukarıya savrulmuş tozun çökmesinin ne kadar uzun zaman alacağını bir düşün. Gimma'ya işinin başına dönmesini söyledim, çünkü beklemek zorundaydık."

"Yapılacak başka bir şey yok muydu?"

"Hayır. Eğer Thomas'ın hâlâ roketin içinde olduğundan emin olsaydım, şansımı denerdim –*Prometheus*'u döndürür, küçük gezegene yaklaşır ve tozu galaksinin dört köşesine üfürürdüm– ama emin değildim. Araştırmaya gelince? Araştırmaya gelince, küçük gezegenin yüzölçümü, tam olarak bilmiyorum ama Korsika'nınkine eşitti. Bunun yanı sıra toz bulutu içinde onun yanı başından, elle dokunacak bir mesafeden geçip gitmek ve onu görmemek mümkündü.

Tek bir çözüm yolu vardı. O da Thomas'ın kendi elindeydi. Aracı oradan kaldırıp geri dönebilirdi."

"Bunu yapmadı, değil mi?"

"Hayır."

"Nedenini biliyor musun?"

"Tahmin edebiliyorum. Kör kalkışı yapmak zorundaydı. Bulutun yüzeyin üzerindeki yüksekliğinin bir kilometreden daha az olduğunu görebiliyordum ama o bunu bilmiyordu. Bir çıkıntıya veya bir kayaya çarpmaktan korkuyordu. Derin bir çukurun içine inmiş olabilirdi. Bu yüzden orada bir, iki gün bekledik; Thomas'ın altı gün yetecek kadar oksijen ve yiyeceği vardı. Acil durum stoku. Kimse bir şey yapacak durumda değildi. Koridorları arşınlayıp onu oradan çıkarma yolları aradık. Radyo yayınları. Çeşitli dalga boylarında. İşaret fişekleri bile attık. İşe yaramadı, o bulut bir mezar gibi karanlıktı. Üçüncü gün ve üçüncü gece. Ölçümlerimiz bulutun çökmekte olduğunu gösteriyordu ama Thomas için geride kalan yetmiş saat içinde bu işin hallolacağından emin değildim. Yiyecek olmadan daha uzun süre dayanabilirdi ama oksijensiz değil. Derken aklıma bir fikir geldi. Şöyle düşündüm: Thomas'ın roketi esas olarak çelikten yapılmıştı. O lanet gezegenin üzerinde eğer hiç demir madeni yoksa, demir cisimleri bulmaya yarayan ferramanyetik gösterici aletiyle onun yerini bulmak mümkün olabilirdi. Gemide çok hassas bir tane vardı. Yedi yüz elli metreden bir çiviyi gösterebiliyordu. Bir roketi ise kilometrelerce uzaktan. Olaf ile birlikte aleti gözden geçirdik. Daha sonra Gimma'ya söyledim ve gemiden ayrıldım."

"Tek başına mı?"

"Evet."

"Niçin?"

"Çünkü Thomas'ın dışında, sadece ikimiz vardık ve *Prometheus*'un bir pilotu olmalıydı."

"Onlar da bunu kabul ettiler mi?"

Karanlıkta gülümsedim.

"Ben birinci pilottum. Gimma bana emir veremezdi ancak öneride bulunabilirdi, ben ölçüp biçer, evet veya hayır derdim. Şüphesiz çoğunlukla evet derdim. Fakat acil durumlarda karar bana aitti."

"Ya Olaf?"

"Ee, Olaf'ı artık biraz tanıyorsun. Gemiden hemen ayrılmadığını tahmin edebilirsin. Fakat Thomas'ı göndermiş olan kişi bendim ve Olaf buna karşı söyleyecek bir şey bulamadı. Böylece gemiden ayrıldım. Şüphesiz, roketsiz olarak."

"Roketsiz mi...?"

"Evet, gaz tabancalı bir uzay giysisiyle. Biraz uzun sürdü ama pek de uzun değil. Detektör ile biraz sıkıntı çektim, bir sandığa benziyordu ve taşınması zordu. Şüphesiz ağırlığı yoktu fakat bulutun içine girdiğim zaman, hiçbir şeye çarpmamak için dikkatli olmak zorundaydım. Yaklaştıkça bulutu göremez oldum; ilk önce yıldızlar kayboldu, ufukta, birer birer, sonra gökyüzünün yarısı karardı; geriye baktım ve uzakta parlayan *Prometheus*'u gördüm – gövdesini parlak gösteren özel bir donanımı vardı. Ucunda küçük bir mantar, foton ön lambası olan uzun, beyaz bir kurşunkaleme benziyordu. Derken her şey ortadan kayboldu. Geçiş çok aniydi. Belki

bir anlık siyah bir sis, sonra hiçbir şey. Radyo ilişkim kesikti, kulaklıkları detektöre bağlamıştım. Bulutun kenarına kadar uçmam birkaç dakikamı aldı fakat yüzeye inmem iki saatten fazla sürdü – dikkatli olmak zorundaydım. Tahmin etmiş olduğum gibi elektrik feneri işe yaramıyordu. Araştırmaya başladım. Mağaralardaki sarkıtların nasıl göründüğünü bilirsin..."

"Evet."

"Ona benzer bir şey fakat daha olağanüstü. Daha sonra toz çöktüğü vakit gördüklerimi söylüyorum, çünkü araştırma sırasında hiçbir şey göremiyordum, sanki giysimin penceresine zift dökülmüş gibiydi. Kutu vücuduma askılarla asılmıştı. Anteni hareket ettirdim ve dinledim, sonra kollarım önde yürüdüm – hayatımda hiç bu kadar çok tökezlememiştim. Neyse ki düşük yerçekimi yüzünden bir zarara uğramadım. Küçücük bir görüş imkânı olsaydı, insan dengesini on misli daha fazla bulabilirdi. Fakat bu şekilde bunu yaşamamış birine anlatmak güç küçük gezegen kayalardan ve yerinde sağlam durmayan taşlardan meydana gelmişti; nereye ayağımı atsam yavaş hareketle düşmeye başlıyordum ve geriye sıçrayamıyordum: Zira bu hareket benim bir çeyrek saat süreyle havada süzülmeme neden olacaktı. Sadece beklemek ve yürümeye çalışmak zorundaydım. Moloz ayaklarımın altından kayıyordu; döküntü, sütunlar, kaya parçaları, her şey olduğu yere çok zayıf tutunmuştu, onları tutan güç çok azdı – bu eğer bir kaya parçası birisinin üzerine düşerse onu öldürmeyecek demek değildi. O vakit ağırlık

değil, kütle etkili olacaktı; şüphesiz eğer düşen şeyi görebilirseniz ...veya en azından duyabilirseniz, her zaman kenara çekilmeye vaktiniz olurdu. Fakat hava yoktu, bu yüzden sadece ayağımın altındaki titreşim, kayaya benzer bir şeyi yerinden edip etmediğimi bana söyleyebilirdi ve zifiri karanlığın içinden bir parçanın gelip beni ezmesini beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu...Saatlerce dolandım durdum ve detektör kullanma fikrimin artık işe yarar olduğunu düşünmekten vazgeçtim. Aynı zamanda dikkatli olmak zorundaydım çünkü arada sırada kendimi havada gülünç bir rüyada olduğu gibi uçarken buluyordum. Sonunda işaret sesini duydum. Onu sekiz kere kaybetmiş olmam lazım, tam olarak hatırlamıyorum, fakat roketi bulduğum zaman, *Prometheus*'ta gece olmuştu."

"Roket eğik olarak yarı yarıya o baş belası toza saplanmış duruyordu. Düşünebileceğin en yumuşak ve ince şeydi o toz. Dokunulması imkânsız bir madde. Dünya'nın üzerindeki en hafif şey ondan daha çok direnç gösterebilirdi. Parçacıkları inanılmaz derecede küçüktü... Roketin içini kontrol ettim; Thomas yoktu. Roketin eğik olarak durduğunu söylemiştim, ama emin değildim; özel araçlar kullanmadan dikeyi bulmak zordu ve bu da en az bir saat alırdı. Geleneksel olarak kullanılan şakül, hiç ağırlığı olmadığı için işe yaramazdı, çünkü şakül ipi dik tutamayacaktı ... o zaman aracı yerden kaldırmaya çalışmamasına şaşmadım. İçine girdim. Dikeyi tayin edebilmek için acil olarak bir şeyler yapmış olduğunu fakat bunun işe yaramadığını hemen gördüm. Epeyce miktar yi-

yecek vardı fakat hiç oksijen yoktu. Hepsini giysisindeki depoya aktarıp gitmiş olmalıydı."

"Niçin çıkmıştı?"

"Evet. Niçin? Bunu ben de kendime sordum. Üç gündür oradaydı. O tip bir roket içinde sadece bir koltuk, ekranlar, manivelalar ve arka kısımda çıkış için bir kapak vardır. Orada bir müddet oturdum. Onu hiçbir zaman bulamayacağımı anladım. Bir saniye için aklıma bir ihtimal geldi, tam ben indiğim sırada çıkmış olduğu, gaz motorunu kullanarak *Prometheus*'a dönmüş olduğu ve şu anda ben burada sarhoş taşlarla uğraşırken onun gemide oturmakta olduğu... Roketten dışarıya o kadar hızlı sıçradım ki, yukarıya doğru uçtum. Yön duygusu yoktu, hiçbir şey. Zifiri karanlıkta bir kıvılcım gördüğün zaman nasıl olduğunu bilirsin. Gözler hayal görür, ışıklar ve görüntüler vardır. Denge duygusuyla da benzer şeyler meydana gelebilir. Sıfır yerçekiminde bir sorun yoktur, insan buna alışabilir. Fakat yerçekimi çok zayıf olduğu zaman, o küçük gezegende olduğu gibi, içkulak akıldışı olmasa bile tuhaf davranmaya başlar. Durmaksızın, bir havai fişek gibi havaya yükseldiğini, sonra dikine düştüğünü ve buna benzer şeyler sanırsın. Sonra kolların, bacakların ve vücudun döndüğü ve yer değiştirdiği duygusu – sanki vücudunun organları yer değiştirmiştir ve kafan ait olduğu yerde değildir..."

"Bir duvara çarpıp geri gelinceye kadar bu şekilde uçtum, bir şeye takıldım, yuvarlanmaya başladım, fakat bir kaya çıkıntısına tutunabildim ...orada birisi yatıyordu. Thomas."

Kız sessizdi. Karanlıkta Pasifik gürledi.

"Hayır, düşündüğün şey değil. Yaşıyordu. Hemen oturdum. Radyoyu açtım. O kadar kısa mesafede mükemmel bir şekilde konuşabiliyorduk.

"'Sen misin?' dediğini duydum.

"'Benim' dedim. Saçma sapan bir oyundan bir sahne, akla sığmaz bir şeydi. Yine de olan şey buydu. Ayağa kalktık.

"'Kendini nasıl hissediyorsun?' diye sordum.

"'İyi. Ya sen?'

"Bu beni biraz şaşırttı, fakat şöyle yanıt verdim:

"'Çok iyiyim, teşekkür ederim. Evde de herkesin sağlığı yerinde.'

"Aptalcaydı ama kontrolünü kaybetmediğini göstermek için bu şekilde konuştuğunu sandım, anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

"Bana yakın durduğu zaman, omuz lambamın ışığında onu daha karanlık bir şekil olarak gördüm. Ellerimi giysisinin üzerinde gezdirdim – hasar yoktu.

"'Yeterli oksijenin var mı?' diye sordum. En önemli şey buydu.

"'Kimin umurunda?' dedi.

"Ne yapmak gerektiğini düşündüm. Onun roketini harekete geçirmek mi? Bu çok riskli olabilirdi. Doğruyu söylemek gerekirse, durumdan çok hoşnut değildim. Korkuyordum –veya daha ziyade, emin değildim– anlatması zor. Durum gerçekdışıydı, tuhaf bir şeyler oluyordu, ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Sadece bu mucizevi buluş hoşuma gitmemişti. Roketin nasıl kurtarılacağı sorununu

çözmeye çalıştım, sonra en önemli şeyin o olmadığını düşündüm. İlk önce Thomas'ın ne halde olduğunu anlamalıydım. Ben bütün bunları düşünürken, orada yıldızsız gecede ayakta duruyorduk.

"'Bütün bu süre içinde ne yaptın?' diye sordum. Bu önemliydi. Eğer bir şeyler yapmaya çalışmış ise, bu birkaç maden örneği almak bile olsa, iyiye işaretti.

"'Değişik şeyler,' dedi. 'Ya sen neler yaptın, Tom?'

"'Ne Tom'u?' diye sordum ve buz gibi kesildim, çünkü Arder öleli bir yıl olmuştu ve Thomas da bunu çok iyi biliyordu.

"'Ama sen Tom'sun, öyle değil mi? Sesini tanıdım.'

"Bir şey söylemedim; eldivenli eliyle giysime dokundu ve şöyle dedi:

"'Berbat, öyle değil mi? Hiçbir şey görülmüyor ve görülecek bir şey de yok. Burasını farklı bir şekilde hayal etmiştim. Ya sen?'

"Beni Arder sanmasının bir dil sürçmesi olduğunu düşündüm... Bu aramızdaki bazı kişilerin başına daha önce de gelmişti.

"'Evet,' dedim, 'burası fazla ilginç değil. Gidelim artık, ne dersin, Thomas?'

"'Gitmek mi?' şaşırmıştı. 'Sen neden bahsediyorsun, Tom?'

"'Tom' demesine artık dikkat vermedim.

"'Burada mı kalmak istiyorsun?' dedim.

"'Ya sen istemiyor musun?'

"Şaka yapıyor, diye düşündüm, ama artık bu aptalca şakalar yetmişti.

"'Hayır,' dedim. 'Geri dönmeliyiz. Tabancan nerede?'

"'Öldüğüm zaman onu kaybettim.'

"'Ne?'

"'Ama umurumda değil,' dedi. 'Ölü bir adamın tabancaya ne ihtiyacı olacak ki?'

"İyi, iyi' dedim. 'Gel, seni kendime bağlayacağım ve gideceğiz.'

"'Sen çıldırdın mı, Tom? Nereye gideceğiz?'

"'*Prometheus*'a.'

"'Ama o burada yok...'

"'Bizi orada bekliyor. Gel, seni bağlayayım.'

"'Bekle.'

"Beni itti.

"'Sesin bir tuhaf geliyor. Sen Tom değilsin!'

"'Bu doğru. Ben Hal'ım.'

"'Sen de mi öldün? Ne zaman?'

"Artık durumu anlamıştım ve onun suyuna gitmeye karar verdim.

"'Ah,' dedim, 'birkaç gün önce. Şimdi bırak da seni bağlayayım...'

"Bunu istemedi. İtişmeye başladık, ilk önce sanki oyun oynarmış gibi ama sonra iş ciddileşti; onu tutmaya çalıştım, ama giysiden dolayı yapamadım. Ne yapabilirdim? Onu bırakamazdım, bir dakika için bile – onu bir daha asla bulamazdım. Mucizeler iki defa olmaz. O ise orada ölü bir adam olarak kalmak istiyordu. Daha sonra onun ikna etmiş olduğumu sandığım bir sırada –onu kemerime daha iyi bağlayabilmek için tutsun diye gaz tabancamı ona vermiştim– yüzünü benimkine yaklaştırdı, neredey-

se çift camdan onu görür gibi oldum, 'Seni piçkurusu! Beni aldattın! Sen yaşıyorsun!' diye haykırdı – ve bana ateş etti."

Bir süredir Eri'nin yüzünü sırtıma dayamış olduğunu hissediyordum. Bu son sözleri işitince, sanki elektrik akımına tutulmuş gibi sıçradı ve yara izini eliyle örttü. Bir müddet sessizlik içinde yattık.

"Çok iyi bir giysiydi" dedim. "Hiçbir yeri delinmedi. Vücuduma doğru çöktü, bir kaburga kemiğimi kırdı, bazı adalelerimi parçaladı ama delinmedi. Bilincimi bile kaybetmedim, fakat sağ kolumu bir müddet için kımıldatamadım ve içimde hissettiğim ılık bir şey kanadığını bana söyledi. Bununla birlikte bir an için kafam karışmış olmalı çünkü ayağa kalktığım zaman Thomas gitmişti. Ne zaman ve nasıl gittiğini bilmiyorum. Dört ayak şeklinde etrafı yoklayarak araştırdım ama onun yerine tabancamı buldum. Ateş eder etmez, onu elinden atmış olmalıydı. Tabancamın yardımıyla gemiye döndüm. Toz bulutundan çıktığım an beni gördüler. Olaf gemiyi yaklaştırdı ve beni içeriye aldılar. Onu bulamamış olduğumu, sadece boş roketi bulduğumu ve ayağım takıldığı zaman tabancamın elimden düşüp patladığını söyledim. Giysi çift katlıydı. Madeni astardan bir parça kopmuştu. O, işte burada, kaburgamın altında duruyor."

Yeniden sessizlik ve bir dalga, kendisinden önceki sayısız dalganın başarısızlığına aldırmadan, sanki bütün kumsalı aşacak bir sıçrama için kendini hazırlıyormuş gibi gürleyerek yükseldi. Kırılarak kabardı, geri çekildi, gürültüsü giderek zayıfladı ve uzaklaştı, sonra tamamen sustu.

"Oradan ayrıldınız mı...?"

"Hayır. Bekledik, iki gün sonra bulut dağıldı ve ben ikinci defa gittim. Tek başıma. Diğer bütün nedenlerin dışında, niçin olduğunu anlıyorsun, değil mi?"

"Anlıyorum."

"Onu hemen buldum; giysisi karanlıkta parlıyordu. Bir tepenin eteğinde yatıyordu. Yüzü görünmüyordu, cam içeriden buzlanmıştı ve onu kaldırdığım zaman, bir an için, sanki boş bir giysiyi tuttuğumu sandım – hiç ağırlığı yok gibiydi. Fakat oydu. Onu bırakıp roketiyle geri döndüm. Daha sonra, roketi dikkatli bir şekilde inceledim ve neler olmuş olduğunu anladım. Saati durmuştu, basit bir saat – ve Thomas zaman kavramını kaybetmişti. Saatleri ve günleri ölçen bir aletti. Kimse şüphelenmesin diye, onu onarıp yerine koydum."

Kızı kucakladım. Nefesim saçlarını karıştırdı. Eri yara izine dokundu ve birden okşaması bir soruya dönüştü.

"Şekli..."

"Tuhaf, değil mi? İki defa dikildi. İpler ilk seferinde kopmuştu... Dikişi Thurber yaptı. Çünkü Venturi, doktorumuz, o zamana kadar ölmüştü."

"Sana kırmızı kitabı veren adam mı?"

"Evet. Bunu nereden biliyorsun, Eri – sana söylemiş miydim? Hayır, bu imkânsız."

"Olaf ile konuşuyordun, şeyden önce – hatırladın mı?" "Haklısın. Fakat bunu hatırlaman hayret bir şey! Bu kadar küçük bir şeyi. Ben sahiden domuzun biriyim. Onu, diğer bütün şeylerle birlikte, *Prometheus*'ta bıraktım."

"Orada eşyaların mı var? Luna'da mı?"

"Evet. Ama onları buraya taşımaya değmez."

"Değer, Hal."

"Sevgilim, evi bir anılar müzesine döndürür. Öylesi bir şeyden nefret ederim. Eğer onları geri getirirsem, bu sadece onları yakmak için olur. Sahip olduğum birkaç küçük şeyi diğerlerini hatırlamak için saklayacağım. O taş..."

"Hangi taş?"

"Bir sürü taşım var. Bir tane Kereneia'dan, bir tane Thomas'ın küçük gezegeninden – onları benim topladığımı sanma! Sadece topuklarımın kıvrımına sıkışıyordu ve Olaf onları çıkarıp etiketliyordu. Onu bu işi yapmaktan vazgeçirememiştim. Önemli bir şey değil ama ... sana söylemek zorundayım. Evet, söylemeliyim, gerçekten, ki sen oradaki her şeyin korkunç olduğunu ve ölümden başka bir şeyin meydana gelmediğini sanma. Şunu hayal etmeye çalış... renklerin bir karışımı. Önce, pembe, en soluk, en hafif pembeden bir sonsuzluk ve onun içinde, onu delen daha koyu bir pembe ve daha ötede, ama epeyce ötede, neredeyse mavimsi bir kırmızı ve her tarafta bir aydınlık, ağırlığı olmayan, buluta benzemeyen, sise benzemeyen – farklı. Onu anlatacak kelime bulamıyorum. İkimiz roketten dışarıya çıktık ve baktık. Eri, bunu anlamıyorum. Biliyor musun, şu anda bile boğazımda bir tıkanma hissediyorum, öyle güzeldi ki. Sadece bir düşün: Orada hayat yoktu, ne bitki, ne hayvan ne de kuş, hiçbir şey, onu görecek göz yoktu. Eminim ki, evrenin yaratılışından bu yana hiç kimse ona bakmamıştı ve biz ilktik,

Arder ile ben; eğer gravimetre bozulmamış olsaydı ve biz onu ayarlamak için inmemiş olsaydık, çünkü kuartz çatlamış ve cıva akmıştı, o zaman hiç kimse evrenin sonuna kadar orada durup o manzarayı görmeyecekti. Bu tuhaf değil mi? Bir duyguya kapıldık, ne olduğunu bilmiyorum. Oradan ayrılamadık. Niçin inmiş olduğumuzu unuttuk, sadece öyle durduk, durup seyrettik."

"Neydi o, Hal?"

"Bilmiyorum. Dönüp öbürlerine söylediğimiz zaman, Biel gitmek istedi ama bu mümkün olmadı. Yedekte yeterli güç yoktu. Bir sürü fotoğraf çekmiştik, ama bir şeye benzemedi. Fotoğraflarda mor yamaçları olan pembe süt gibi gözüktü ve Biel silikon hidrat buharlarının kimyasal parlaklığı üzerinde konuştu durdu; buna inandığını pek sanmam, ama umutsuzluk içinde, zira asla onun ne olduğunu araştıramayacaktı, bazı açıklamalar bulmaya çalışıyordu. Benzediği ... hiçbir şey yoktu. Daha önce ondan söz edildiğini duymamıştık. Eşi yoktu. Çok büyük bir derinliği vardı, fakat bir manzara değildi. Değişik tonlar, dediğim gibi, gittikçe uzaklaşan ve koyulaşan, her şey gözlerinin önünde dans ediyordu. Hareket – aslında yoktu. Süzülüyor ve kımıldamadan duruyordu. Sanki nefes alıyormuş gibi değişiyordu, yine de aynı kalıyordu; belki en önemli tarafı büyüklüğüydü. Sanki bu zalim siyah sonsuzluğun ötesinde başka bir sonsuzluk, başka bir sınırsızlık vardı, öylesi yoğun ve güçlü ki, eğer gözlerini kaparsan, onun varlığına artık inanmıyordun. Birbirimize baktığımız zaman... Arder'i tanımak gerekir. Sana onun bir fotoğrafını

göstereceğim. Benden iri bir adam, bir tuğla duvarın içinden farkına bile varmadan yürüyüp geçecek biriydi. Her zaman ağır ağır konuşurdu. O şeyi daha önce işitmiştin, değil mi? Kereneia'daki o deliği?"

"Evet."

"Oraya sıkışmıştı, kayanın içine, alt tarafında sıcak çamur fokurduyordu, çamur onun içine sıkışmış olduğu delikten her an fırlayıp çıkabilirdi ve o şöyle diyordu, 'Hal, dur bakalım. Çevreme bir daha bakayım. Belki eğer şişeyi çıkarabilirsem – hayır. Yapamıyorum, kayışlarım karışmış. Ama dur bakalım.' Ve bunun gibi sözler. Otel odasındaki telefondan konuştuğunu sanabilirdin. Rol yapmıyordu, o çeşit bir insandı. Aramızdaki en soğukkanlı kişi: Her şeyi ölçüp biçen. Daha sonra en iyi arkadaşı olan Olaf ile değil, benimle uçma nedeni de buydu – fakat sen bunları biliyorsun."

"Evet."

"Sonra... Arder. Ona baktığım zaman, gözlerinde yaşlar vardı. Tom Arder. Üstelik ne o zaman ne de daha sonra ağladığı için utanç duymadı. Ne zaman o yerden bahsetsek –ara sıra bu konuya dönüyorduk– diğerleri öfkeleniyordu. Bizim rol yaptığımızı, abarttığımızı filan zannediyorlardı. Çünkü öylesi... mutlu görünüyorduk ki. Komik değil mi? Her neyse. Birbirimize baktık ve gravimetreyi doğru dürüst ayarlayabileceğimizi bile bilmediğimiz halde –*Prometheus*'u bulmak için tek şansımız oydu– aklımıza aynı düşünce geldi. Bunca zahmete değdiğini düşündük. Sadece orada ayakta durmak ve o görkemi seyredebilmek."

"Bir tepenin üzerinde mi duruyordunuz?

"Bilmiyorum. Değişik bir perspektifi vardı, Eri. Sanki çok yüksekten bakıyor gibiydik, ama yüksek bir yerde değildik. Dur bir dakika. Colorado'daki Büyük Kanyon'u gördün mü?"

"Evet."

"O kanyonun bin kere daha büyük olduğunu hayal et. Veya milyon kere. Kırmızı ve pembe altından yapılmış olsun, hemen hemen tamamen saydam, bu şekilde onun içinde bütün katmanları, jeolojik kıvrımları, kemerleri ve çukurları görebilesin; ağırlıksız, süzülen ve sanki sana gülümseyen bir şey olsun. Hayır, bu işe yaramıyor. Sevgilim, hem Arder, hem ben onu başkalarına anlatmak için çok uğraştık, ama başaramadık. O taş oradandı. Arder onu şans getirsin diye almıştı. Her zaman yanında taşırdı. Kereneia'da yanındaydı. Onu bir vitamin hapı kutusuna koymuştu. Parçalanmaya başladığı zaman, bir pamuğa sarmıştı. Daha sonra –onsuz geri döndüğüm zaman– taşı yatağının altında buldum. Düşmüş olmalıydı. Sanırım Olaf nedenin bu olduğuna inanıyordu ama bunu söylemeye cesaret edemedi, çok aptalcaydı... Arder'in radyosundaki arızaya neden olan tel ile bir taşın ne ilgisi olabilirdi...?"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bütün bu süre boyunca Olaf'tan hiç ses seda çıkmamıştı.

Endişem, suçluluk duygusuna dönüşmeye başlamıştı. Çılgınca bir şeyler yapmış olmasından korkuyordum. Çünkü yalnızdı, hatta eskisinden bile daha fazla. Eri'yi önceden ne olacağı belli olmayan işlere karıştırmak istemiyordum ve eğer araştırmaya kendim başlarsam olacağı buydu; bu yüzden ilk önce Thurber'e gitmeye karar verdim. Ona akıl danışıp danışmamak konusunda bir karara varmamıştım – amacım sadece onu görmekti. Olaf'tan adresini almıştım. Thurber, Malleolan'daki üniversite kampüsünde kalıyordu. Ona geleceğimi telgraf ile bildirdim ve Eri'den ilk defa ayrıldım. Son birkaç gündür kızın sessiz ve sıkıntılı bir hali vardı; bunu Olaf konusundaki endişemize bağladım. Elimden geldiğince çabuk, muhtemelen iki gün içinde, geri döneceğime ve ona danışmadan hiçbir şeye kalkışmayacağıma söz verdim.

Eri beni Houl'a kadar arabayla götürdü, orada aktarmasız giden bir uldere bindim. Yaklaşmakta

olan sonbahar fırtınaları yüzünden Pasifik sahillerinde artık pek kimse kalmamıştı; gençlerin renkli grupları sayfiye yerlerinden ayrılmıştı. Bu yüzden gümüş roketin içindeki tek yolcu olmam beni şaşırtmadı. Bulutların içindeki gerçekdışı yolculuk bir saat kadar sürdü ve hava kararırken sona erdi. Şehir yoğunlaşan karanlığın içinden rengârenk bir alev gibi yükseldi – orta yerinde kadeh şeklinde olan en yüksek binalar ince ve hareketsiz alevler gibi parlıyordu ve siluetleri, en üst katlarda kemerlerle birleştirilmiş olduğu için, arka plandaki beyaz bulutlara karşı dev kelebekleri andırıyordu; daha alt katlarda sokaklar birbirine geçmiş kıvrımlı ve renkli ırmaklar meydana getiriyordu. Nedeni sis veya camsı yapı malzemesi olabilirdi, ama şehir yukarıdan iç içe geçmiş daireler şeklinde bir mücevher yığını, okyanustan yükselen elmas kaplı kristal bir ada gibi görünüyordu. Denizin aynamsı yüzeyi, parlak katları gitgide daha soluk, en sonuncusunu neredeyse görünmez bir şekilde yansıtıyordu, sanki şehrin akkor şeklindeki yakut iskeleti orada yatıyordu. Alev ve rengin birbirine karışmış olduğu bu peri masalında milyonlarca insanın yaşadığına inanmak zordu.

Üniversite kampusu şehrin dışındaydı. Ulderim çok büyük bir parkın içindeki beton bir platformun üzerine indi. Şehrin yakınlığının tek işareti, gökyüzünde sık ağaçların üzerinden görülen soluk gümüş rengi parlaklıktı. İçinde kimse yokmuş gibi karanlık olan ana binaya uzun ve geniş bir yolla ulaşılıyordu.

Çok büyük kapıyı açar açmaz, içerisi aydınlandı. Kendimi kemerli bir holde buldum, soluk mavi

fayans kaplıydı. Ses geçirmeyen bir dizi pasaj beni sade ve süssüz bir koridora götürdü – bir kapıyı açtım, arkasından bir başkasını, ama bütün odalar, sanki insanlar uzun zaman önce ayrılmış gibi boştu. Üst kata gerçek bir merdivenden çıktım. Bir yerlerde bir asansör olmalıydı, ama canım onu aramak istemedi. Bunun yanı sıra, hareket etmeyen bir merdiven benim için hoş bir sürprizdi. Yukarıda, boş odaların bulunduğu başka bir koridor her iki yana doğru gidiyordu; bir tanesinin kapısının üzerinde, "Buradayım, Bregg" yazılı küçük bir kâğıt parçası gördüm. Kapıyı çaldım ve Thurber'in sesini duydum.

İçeriye girdim. Alçak asılmış bir lambanın ışığı altında kamburunu çıkarmış bir şekilde oturuyordu. Arkasında duvardan duvara uzanan bir pencerenin karanlığı vardı. Üzerinde çalıştığı masa kâğıtlar ve kitaplarla –gerçek kitaplar– karmakarışıktı ve yakındaki başka, daha küçük bir çalışma masasının üzerinde çeşitli gereçlerin yanı sıra yığınla kristal "mısır tanesi" duruyordu. Önünde bir tomar kâğıt vardı ve bir kalemle –bir dolma kalemle– kâğıtların kenarına notlar yazıyordu.

"Otur," dedi, başını kaldırmadan, "şimdi bitiriyorum."

Çalışma masasının yanındaki alçak bir iskemleye oturdum, ama onu hemen yana çektim, zira ışık yüzünü gölgeliyor ve onu doğru dürüst görmemi engelliyordu.

Her zaman âdeti olduğu gibi, acele etmeden çalışıyor, lambanın ışığından başını eğip kaşlarını çatarak korunuyordu. Burası şimdiye kadar görmüş

olduğum odaların en sadesiydi; mat duvarlar, eski usul bir kapı, süssüz ve o can sıkıcı altın renginden uzak. Kapının iki yanında, kare şeklinde, o anda kapalı olan iki ekran vardı ve pencerenin yanındaki duvar madeni dolaplarla kaplanmıştı; bunların birine harita veya teknik çizim ruloları dayanmıştı – hepsi bu kadar. Thurber'i inceledim. Kel, tıknaz, kilolu; yazı yazıyor ve arada sırada elinin kenarıyla gözlerini siliyordu. Gözleri her zaman sulanırdı. Başkalarına ait sırları, özellikle insanların en çok saklamak istediklerini açıklamayı seven Gimma bir keresinde bana Thurber'in kör olmaktan korktuğunu söylemişti. Bu, geminin hızını değiştirdiğimiz zaman, odasına çekilen ilk kişinin niçin her zaman o olduğunu ve –son yıllarda– daha önceleri yapmak için ısrar ettiği şeyleri artık niçin başkalarının yapmasına izin verdiğini açıklıyordu.

Kâğıtları iki eliyle topladı, kenarlarını düzgün hale getirmek için masanın üzerine vurdu, sonra onları bir el çantasına koydu, çantayı kapadı ve ancak o zaman, eğilip bükülmelerinde bir sorun varmış gibi görünen o kalın parmaklı iri ellerini indirerek konuştu:

"Hoş geldin, Hal. Nasıl gidiyor?"

"Şikâyetim yok. Sen ... yalnız mısın?"

"Gimma'nın burada olup olmadığını öğrenmek istiyorsun, değil mi? Hayır, burada yok; Dün ayrıldı. Avrupa'ya gitti."

"Çalışıyor musun?"

"Evet."

Bir sessizlik oldu. Ona söylemem gereken şeyleri nasıl karşılayacağını bilmiyordum – ilk önce dönmüş

olduğumuz bu dünya hakkında neler düşündüğünü öğrenmek istedim. Aslında, onu iyi tanıdığım için, uzun bir konuşma yapmasını beklemiyordum. Düşüncelerinin büyük bir kısmını kendisine saklardı.

"Uzun zamandan beri mi buradasın?"

"Bregg," dedi, kılını bile kıpırdatmadan, "bunun seni ilgilendireceğini sanmam. Lafı geveliyorsun."

"Olabilir," dedim. "O zaman aklımdakileri söyleyeyim mi?"

Her zaman onun karşısında duyduğum o sıkıntıyı, rahatsızlık ile utanç arasındaki o duyguyu yeniden hissetmeye başlıyordum. Diğerleri de aynı şeyi hissettiler sanırım. Ne zaman şaka yaptığını, ne zaman ciddi olduğunu anlamak imkânsızdı; bütün sakinliğine, karşısındakine verdiği bütün dikkate rağmen, anlaşılması güç bir adamdı.

"Hayır" dedi... "Belki daha sonra. Nereden geliyorsun?"

"Houl'dan."

"Doğrudan doğruya mı?"

"Evet ...niçin soruyorsun?"

"Bu iyi" dedi, sanki sorumu duymamış gibi. Bana belki beş saniye süreyle kımıldamadan, sanki varlığımdan emin olmak istermiş gibi baktı. Yüzü ifadesizdi – fakat artık bir şeylerin olmuş olduğundan emindim. Acaba bana söyleyecek miydi? Ne yapacağını kestirmek zordu. Nasıl başlayacağını düşünürken, sanki ilk defa görüyormuş gibi beni dikkatle inceledi.

"Vabach ne yapıyor?" diye sordum, bu sessiz gözden geçiriliş artık dayanılmaz bir hal alınca.

"Gimma ile birlikte gitti."

Demek istediğim şey bu değildi, o da bunu biliyordu, zaten Vabach'ı sormak için gelmemiştim. Yeniden bir sessizlik oldu. Verdiğim karara pişman olmaya başlıyordum.

"Evlendiğini duydum" dedi ansızın, sanki ilgisizce.

"Evet" dedim, belki biraz alaycı bir şekilde.

"Sana yaramış."

Konuşacak başka bir konu aradım. Olaf'ın dışında, aklıma başka bir şey gelmedi, ama daha henüz onun hakkında bir şey sormak istemiyordum. Thurber'in alaycı gülümsemesinden korkuyordum –Gimma'yı nasıl perişan ettiğini hatırlıyordum, sadece Gimma'yı da değil– ama sadece kaşlarını biraz kaldırdı ve sordu:

"Planların nedir?"

"Henüz yok" diye yanıtladım. Bu doğruydu.

"Bir şeyler yapmak ister misin?"

"Evet, ama rastgele bir şey değil."

"Şimdiye kadar bir şey yapmadın mı?"

Artık yüzüm kızarmaya başlamıştı. Öfkelenmiştim.

"Yapmadım. Thurber buraya kendimden bahsetmeye gelmedim."

"Biliyorum" dedi sakince. "Staave ile ilgili, değil mi?"

"Evet."

"Bu işte belli bir risk vardı" dedi, kendisini yavaşça masadan uzaklaştırarak. Koltuğu söz dinler bir şekilde bana doğru döndü.

"Oswamın çok kötü şeylerin olmasından korkuyordu, özellikle daha sonra, Staave hipnagogunu fırlatıp attığı zaman... Sen de aynı şeyi yaptın, öyle değil mi?"

"Oswamm mı?" dedim. Hangi Oswamm? Bir dakika – Uyum Sağlama Merkezi'ndeki mi?"

"Evet. En çok Staave hakkında endişeleniyordu. Ona hatasını gösterdim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Fakat Gimma ikiniz için de garanti verdi..." diye sözlerini tamamladı, sanki beni duymamış gibi.

"Ne?" dedim, iskemleden kalkarak. "Gimma mı?"

"Şüphesiz, bir şeyden haberi yoktu," diye sürdürdü Thurber, "bana öyle söyledi."

"O halde hangi cehenneme bizim için garanti verdi?" diye haykırdım, şaşkınlık içinde.

"Bunu yapması gerektiğini hissetti" diye açıkladı Thurber, kısaca. "Yani bir seferin yöneticisi adamlarını tanımak zorundadır..."

"Saçma."

"Ben sadece onun Oswamm'a söylediklerini tekrarlıyorum."

"Öyle mi?" dedim. "Peki, Oswamm neden korkuyordu? İsyan çıkaracağımızdan mı?"

"Hiç bu duyguyu hissetmedin mi?" diye sordu Thurber, sakince.

Düşündüm.

"Hayır" dedim, sonunda. "Asla ciddi bir şekilde değil."

"Çocuklarının betrize edilmesine izin verecek misin?"

"Ya sen?" diye sordum, ağır ağır.

İlk defa kansız dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bir şey demedi.

"Dinle, Thurber... Beta üzerinde son uçuştan sonraki o akşamı hatırlıyor musun ...sana söylediğim o zamanı..."

İlgisizce başıyla onayladı. Ansızın sakin halim kayboldu.

"O zaman sana her şeyi anlatmamıştım, biliyor musun. Biz orada hep bir aradaydık, ama eşit durumda değildik. Ben ikinizden –senden ve Gimma'dan– emir alıyordum; öyle olmasını istiyordum. Hepimiz öyle istiyorduk. Venturi, Thomas, Ennesson ve Arder – Gimma'nın daha sonra ihtiyaç olabilir diye bir yedek vermediği Arder. Güzel. İyi de, şimdi, bütün bu süre boyunca sanki bu koltuktan hiç kımıldamamışsın gibi, benimle konuşma hakkını sana veren şey nedir? Kereneia'da Arder'i aşağıya, bilim adına yollayan kişi sendin, Thurber, ben ise onu zavallı kıçı adına oradan çıkardım ve geri döndük ve şimdi ortaya çıkıyor ki, önemli olan şey kıçtır, öteki değil. Bu yüzden belki şimdi sana kendini nasıl hissediyorsun diye soran ve senin için garanti veren kişi ben olmalıyım, tersi değil. Ne düşünüyorsun? Ne düşündüğünü biliyorum. Geriye bir sürü materyal getirdin ve hayatının sonuna kadar kendini onların içine gömebilirsin, bu betrizelerin hiçbirinin, 'Bu tayf analizi neye mal oldu? Bir adama mı, iki adama mı? Profesör Thurber, maliyet biraz yüksek olmadı mı, ne dersiniz?' diye sormayacaklarını biliyorsun. Bunu hiç kimse sana söylemeyecek,

çünkü bizim hesabımızı tutmuyorlar. Ama Venturi tutuyor. Arder de. Ennesson da. Thomas da. Şimdi borcunu nasıl ödeyeceksin, Thurber? Oswamm'ın hakkımda düşündüklerini düzelterek mi? Ya Gimma – Olaf ile benim için garanti vererek mi? Seni ilk defa gördüğüm zaman, bugün yaptığın şeyi yapıyordun. Apprenous'daydı. Kâğıtlarının arasında oturuyordun ve şimdi olduğu gibi bakıyordun: Daha önemli şeylere biraz ara vermek, bilim adına..."

Ayağa kalktım.

"Gimma'ya garanti verdiği için teşekkür et..."

Thurber de ayağa kalktı. Belki bir saniye süreyle bakışlarımız birleşti. Boyu daha kısaydı, ama bunu farketmiyordunuz. Boyu önemli değildi. Bakışlarındaki sakinlik kelimelerle ifade edilemezdi.

"Konuşabilir miyim yoksa hüküm çoktan verildi mi?"

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandın.

"O halde, otur" dedi ve benim oturmamı beklemeden koltuğuna çöktü.

Oturdum.

"Ne var ki sen bir şey yapmışsın," dedi, sanki havadan sudan bahsediyormuşuz gibi bir ses tonuyla. "Starck'ı okudun, ona inandın, kendini aldatılmış hissettin ve şimdi suçlayacak birini arıyorsun. Eğer bu senin için bu kadar önemliyse, kabahati ben üzerime alabilirim. Fakat esas sorun bu değil. Starck seni ikna etti – o on yıldan sonra, öyle mi? Bregg, senin delifişek birisi olduğunu bilirdim, ama hiç bir zaman bir budala olduğunu düşünmemiştim." Bir an için sustu ve ben, tuhaf bir şekilde, fe-

rahlamaya benzer bir şey hissettim – ve bir kurtuluş umudu. Bunu analiz edecek vaktim olmadı, çünkü devam etti.

"Galaktik uygarlıklarla temas kurmak mı? Kim bununla ilgili bir şey söyledi? Hiçbirimiz, bilim adamlarının hiçbiri, ne Merquier, ne Simonadi ne de Rag Ngamieli – hiç kimse; hiçbir sefer öylesi bir temasın olacağını ummadı ve bu yüzden uzayda uçan fosiller ve sürekli olarak geç kalan galaktik posta servisi üzerinde söylenen bütün o laflar, hiç kimsenin ileriye sürmediği bir tezin çürütülmesidir. Yıldızlardan ne elde edilebilir? Amundsen'in seferinin yararı neydi? Ya da Andree'nin? Hiçbir şey. Açıkça görülen tek yarar bunların bir olasılığı ispat etmiş olmasıdır. Yani bunun yapılabilir olduğunu. Veya daha kesin olarak konuşursak, o şey, belli bir zaman için erişilmesi en zor şeydi. Bizim bu derecede bir şey yapıp yapmadığımızı bilmiyorum, Bregg. Gerçekten bilmiyorum. Fakat biz oraya gittik."

Yanıt vermedim. Thurber artık bana bakmıyordu. Yumruklarını masanın kenarına dayamıştı.

"Starck sana neyi ispat etti – uzay yolculuğunun anlamsızlığını mı? Sanki biz bunu bilmiyormuşuz gibi! Ya kutuplar! Kutuplarda ne vardı? Onları fetheden insanlar orada hiçbir şey olmadığını biliyorlardı. Ya Ay! Ross'un ekibi Eratosthenes kraterinde ne arıyordu? Elmas mı? Bant ile Jegorin niçin Merküri'nin yüzeyinde dolaştılar –güneşte yanmak için mi? Ya Kellen ile Offshagg– Cerber'in soğuk bulutuna uçtukları zaman, kesin olarak tek bildikleri şey, orada ölebilecekleriydi. Starck'ın aslında ne söyle-

diğini bilmiyor musun? Yani bir insanın yemesi, içmesi ve giyinmesi gerekir; geriye kalan şey çılgınlıktır. Her insanın bir Stark'ı vardır, Bregg. Tarihteki her dönemin vardır. Niçin Gimma seni ve Arder'i gönderdi? Koronadan örnekler toplamanız için. Gimma'yı kim gönderdi? Bilim. Her şey kesinkes belirlenmiş, öyle değil mi? Yıldızların incelenmesi. Bregg, eğer yıldızlar olmasaydı, gitmeyeceğimizi mi sanıyorsun? Bence giderdik. O boşluğu incelemek, onun için bir açıklama bulmak isteyecektik. Geonides veya bir başkası bize yol boyunca hangi değerli ölçümleri ve deneyleri yapabileceğimizi söyleyecekti. Beni yanlış anlama. Yıldızların sadece bir bahane olduğunu söylemiyorum. Kutup da öyle değildi; Nansen ile Andree'nin ona ihtiyacı vardı... Everest, Mallory ile Irving için nefes almaktan daha önemliydi. Sana 'bilim adına' emir verdiğimi söyledin, öyle değil mi? Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Benim hafızamı sınıyordun. Ben de seninkini sınayayım mı? Thomas'ın küçük gezegenini hatırladın mı?"

İrkildim.

"O zaman bize yalan söyledin. İkinci defa uçtuğun vakit onun ölmüş olduğunu biliyordun. Doğru mu?"

Yanıt vermedim.

"Hemen anladım. Bunu Gimma ile hiç konuşmadım ama sanırım o da anlamıştı. Bunu niçin yaptın, Bregg? Orası Arcturus veya Kereneia değildi ve kurtaracak kimse yoktu. Amacın neydi?"

Yanıt vermedim. Thurber hafifçe gülümsedi.

"Bizim sorunumuz ne, biliyor musun Bregg? O işi yapmış, geri gelmiş ve burada oturuyor olmamız. İnsan her zaman elleri boş döner..."

Durdu. Gülümsemesi neredeyse anlamsız bir somurtmaya dönüşmüştü. Bir an için daha sesli bir şekilde nefes aldı, masayı iki eliyle kavradı. Sanki ilk defa görüyormuşum gibi ona baktım; onun yaşlı bir insan olduğunu gördüm ve bu düşünce beni sarstı. Onu hiç o şekilde düşünmemiştim, sanki hiç yaşanmayacakmış gibi...

"Thurber," dedim yavaş bir sesle, "dinle bu sadece onların mezarlarında yapılan bir cenaze konuşması – o eşi olmayan insanların. Artık onlar gibi kimse yok. Asla da olmayacak. Böylece –sonunda– Starck haklı çıkıyor..."

Yassı sarı dişlerini gösterdi, ama bu bir gülümseme değildi.

"Bregg, bana söz ver, sana söyleyeceklerimi kimseye anlatmayacaksın."

Tereddüt ettim.

"Hiç kimseye" diye tekrarladı, kelimelerin üzerine basarak.

"Pekâlâ."

Ayağa kalktı, odanın köşesine gitti, bir kâğıt rulo aldı ve onunla birlikte masaya döndü.

Kâğıt açılırken ellerinde hışırdadı. Temizlenmiş balığa benzer bir şey gördüm, kan gibi kırmızı çizgiler.

"Thurber!"

Kâğıdı iki eliyle yeniden rulo haline getirirken, "Evet" diye yanıtladı, sakince.

"Yeni bir sefer mi?"

"Evet" diye tekrarladı. Sonra köşeye gitti ve ruloyu duvara bir tüfek gibi dayadı.

"Ne zaman? Nereye?"

"Hemen değil. Merkeze."

"Sagittarius..." diye fısıldadım.

"Evet. Hazırlıklar epeyce sürecek, fakat anabiyosis sayesinde..."

Konuşmasını sürdürdü, ama sadece bazı kelimeleri ve deyimleri anlayabildim –"sıçrama uçuşu," "yerçekimsiz hızlanma,"– ve o dev roketin çizimini gördüğüm zaman duymuş olduğum heyecan yerini sanki üzerime bir üzüntü çökmüş gibi beklenmedik bir halsizliğe bıraktı ve dizlerimin üzerinde duran ellerimi inceledim. Thurber durdu, bana baktı, masasına gitti ve sanki bana habere alışmam için vakit vermek istercesine, kâğıtları toplamaya başladı. Ona bir sürü soru soruyor olmalıydım –eski tüfeklerden kimler uçacaktı; sefer kaç yıl sürecekti; amaçları neydi– ama hiçbir şey sormadım. Neden her şeyin gizli tutulduğunu bile. Onun yaşını yüzünden daha fazla gösteren iri ve kalın ellerine baktım ve küçük bir tatmin, beklenmedik olduğu kadar aşağılık bir tatmin duydum – ne olursa olsun, o da uçmayacaktı. Methuselah'ın rekorunu kırsam bile onların geri dönüşlerini görecek kadar yaşayamayacaktım. Önemi yoktu. Üzerinde durmaya değmezdi. Ayağa kalktım. Thurber kâğıtlarını hışırdattı.

"Bregg," dedi, başını kaldırıp bakmadan, "hâlâ yapmam gereken işler var. Eğer istersen, akşam ye-

meğini birlikte yiyebiliriz. Geceyi yatakhanede geçirebilirsin; şu anda boş."

"Pekâlâ," diye mırıldandım ve kapıya doğru yürüdüm. Sanki orada yokmuşum gibi çalışmaya koyuldu. Bir süre kapının eşiğinde durdum, sonra ayrıldım. Ayak seslerimin düzenli tıkırtısı bana ulaşıncaya kadar tam olarak nerede olduğumu bilmiyordum. Durdum. O uzun koridorun ortasında, birbirine benzeyen iki sıra kapının arasındaydım. Ayak seslerimin yankısı hâlâ geliyordu. Bir hayal mi? Beni takip eden biri mi? Döndüm ve uzun boylu birisinin en sondaki kapıda kaybolduğunu gördüm. Bu olay o kadar çabuk meydana gelmişti ki, kim olduğunu göremedim, sadece bir hareket, bir sırt ve kapanan bir kapı. Burada yapacağım başka bir şey yoktu. Daha ileriye de gidemiyordum – koridor sona ermişti. Geriye döndüm, büyük bir pencerenin yanından geçtim, pencereden büyük siyah parkın üzerinde şehrin gümüşümsü aydınlığı görülüyordu ve yeniden "Buradayım, Bregg" diye yazılı notun konmuş olduğu ve ardında Thurber'in çalıştığı kapının önünde durdum. Artık onu görmek istemiyordum. Birbirimize söyleyeceğimiz bir şey yoktu. İlk başta niçin gelmiştim? Birden, hayret içinde, nedenini hatırladım. İçeriye girip Olaf'ı sormalıydım – ama şu anda değil. Daha henüz değil. Yorgun değildim, kendimi çok iyi hissediyordum, fakat bana bir şeyler oluyordu, anlayamadığım bir şeyler. Merdivene doğru gittim. Onun karşısında az önce yabancının kaybolmuş olduğu sonuncu kapı vardı. Başlangıçta o odaya bakmış olduğumu hatırladım;

dökülen boya lekesini tanıdım. O odada hiçbir şey yoktu. O adam orada ne arıyor olabilirdi?

Onun hiçbir şey aramadığına, sadece benden saklandığına emindim ve bir müddet merdivenin, boş, beyaz ve hareketsiz merdivenin karşısında kararsız kaldım. Yavaşça, çok yavaşça döndüm, içimde tuhaf bir sıkıntı vardı; tam olarak bir sıkıntı değildi, zira korktuğum bir şey yoktu. Anestezi iğnesinden sonra insanın kendisini hissetmesi gibiydi – gergin, ama soğukkanlı. İki adım attım ve kulaklarımı kabarttım; kapının diğer tarafında bir nefes alma sesi duydum gibi geldi. İmkânsız. Gitmeye karar verdim, ama yapamadım, o saçma kapıya yürüyüp gidemeyecek kadar çok dikkat vermiştim. Kapıyı açtım ve içeriye baktım. Olaf, boş odanın ortasında, tavandan sarkan ufak bir lambanın altında ayakta duruyordu. Aynı bildik giysiler içindeydi, sanki aletlerini az önce bırakmış gibi kolları sıvalıydı.

Göz göze geldik. Benim konuşmayacağımı anlayınca, o konuştu.

"Nasılsın, Hal?"

Sesi biraz titrekti.

Oyun oynamak istemiyordum, sadece bu beklenmedik karşılaşma beni şaşırtmıştı ve belki de Thurber'in sözlerinin yarattığı şoktan henüz kurtulamamıştım; her neyse yanıt vermedim. Pencereye doğru gittim, manzarası aynıydı –siyah park ve şehrin aydınlığı– ve dönüp pervaza oturdum. Olaf kımıldamadı. Odanın ortasında ayakta duruyordu; elindeki kitaptan bir kâğıt parçası kaydı ve yavaşça yere doğru uçtu. İkimiz de aynı anda eğildik; kâğıdı

aldını ve Thurber'in bana az önce göstermiş olduğu roketin şemasını gördüm. Kâğıdın alt kısmında Olaf'ın el yazısıyla notlar vardı. Demek buymuş, diye düşündüm. Uçacak olduğu için yazmamış, bu haberle beni üzmek istememiş. Ona yanlışa düştüğünü, seferle ilgilenmediğimi, yıldızlardan bıkmış olduğumu ve zaten her şeyi Thurber'den öğrendiğimi ve böylece vicdanı rahat olarak benimle konuşabileceğini söylemeliydim.

Elimdeki şemaya, sanki roketin hızını anlamaya çalışıyormuşum gibi, dikkatle baktım fakat bir şey söylemedim; sadece kâğıdı geri verdim, o da onu belli bir tereddütle aldı, ikiye katladı ve kitabın içine koydu. Bütün bunların hepsi –kendiliğinden oluşan, buna eminim– tam bir sessizlik içinde meydana gelmişti. Ne var ki, sessizlik içinde meydana gelmiş olduğu için, sahne sembolik bir anlam kazanmıştı, sanki ben onun sefere katıldığını öğrenmiştim ve şemayı geri vererek attığı bu adımı heyecansız, ama aynı zamanda pişmanlık duymadan kabul etmiştim. Gözlerine bakmak istediğim zaman onları kaçırdı, ama bir an sonra kaçamak bir bakış attı – kendinden emin olmayan, aklı karışmış bir hal vardı. Şimdi bile, her şeyi bildiğim zaman bile mi? Küçük odadaki sessizlik dayanılmaz bir hal aldı. Onun nefes alışının biraz daha hızlandığını farkettim. Yüzü yorgundu ve gözleri onu son defa görmüş olduğum zamanki kadar parlak değildi, sanki çok çalışıyor ve az uyuyormuş gibiydi, ama bakışlarında bilmediğim başka bir ifade vardı.

"İyiyim..." dedim, yavaş yavaş. "Ya sen?"

Bu kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, onların zamanının geçmiş olduğunu anladım; içeriye girdiğim sırada uygun olacaktı, ama şu anda neredeyse düşmanca, hatta alaycı, bir anlam kazanmıştı.

"Thurber'i gördün mü?" diye sordu.

"Evet."

"Öğrenciler gittiler artık burada kimse yok, bize bütün binayı verdiler..." diye başladı, sıkıntı içinde.

"Böylece seferi planlayabilesiniz diye mi?" dedim, onun yerine, hemen yanıtladı.

"Evet, Hal. Fakat bunun nasıl bir iş olduğunu biliyorsun. Şu anda bir avuç kişiyiz, ama harika makinelerimiz var, o robotlar, biliyorsun..."

"Bu iyi işte."

Bu sözlerden sonra sessizlik yeniden üstümüze çöktü. İşin tuhafı, sessizlik uzadıkça, Olaf'ın sıkıntısı, abartmalı kaskatılığı da artıyordu; zira hâlâ odanın ortasında, ışığın altında, sanki zemine çivilenmiş gibi, olacak en kötü şeyi bekler durumda ayakta duruyordu. Buna bir son vermeye karar verdim.

"Dinle" dedim, çok yumuşakça. "Tam olarak aklından geçen şey neydi? Korkaklık işe yaramaz biliyorsun... Eğer bana söylemeseydin, öğrenemeyeceğimi mi sandın gerçekten?"

Sustum, o ise başı bir yana eğik, sessiz kalmayı sürdürdü. Hiç şüphesiz çok ileri gitmiştim, zira kabahat onda değildi, eğer onun yerinde olsaydım, herhalde ben de aynı şeyi yapardım. Bir aylık suskunluğu için de onu suçluyor değildim; kızdığım şey, beni Thurber'in ofisinden çıkarken gördüğü sırada

kaçmaya kalkması ve bu boş odaya saklanmasıydı – fakat bunu ona doğrudan doğruya söyleyemiyordum, çok aptalca ve saçma bir şeydi. Sesimi yükseltip onun baş belası bir budala olduğunu söyledim, o zaman bile kendisini savunmaya kalkışmadı.

"Demek konuşacak bir şey kalmadığını düşünüyorsun?" dedim, sert bir şekilde.

"Bu sana bağlı..."

"Nasıl, bana mı?"

"Sana" diye tekrarladı, inatla. "Sana kimin söyleyeceği önemliydi..."

"Gerçekten buna inanıyor musun?"

"Bana öyle gelmişti..."

"Fark etmez" diye mırıldandım.

"Ne yapmak niyetindesin?" diye sordu, yavaş bir sesle.

"Hiçbir şey."

Olaf beni şüphe içinde süzdü.

"Hal, bak, ben..."

Sözlerini tamamlamadı. Varlığımla ona işkence ettiğimi hissettim, yine de kaçtığı için onu bağışlayamıyordum ve o şekilde, o anda, tek kelime etmeden ayrılmak ise beni buraya getiren belirsizlikten daha kötü bir şey olurdu. Ne diyeceğimi bilmiyordum; bizi birbirimize bağlayan her şey yasak olmuştu. Bana göz attığı anda ona baktım – ikimiz de, şu anda bile birbirimizden yardım bekliyorduk.

Pencere pervazından kalktım.

"Olaf ... geç oldu. Gidiyorum. Sana kızgın olduğumu sanma; öyle bir şey yok. Zaten görüşeceğiz, belki bize bir uğrarsın." Bunları güçlükle söyledim;

Sözlerimin hiçbiri yürekten değildi ve o da bunu biliyordu.

"Ne ... gece kalmıyor musun?"

"Yapamam, biliyorsun, söz verdim..."

Kızın adını söylemedim. Olaf ağzının içinde mırıldandı:

"Nasıl istersen. Seni geçireyim."

Birlikte odadan çıktık ve merdivenden indik; dışarısı zifiri karanlıktı. Olaf tek kelime etmeksizin yanımda yürüyordu, birden durdu. Ben de durdum.

"Kal" diye fısıldadı, sanki utanıyormuş gibi. Yüzünü belli belirsiz görebiliyordum.

"Pekâlâ" dedim, beklenmedik bir şekilde ve geri döndüm. Bunu beklemiyordu. Bir an olduğu yerde kaldı, sonra beni kolumdan tuttu ve başka, daha alçak bir binaya götürdü. Sadece birkaç ışığın aydınlattığı boş bir salonda, akşam yemeğini oturmaksızın bir tezgâhın üzerinde yedik. Bütün süre boyunca on kelimeden fazla konuşmadık. Sonra üst kata çıktık.

Beni götürmüş olduğu oda hemen hemen tam bir kare şeklindeydi, mat beyaz boyalıydı, geniş penceresi parka başka bir yönden bakıyor olmalıydı; çünkü şehrin aydınlığı ağaçların üzerinde görünmüyordu. İçinde temiz çarşaflı bir yatak, iki koltuk ve pencerenin yanında duran daha büyük bir üçüncü koltuk vardı. Bir kapının dar aralığından bir banyonun parlak fayansları görünüyordu. Olaf kapıda kolları iki yana sarkık, sanki benim konuşmamı bekliyormuş gibi durdu, fakat bir şey söylemedim, sadece odanın içinde dolaşıp sanki geçici olarak on-

ları sahipleniyormuşum gibi, eşyalara rastgele dokundum; Olaf yavaş bir sesle sordu:

"Senin için ...yapabileceğim bir şey var mı?"

"Evet" dedim "Beni yalnız bırak."

Kımıldamadan orada ayakta durmayı sürdürdü. Yüzü kızardı, soldu ve birden gülümsedi – hakareti örtmek için yapılan bir gülümseme, çünkü o anlama gelmişti. Bu zavallı, acınası gülümseme üzerine içimde bir şey koptu; takınmış olduğum ilgisizlik maskesini, çünkü ondan başkasına sahip değildim, hızla fırlatıp attım, ayrılmak üzere döndüğü sırada, ona doğru koştum, elini yakaladım ve sanki ondan özür diler gibi şiddetli bir kavrayışla sıktım, o da bana bakmaksızın benzer bir sıkışla karşılık verdi ve dışarıya çıktı. Kapıyı arkasından kapadığı zaman, onun güçlü kavrayışını hâlâ elimde hissediyordum; kapıyı bir hastanın odasından çıkıyormuş gibi dikkatli ve sessiz bir şekilde kapamıştı. Arzu etmiş olduğum gibi yalnız kalmıştım.

Bina mutlak bir sessizlik içindeydi. Olaf'ın uzaklaşan ayak seslerini bile duymadım; pencerenin camına iri yarı vücudum hafifçe yansımıştı, kaynağı belli olmayan bir yerden sıcak hava geliyordu, camdaki görüntümün içinden artık tamamen karanlığa dalmış olan ağaçların dış hatlarını gördüm. Yeniden gözlerimi odanın içinde dolaştırdım, sonra pencerenin yanındaki büyük koltuğa gittim.

Bir sonbahar gecesi. Yatıp uyumak aklımın ucundan bile geçmiyordu. Pencerenin yanında ayakta durdum. Camın gerisinde birbirine sürtünen yapraksız dalların fısıltılarıyla dolu serin bir karan-

lık olmalıydı. Ansızın orada, onun içinde olmak, karanlıkta, o karmaşanın içinde kaybolmak istedim. Başka bir şey düşünmeksizin odadan çıktım. Koridorda kimse yoktu. Merdivene kadar ayak parmaklarımın ucunda gittim – muhtemelen gereksiz bir önlemdi, zira Olaf çoktan yatmış olmalıydı ve Thurber eğer çalışıyorsa, başka bir katta, binanın uzak bir kanadındaydı. Ayak seslerimi artık gizlemeye çalışmadan alt kata koştum, dışarıya çıktım ve hızla yürümeye başladım. Belli bir yön seçmedim, elimden geldiğince şehrin aydınlığından uzaklaşmaya çalışarak sadece yürüdüm. Patikalar beni kısa zamanda çalılarla işaretlenmiş park sınırın ötesine taşıdı; kendimi yolda buldum, bir müddet yürüdüm ve ansızın durdum. Bir yolun üzerinde yürümek istemiyordum; yollar evlere, insanlara götürürdü, ben ise yalnız kalmak istiyordum. Derken hatırladım: Olaf bana Clavestra'dayken Malleolan'dan, bizim ayrılmamızdan sonra dağların arasında kurulmuş olan yeni şehirden söz etmişti; yürümüş olduğum yolun birkaç kilometresi virajlar ve kıvrımlarla doluydu, bunlar tepelerin etrafında dolaşıyor olmalıydı, ama karanlıkta durumu tam görememiştim. Yol her zaman olduğu gibi lambalarla aydınlatılmamıştı, yüzeyin kendisi ancak kenarlardaki alçak çalıları göstermeye yetecek kadar zayıf bir ışık ile parlıyordu. Bu yüzden yoldan ayrıldım, karanlıkta el yordamıyla bir çalılığın içine girdim ve dik bir yamaçtan ağaçsız bir tepeye çıktım – ağaçlar yoktu, çünkü rüzgâr burada serbestçe esiyordu. Terk etmiş olduğum soluk ve kıvrımlı yolu, birçok kere, uzakta

aşağıda gördüm, daha sonra o son ışık da kayboldu; ikinci defa durdum; işe yaramaz gözlerimden daha çok bütün vücudumla, yüzüm rüzgâra dönük olarak bana yabancı olan bu yeri, sanki başka bir gezegenmiş gibi tanımaya çalıştım; şehrin bulunduğu vadiye dönük dağların birisine ulaşmak istiyordum, fakat doğru yönü nasıl bulacaktım? Birden, bu teşebbüs tamamen umutsuz gözüktüğü bir sırada, uzaktan kısık sesli, dalgalarınki gibi, ama farklı, yukarıdan ve sağdan gelen bir uğultu işittim – bir ormanın, olduğum yerden çok daha yüksekte olan bir ormanın, içinde esen bir rüzgârın gürültüsüydü bu. O yöne doğru yöneldim. Kurumuş otlarla kaplı bir yamaç beni ilk ağaçlara götürdü. Bu hayaletlerin arasından, yüzümü dallardan korumak için kollarımı kaldırarak yolumu buldum. Az sonra yamacın dikliği azaldı, ağaçlar seyrekleşti ve yeniden bir yön seçmem gerekti; karanlıkta dikkatle dinleyerek rüzgârın daha hızlı esmesini sabırla bekledim. Derken rüzgâr geldi, uzaktaki, yüksek bir yerden onun uzun ıslığını duydum. Evet, o gece rüzgâr benim yardımcımdı; yokuş aşağı gitmeye başladığıma ve siyah bir uçuruma indiğime aldırış etmeden dosdoğru gittim. Bunun dibinde dik bir çıkış vardı; yavaş yavaş yukarıya tırmanmaya başladım, küçük bir dere bana yol gösterdi. Bir noktada onu göremez oldum; herhalde taşların altından akıyordu; yukarıya çıktıkça suyun sesi azaldı, en sonunda tamamen kesildi ve bir kere daha orman çevremi sardı, uzun ağaçlar, çamlar, altlarında bitki örtüsü yok gibiydi. Zemin kurumuş iğne yapraklarının yastık yumu-

şaklığında bir tabakasıyla örtülmüştü ve bazı yerler de yosunlar yüzünden kaygandı. Bu kör yürüyüş üç saatten fazla sürdü; ayağım köklere takılıyordu, bunlar zayıf topraktan fırlayan kayaların üzerinde, gittikçe daha çok sayıda ortaya çıkmaya başlamıştı. Tepenin ormanla kaplı olacağından ve dağlara doğru henüz başlamış olan yolculuğumun o labirentin içinde sona ereceğinden korkuyordum, fakat şansım vardı – ağaçsız dar bir geçitten gittikçe dikleşen bir çakıl tarlasına eriştim. En sonunda ayakta durmam güçleşti, taşlar ayaklarımın altından gürültüyle kayıyordu; bir ayaktan diğerine sıçrayarak, sık sık düşerek, dar bir kurudere yatağına ulaştım ve artık daha hızlı tırmanabilirdim. Zaman zaman durup çevremi seçmeye çalışıyordum, ama kesif karanlık buna imkân vermiyordu. Ne şehrin, ne onun aydınlığının ne de ayrılmış olduğum ışıklı yolun bir izini gördüm. Dere yatağı beni kurumuş otlarla örtülmüş çıplak bir yere çıkardı; artık yüksekte olduğumu yıldızlı göğün genişlemesinden anlamıştım ve başka dağ silsileleri tırmanmakta olduğumla aynı hizaya gelmeye başlamıştı. Birkaç yüz adım daha attım ve cüce çamların ilk kümelerine ulaştım.

Karanlığın içinde birisi ansızın beni durdurup nereye ve niçin gittiğimi soracak olsaydı, yanıt veremezdim. Neyse ki, kimse yoktu ve gece vakti tek başına yaptığım bu yürüyüş bana, geçici bile olsa huzur veriyordu. Yamacın dikliği arttı, yürümek gittikçe daha zorlaştı, ama ben sanki bir hedefim varmış gibi, sadece dosdoğru yürümeye çalışarak ilerledim. Kalbim deli gibi çarpıyor, ciğerlerim zorla-

nıyordu, ama çılgınca tırmanmayı sürdürdüm, içgüdüsel olarak bu yorucu gayretin tam ihtiyacım olan şey olduğunu hissediyordum. Cüce çamların dolaşık dallarını iki yana itiyor, bazen onlara takılıyor, kendimi kurtarıyor ve yoluma devam ediyordum. İğne yapraklar kümeler halinde yüzüme, göğsüme sürünüyor, giysime takılıyordu; parmaklarım reçine yüzünden yapış yapış olmuştu. Açıklık bir yerde ani bir rüzgâr ortaya çıktı; karanlıkta üzerime çullandı, bir geçit bulunduğunu sandığım yüksekçe bir yerde ıslık çalarak hızla esiyordu. Daha sonra yeniden bir cüce çam ormanının içine daldım; içerisinde ılık ve hareketsiz havayla dolu boşluklar vardı, her yeri güçlü rayihası kaplamıştı. Ne olduğu anlaşılmayan engeller yolumun üzerine çıkıyordu, rastgele kayalar, ayaklarımın altında kayan taşlar. Artık saatlerce yürüyor olmalıydım ve hâlâ içimde beni umutsuzluğa sevk etmeye yetecek yedek bir gücün olduğunu hissediyordum; bir çeşit geçite, belki de zirveye giden dere yatağı daraldı, böylece aynı zamanda iki kenarını birden görebildim, onların karanlık yükseltileri yıldızları görmemi engelledi.

Sis bölgesini ardımda bırakmıştım, fakat serin gecede ay yoktu ve yıldızlar fazla ışık vermiyordu. Bu yüzden, çevremde ve üst tarafta uzun beyazımsı şekillerin ortaya çıkışı beni şaşırttı. Karanlığın içinde ışık vermeden duruyorlardı, sanki ışığı gündüz vakti emmişlerdi; ayağımın altındaki ilk gevşek gıcırtı bana karın üzerinde olduğumu söyledi.

Dik yamacın geri kalan kısmı ince bir tabakayla kaplanmıştı. Sıkı bir şekilde giyinmemiş olduğum-

dan, kemiklerime kadar donabilirdim, ama rüzgâr hiç beklenmedik bir şekilde dindi ve artık her adımda gıcırdayan karın sesini açıkça duyabiliyordum. Neredeyse ayak bileklerimin yarısına kadar onun içine batmıştım.

Geçitte hemen hemen hiç kar yoktu. Rüzgârın süpürdüğü çok büyük kayalar molozlarının üzerinde yükseliyordu. Durdum, kalbim deli gibi çarpıyordu ve şehrin yönüne doğru baktım. Yamacın arkasına saklanmıştı; sadece ışıkların meydana getirdiği kırmızımsı bir grilik onun vadideki yerini açığa vuruyordu. Yukarıda apaçık görünen yıldızlar titreşiyordu. Birkaç adım daha yürüdüm ve semer şeklindeki bir kayaya oturdum. Onun altına rüzgâr biraz kar yığmıştı. Artık ışık kaybolmuştu. İlerde, karanlıkta, hayalete benzeyen, dorukları karla kaplı dağlar vardı. Ufuk çizgisinin doğusuna dikkatle bakarak gün ağarmasının ilk ışıklarını fark edebildim. Onun önünde ikiye ayrılmış bir tepenin silueti vardı. Ve birdenbire, ben hareketsiz dururken, bir şeyler olmaya başladı; çevremdeki –yoksa içimdeki mi?– şekilsiz gölgeler yer değiştirdi, geriledi ve boyutları değişti. Bu duruma kendimi o kadar kaptırmıştım ki, sanki bir an için körleştim ve yeniden görmeye başladığım vakit, her şey değişmişti. Doğuda, görülmez vadinin üzerinde grileşen gökyüzü, kayaların koyu rengini daha da artırmıştı, ama ben yine de bütün çıkıntıları ve girintileri gösterebilirdim. Gündüz vaktinin bana sunacağı manzarayı çok yakından biliyordum, çünkü onu daima yüreğimde taşımıştım, hem de boş yere değil. Arzu etmiş ol-

duğum değişmezlik işte buradaydı, dünyam yüz elli yıllık bir süre içinde parçalanıp ortadan kalkarken, o el değmeden kalmıştı. Çocukluk günlerim bu vadide geçmişti – Bulut Yakalayan'ın karşısında, çimenli bayırdaki eski ahşap bir binada. O evin temel taşları bile kalmamış olmalıydı, son tahtaları çoktan çürümüştü, ama kayalık dağ sanki bu karşılaşmayı bekliyormuş gibi hiç değişmeden duruyordu – acaba gecenin içinden beni bu noktaya getiren şey belli belirsiz bir bilinçaltı anısı mıydı?

Tanımanın yaratmış olduğu şok beni hemen bütün zayıflıklarımdan kurtardı, onları umutsuzca, önce soğukkanlılık maskesinin, sonra da dağcılığımın çılgınlığı altında saklamıştım. Eğildim ve titreyen parmaklarımdan utanç duymaksızın biraz kar aldım ve ağzıma koydum. Dilimin üzerinde eriyen kar susuzluğumu gidermedi, ama kendime biraz daha gelmemi sağladı. Oturdum ve kar yedim, hâlâ tamamen inanmıyor ve güneşin ilk ışıklarının tahminimi doğrulamasını bekliyordum. Yavaş yavaş solan yıldızların arasından, güneş görünmeden çok önce bir kuş geldi, kanatlarını kıvırdı, küçüldü ve eğik bir kayanın üzerine konarak bana doğru yürümeye başladı. Onu ürkütürüm korkusuyla olduğum yerde donup kaldım. Kuş çevremde dolaştı, uzaklaştı, tam beni farketmemiş olduğunu sandığım bir sırada, diğer taraftan geri döndü ve oturmakta olduğum kayanın çevresini dolaştı. Bir müddet birbirimize baktık, sonra yavaş bir sesle, şöyle dedim:

"Sen de nereden çıktın?"

Benden korkmadığını anlayınca kar yemeye devam ettim. Kuş küçük kafasını eğdi, siyah boncuk gibi küçük gözleriyle beni süzdü, sonra ansızın, sanki artık yeteri kadar görmüş gibi kanatlarını açtı ve uçup gitti. Ben ise sırtım sert kayaya dayalı, kamburum çıkmış bir şekilde, ellerim kardan uyuşmuş olarak, güneşin doğuşunu bekledim ve gece olup bitenler gözlerimin önünden hızla ve kesik kesik geçti – Thurber ve sözleri, Olaf ile aramdaki sessizlik, şehrin görünüşü, kırmızı sis ve ışık bacalarının sisin içinde yaptığı boşluklar, sıcak hava akımları, milyonlarca kişinin nefes alıp nefes verişi, asma meydanlar, salonlar, caddeler, ateşten kanatları olan gökdelenler, her katın değişik rengi olması, geçitte kuşla yapmış olduğum o anlamsız konuşma ve nasıl kar yediğim – bütün bu görüntüler hem gerçekti hem de değil, bazen rüyalarda olduğu gibi, dokunmaya cesaret edemediğim bir şeyin hem hatırlatıcısı hem de saklayıcısıydı. Çünkü bütün bu süre boyunca kabul edemediğim bir kabul edişi içimde bulmaya çalışmıştım. Fakat bu daha önce olmuştu, bir rüya gibi. O anda, aklım başımda ve uyanık olarak, gümüş gibi bir havada, yavaş yavaş beliren dağ yamaçlarının, dere yataklarının ve taş yığınlarının karşısında, dönüşümün gerçek olduğunun sessiz bir kanıtı olarak gecenin içinden çıkan gündüzü beklerken, ilk defa olarak ben –yalnız ama Dünya'nın yabancısı olmayarak– ona ve onun yasalarına boyun eğiyordum– ve ilk defa olarak itiraz etmeden, pişmanlık duymadan, yıldızların altın postunu aramak için yola çıkanları düşünebiliyordum...

Doruktaki kar, altın ve gümüş renkler içinde alev aldı. Dağ, vadinin mor gölgeleri üzerinde, kudretli ve ölümsüz bir halde yükseliyordu; ben ise yaş dolu gözlerimi kapamadan, yavaş yavaş ayağa kalktım ve taşların üzerinden güneye, evimin bulunduğu yöne doğru yürümeye başladım.

"Lem 'in edebi ve sezgisel yaklaşımı, okuyucuları en sağlam bilimsel makalelerden bile daha iyi ikna ediyor."

–Douglas R. Hofstadter ve Daniel C. Dennett

ALFA
alfakitap
alfakitap
alfakitap
www.alfakitap.com
9 786050 381597
EDEBİYAT

STANISLAW LEM

YILDIZLARIN DÖNÜŞÜ

- Ben pilottum, dedim. En son burada ne zaman bulundum biliyor musun ? Kormazsın değil mi ?..
- Hayır, konuş.
- Tam yüzyirmiyedi yıl önce. O zaman otuz yaşındaydım. Bir keşif gezisinde pilottum. Yolculuğumuz yüzyirmiyedi dünya yılı sürdü ve izafi olarak da on yıl. Dört gün önce döndük. Uzay gemimiz Luna'da kaldı. Ben döndüm, hepsi bu kadar...

Sessiz, bana bakıyordu. Ne vardı öyle bakışlarında ? Hayret mi, yoksa korku mu ?...

200 TL.